

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΙΟΥΛΗΣ 2016 ΑΡ. ΦΥΛ. 516, € 1,50

ΣΤΟΧΟΣ ΤΗΣ “ΑΠΛΗΣ ΑΝΑΛΟΓΙΚΗΣ” ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ψήφισε έναν εκλογικό νόμο ενισχυμένης αναλογικής, κομμένο και ραμμένο στα μέτρα της, και αφού τον βάφτισε απλή αναλογική, τον χαιρέτισε σα “δημοκρατική μεταρρύθμιση” την ώρα που καλούσε ανοιχτά τη ναζιστική συμμορία της “ΧΑ” σε μέτωπο για να την ενισχύσει με τις ψήφους της. Πρόκειται για μία ενισχυμένη αναλογική που έχει σα βάση της την απαιτούμενη αναλογία για να αντισταθμιστεί η πτώση των εκλογικών ποσοστών της κυβέρνησης με την αντίστοιχη άνοδο των ποσοστών της ΝΔ, υπέρ της πρώτης. Αυτή την αναλογία ο ΣΥΡΙΖΑ τη στηρίζει τώρα σαν τη μόνη δημοκρατική αφού εκλέχτηκε δύο φορές με το μόνους εδρών του προηγούμενου εκλογικού νόμου.

Το κυβερνητικό σχέδιο για τις 200 ψήφους που θα επέτρεπε την άμεση εφαρμογή του νόμου δεν πέρασε, χάρη στις αντιστάσεις που εκδηλώθηκαν από στελέχη και τμήμα της κοινοβουλευτικής βάσης του ΠΑΣΟΚ και του Ποταμιού που υποχρέωσε τις ηγεσίες τους να τοποθετηθούν εναντίον του νόμου. Αλλά μαζί με τον Μητσοτάκη άφησαν

στο απυρόβλητο τον Τσίπρα και την κυβέρνησή του σε ότι αφορά το βασικό στόχο της νέας αυτής φασιστικής μεθόδευσης που είναι να διασφαλιστεί η πραξικοπηματική άλωση του κρατικού μηχανισμού από τον ΣΥΡΙΖΑ και να μείνει ανοιχτός ο δρόμος για το στήσιμο του σοσιαλφασιστικού του κράτους. Αν το κράτος αλωθεί από το ΣΥΡΙΖΑ

και ΑΝΕΛ μετά δεν θα υπάρχει πρόβλημα να συμμετέχουν στις κυβερνήσεις μαζί με το ΣΥΡΙΖΑ και η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι κλπ. Επίσης παρόλο που δεν θα εφαρμοστεί ο νόμος στις αμέσως επόμενες εκλογές, θα είναι πολύ δύσκολη μια αυτοδυναμία της ΝΔ. Αλλά και αν υπάρξει οριακά μια τέτοια αυτοδυναμία ο νόμος που ψηφίστηκε -συν η έκρηξη των σε αναστολή κρατικών κινημάτων - θα λειτουργήσουν εκβιαστικά για διευκολύνσεις και παραχωρήσεις από τη ΝΔ στον ΣΥΡΙΖΑ σε επίπεδο κυβερνητικών συνεργασιών και κρατικού μηχανισμού, κάτω από την απειλή μιας δεύτερης εκλογικής μάχης στην οποία η συριζέικη απλή αναλογική θα εφαρμοστεί.

Δεν υπάρχει απλή αναλογική με όριο 3%

Η κυβέρνηση Τσίπρα με θράσος διακηρύσσει ότι ο νέος εκλογικός νόμος καθιερώνει την απλή αναλογική και εισάγει την πιο δημοκρατική μεταρρύθμιση στη χώρα μετά από τα πολλά χρόνια εφαρμογής των εκλογικών συστημάτων της ενισχυμένης αναλογικής. Πρόκειται για πλήρη αντιστροφή της πραγματικότητας και εξαπάτηση του λαού. Για να υπάρξει απλή αναλογική πρέπει να καταργηθεί το όριο εισόδου στη Βουλή, δηλαδή ούτε 3%, ούτε καν 2% και 1%, αλλά 0,33%.

Η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ, το Ποτάμι και η Ένωση Κεντρώων έχουν ταχθεί σύσ-

συνέχεια στη σελ.2

Ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ για το πραξικόπημα στην Τουρκία

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 16/7/2016

Οι πραξικοπηματίες της ισλαμο-φασιστικής κλίκας Γκιουλέν βρήκαν απέναντί τους όχι μόνο τη δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση Ερντογάν αλλά και τον τουρκικό λαό και συνεντρίβησαν. Αυτό έγινε παρά τη φιλο-πραξικοπηματική στάση που κράτησε με τη μορφή της ουδετερότητας όχι μόνο η νεοναζιστική Ρωσία για την οποία δουλεύουν οι γκιουλενιστές, αλλά και οι ιμπεριαλιστικές ΗΠΑ, και η ηγεσία του ΟΗΕ, και σε μεγάλο βαθμό η ΕΕ, που αντί να καταδικάσουν αμέσως το πραξικόπημα, βγήκαν να απαιτήσουν “ηρεμία”, “συνέχεια του κράτους” και πάνω απ’ όλα “ψυχραιμία”, δηλαδή ουσιαστικά εναντιώθηκαν στο λαό που κατέβηκε αποφασισμένος να δώσει ακόμα και το αίμα του στους δρόμους για να σώσει την Τουρκία από μια φασιστική δικτατορία. Είναι ολότελα εξοργιστικό ότι μόνο αφού το πραξικόπημα νικήθηκε ανατολικοί και δυτικοί ηγέτες βγήκαν να το καταγγείλουν.

Πρωταθλητές στην υποστήριξη των πραξικοπηματιών σε πρώτη φάση ήταν οι πολιτικοί αναλυτές του ελληνικού

κράτους που υποστήριζαν τη βρώμη θεωρία -που προωθήθηκε για μια ολόκληρη νύχτα και από πολλά ΜΜΕ της

ΕΕ- ότι είχαμε να κάνουμε με ένα στρατιωτικό πραξικόπημα των δημοκρατικών και κοσμικών δυνάμεων της Τουρκίας ενάντια στην αυταρχική της ισλαμική κυβέρνηση.

Πέρα από το ότι οι οποιεσδήποτε δημοκρατικές δυνάμεις που ανατρέπουν αυταρχικές κυβερνήσεις στηρίζονται πάντα στην κινητοποίηση των λαών και όχι στα τανκς, και, κυρίως, πέρα από το ότι ποτέ ως τώρα στο σύγχρονο κόσμο δεν έχει παρατηρηθεί ένας λαός να βγαίνει μαζικά γυμνός απέναντι στα τανκς για να υποστηρίξει μια αυταρχική κυβέρνηση, αυτό που κρύβουν συστη-

ματικά αυτού του είδους οι αναλυτές είναι ότι το κέντρο του ισλαμικού φασισμού στην Τουρκία και επί των κυβερνήσεων του ΑΚΠ ήταν και είναι το ρωσόφιλο δίκτυο του Φετχιουλάχ Γκιουλέν.

Ήταν αυτό το πανίσχυρο δίκτυο, που δουλεύοντας για μια ολόκληρη περίοδο μέσα στο κόμμα του Ερντογάν (το ΑΚΠ), έσυρε το κόμμα αυτό με προβοκάτσες και συνομοσίες στο να πραγματοποιήσει από το 2003 τις μεγάλες μαζικές φασιστικές δίκες και φυλακίσεις κεμαλιστών πολιτικών, δημοσιο-

συνέχεια στη σελ. 8

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Το προβοκατόρικο παιχνίδι των Στάνμαγερ και σία ενάντια στην Τουρκία, σελ. 3, • Προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ που μοιράστηκε σε καταστήματα της Μαρινόπουλος, σ. 4, • Πως μεθοδεύτηκε η δωρεά της ΤΡΑΙΝΟΣΕ στην ρωσο-ιταλική μαφία, σελ. 5, • Ο σοσιαλφασίστας Κόρμπιν δεν είναι αριστερά αλλά η πιο μαύρη δεξιά μέσα στο Εργατικό Κόμμα, σελ. 6, • Συρία: τώρα δίνει η προβοκατόρική Αλ Νούσρα τους καρπούς της προβοκατόρικης ύπαρξής της, σελ. 16

ΣΤΟΧΟΣ ΤΗΣ “ΑΠΛΗΣ ΑΝΑΛΟΓΙΚΗΣ” ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 1

σωμα κατά της κατάργησης του 3%, προβάλλοντας δήθεν εθνικούς λόγους δηλαδή την ενδεχόμενη κοινοβουλευτική εκπροσώπηση της τούρκικης μειονότητας που αντιμετωπίζεται σαν “εθνικός κίνδυνος”. Ασφαλώς αυτό είναι από μόνο του ένα φασιστικό επιχείρημα κατά της απλής αναλογικής. Όμως δεν είναι αυτός ο κύριος λόγος που θέλουν το 3% οι κοινοβουλευτικές ηγεσίες.

Το θέλουν γιατί η κατάργηση του 3% θα απελευθέρωνε τις κάπως δημοκρατικές τάσεις μέσα στα ευρωπαϊκόφιλα στη στελεχική βάση τους κόμματα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι), αλλά και θα επέτρεπε σε κόμματα που έχουν ήδη σχηματιστεί και βρίσκονται εκτός του σκληρού ρωσόφιλου καθεστωτικού πλαισίου (όπως πχ η “Δημοκρατική Ενότητα” των Αλ. Παπαδόπουλου και Χ. Θεοχάρη) να αποκτήσουν κοινοβουλευτική έκφραση και πιθανά ρυθμιστικό ρόλο στη διαμόρφωση των κυβερνητικών πλειοψηφιών. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ από κοινού με τις υπόλοιπες κοινοβουλευτικές ηγεσίες αρνούνται την κατάργηση του 3% όχι για να αποτρέψουν μία δήθεν “εθνική απειλή”, δηλαδή όχι για να μην μπει ένα κόμμα της τούρκικης εθνικής μειονότητας στη Βουλή, αλλά για να διατηρήσουν την εξουσία ενός καθεστώτος που στηρίζεται στην πολιτική περιθωριοποίηση κάθε μη ελεγχόμενου από τη Ρωσία πολιτικού ρεύματος. Όσο περισσότερα είναι τα κόμματα που μπαίνουν στη Βουλή, δηλαδή όσο χαμηλώνει το όριο του 3%, τόσο πιο δύσκολο είναι να ελεγχθούν από τη Ρωσία του Πούτιν μέσω των υπόλοιπων υποτακτικών της κοινοβουλευτικών ηγεσιών.

Στα πλαίσια της λειτουργίας αυτού του συστήματος με το ψηλό όριο του 3% και με τον πολιτικό έλεγχο των ΜΜΕ από τις κοινοβουλευτικές ηγεσίες, οδηγήθηκε ως τώρα στο περιθώριο κάθε πολιτικός σχηματισμός που διαφοροποιήθηκε από τη ρωσόδουλη πολιτική. Αντίστοιχα, προωθήθηκαν στο κέντρο της πολιτικής ζωής της χώρας, οι ΑΝΕΛ, το απότομα φουσκωμένο Ποτάμι, ακόμα και ο Λεβέντης που για χρόνια κρατιόταν στο περιθώριο ως “γραφικός” πριν δηλώσει επίσημα ότι η ευρωπαϊκή άμυνα πρέπει να στηριχθεί στο ρωσικό στρατό. Όλοι δηλαδή αυτοί οι απότομα “επιτυχημένοι” μικροί ξεπέρασαν το 3% επειδή είχαν ένα βασικό πολιτικό χαρακτηριστικό, το ότι συντάχθηκαν με τη γραμμή της στρατηγικής “συνεργασίας” της χώρας με τη Ρωσία, και έχουν αποδείξει πόσο μπορούν να διευκολύνουν την ίδια και τους συμμάχους της να μετατρέψουν τη χώρα σε αποικία με πιο πρόσφατο παράδειγμα τη ομόθυμη δουλική υποταγή του ελληνικού κοινοβουλίου στην αποικιακή σύμβαση της Cosco.

Μάλιστα, ο Λεβέντης ήταν αυτός που έδωσε τα πιο πολλά εύσημα στον Τσίπρα για την “απλή αναλογική” του κατηγορώντας το ΠΑΣΟΚ για προδοσί-

α, όταν δεν τον ενόχλησε καθόλου η πρόσκληση της κυβέρνησης στους ναζιστές να υπερασπιστούν τη “δημοκρατική μεταρρύθμιση”. Τόσο πολύ εμπνέεται από τα δημοκρατικά ιδεώδη ο ξαφνικά οξυδερκής Λεβέντης που δήλωσε για το τελευταίο μνημόνιο ότι: “Αν ο Χίτλερ κέρδιζε τον πόλεμο θα έκανε καλύτερη συμφωνία με τους ηττημένους”, που σημαίνει ότι μία χιτλερική Ευρώπη μπορεί να ήταν πιο δημοκρατική από τη σημερινή. (<http://www.newsbeast.gr/politiki/arthro/2236891/leventis-an-o-chitler-kerdize-ton-polemo-tha-ekane-kaliteri-simfonia-me-tous-ittimenous>). Όταν θέλεις το Χίτλερ να αποφασίζει για το μέλλον της χώρας, τι να την κάνεις την απλή αναλογική...

Οι ναζιστές της “ΧΑ” είναι αυτοί που έχουν ωφεληθεί περισσότερο από τον ασφυκτικό έλεγχο του ρωσόδουλου διακομματικού συστήματος κορυφής στην πολιτική ζωή της χώρας. Για χρόνια κυβερνήσεις και κοινοβουλευτικά κόμματα όχι μόνο αναγνώρισαν τη νομιμότητα αυτής της εγκληματικής χιτλερικής συμμορίας, και την άφησαν να κατεβαίνει στις εκλογές, αλλά της εξασφαλίζουν ως τώρα ξεδιάντροπα ασυλία για τα εγκλήματά της, μέχρι που σήμερα μεθοδεύεται προκλητικά η αθώωση των ηγετικών στελεχών της μέσα από μια δίκη όπου κατηγορούμενα είναι τα θύματα και όχι οι δράστες. Αυτή η συμμορία έχει γίνει το πιο πετυχημένο κόμμα από όλα τα υπόλοιπα μικρά γιατί αυτή μόνο έχει καλέσει το ρωσικό στρατό να φυλάξει τα σύνορα της χώρας. Για να την ανταμείψει σήμερα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ κάλεσε τους υπόδικους της δολοφονικής συμμορίας σε μέτωπο για το έκτρωμα που βάφτισε απλή αναλογική, αναγορεύοντας τους επίσημα σε ρυθμιστές της πολιτικής κατάστασης.

Πως το ψευτοΚΚΕ πούλησε το 3%. Η πιο ανέντιμη στάση από το κόμμα που το καθεστώς έχει βαφτίσει το πιο “έντιμο”

Το ψευτοΚΚΕ που αποτελεί το σκληρό πολιτικό και κυρίως ιδεολογικό πυρήνα του καθεστώτος ΣΥΡΙΖΑ, στήριξε στο παρελθόν την απλή αναλογική με κατάργηση του ορίου 3% μόνο και μόνο για να επιτεθεί στις αυτοδυναμικές τάσεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ και στη ΝΔ και να προωθήσει τον ΣΥΝ και μετέπειτα ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία. Τότε ήταν “κάθετα” αντίθετο σε οποιοδήποτε άλλο εκλογικό σύστημα εκτός από την ανόθευτη απλή αναλογική.

Είναι χαρακτηριστική η τοποθέτηση της Αλ. Παπαρήγα το Μάρτη του 2002: «Λοιπόν είμαστε κάθετα αντίθετοι, ακάθεκτοι στη διεκδίκησή μας για την απλή αναλογική. Μία είναι η απλή αναλογική. Δεν υπάρχει αναλογικότερο ή αναλογικότερο εκλογικό σύστημα, γι’ αυτό και έχουμε ζητήσει από τον πρόεδρο της Βουλής να γίνει προημερήσια διάταξη συζήτηση για την απλή αναλογική και ας απαντήσουν οι

άλλοι γιατί δεν τη θέλουν και πώς θέλουν το εκλογικό σύστημα» (Ριζοσπάστης, 9/3/2002). Ξανά, η Αλ. Παπαρήγα ήταν ακόμα πιο ακάθεκτη στη διεκδίκηση της απλής αναλογικής τον Ιούλη του 2003: «**Τα δύο μεγάλα κόμματα δε θέλουν την απλή αναλογική γιατί τους ευνοεί το υπάρχον καλλονοθευτικό σύστημα που με το 3% αποκλείουν κόμματα από τη Βουλή. Αυτό το σύστημα προμοδοτεί και το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ. Εμείς δεν κάνουμε κανένα διάλογο για το εκλογικό σύστημα. Είναι πάγια η θέση του ΚΚΕ για την απλή αναλογική**».

Αναφερόμενη σε όσα υποστηρίζουν, ότι ο νέος νόμος θα είναι αναλογικότερος, η ΓΓ της ΚΕ ανέφερε: “**Η κλέβει ή δεν κλέβει ένα σύστημα. Η υπάρχει ισοτιμία ψήφου ή δεν υπάρχει. Εμείς - τόνισε - καλούμε και τα συνδικάτα και τους μαζικούς φορείς να πάρουν θέση υπέρ της απλής αναλογικής, ανεξάρτητα τι κόμμα υποστηρίζουν, για να υπάρχει ισοτιμία ψήφου**» (Ριζοσπάστης, 31/7/2003, οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Ε, τώρα το νέο σύστημα κλέβει με τις ευλογίες του ψευτοΚΚΕ. Τώρα το κόμμα που αποτέλεσε τη μήτρα του ΣΥΡΙΖΑ, στηρίζει ξεστσίπωτα την εξουσία του και γράφει στα παλιά του τα παπούτσια το 3%. Η μέγιστη ξεδιάντροπιά του βρίσκεται στο ότι προσποιήθηκε πως υποστήριξε το 3%.

Στις 28 Ιούνη λίγο πριν ξεκινήσει η συζήτηση του νομοσχεδίου Κουτσούμπας και ΣΥΡΙΖΑ ξιφομάχησαν για το ποιος είναι συνεπής και ποιος ασυνεπής στην υποστήριξη της απλής αναλογικής. Όταν όμως έφτασε η ώρα της ψήφισης, ο Κουτσούμπας με άρθρο που δημοσιεύτηκε στις 3/7 εγκατέλειψε την τακτική της σύγκρουσης και δήλωσε ανευθρόιστα ενώ είχε αποκλειστεί από την κυβέρνηση η κατάργηση του 3% ότι “Θα ψηφίσουμε πιθανές επιμέρους διατάξεις με τις οποίες συμφωνούμε, όπως αυτή για την ψήφο στα 17 και την κατάργηση του μόνου των 50 εδρών. Αλλά η κατάργηση του μόνου των 50 εδρών ήταν η ουσία του νέου εκλογικού νόμου, δηλαδή της “απλής αναλογικής αλά Τσίπρα”.

Για να διευκολύνει τον Κουτσούμπα να κάνει την κωλοτούμπα του μπροστά στα έτσι κι αλλιώς όχι πολύ ευαίσθητα στα ζητήματα αρχών μέλη του ψευτοΚΚΕ ο Τσίπρας φρόντισε να μπει σε άλλο άρθρο η κατάργηση του μόνου των 50 εδρών και σε άλλο άρθρο το 3%!!! Το ψευτοΚΚΕ κατάθεσε λοιπόν προκαταδικασμένη τροπολογία για την κατάργηση του 3% για να κάνει πως έμεινε πιστό στο 3%, και χωρίς τύψεις υπερψηφίσε την κατάργηση του μόνου. Τέτοια υποκρισία!

Ο λόγος που το ψευτοΚΚΕ δεν έδωσε στον Τσίπρα τις ψήφους του στο σύνολο του νόμου για να ισχύσει άμεσα στις επόμενες εκλογές δεν ήταν το 3%, αλλά ότι οι ψήφοι του δεν ήταν αρκετοί για να σχηματιστεί η απαιτούμενη πλειοψηφία των 200 από τη στιγμή που

εκτός από τη ΝΔ, δεν υπερψηφίσαν ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι. Άλλωστε αν τα πράγματα ήταν διαφορετικά ο Τσίπρας θα μπορούσε άνετα να κάνει ένα παζάρι μίας μικρής μείωσης αυτού του ποσοστού για να μπορεί το ψευτοΚΚΕ να υπερψηφίσει χωρίς να πολυεκτεθεί.

Αυτή τη στάση κράτησε το κόμμα που ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι λιβανίζουν από το πρωί μέχρι το βράδυ σαν το μόνο “έντιμο” επειδή καμώνεται ότι δεν διεκδικεί άμεσα την εξουσία, αλλά ότι παλεύει για σοσιαλισμό “εδώ και τώρα”, ένα αίτημα που δεν απειλεί τη διεκδίκηση της εξουσίας από τους υπόλοιπους, αφού είναι φανερό ότι δεν υπάρχει καμία προϋπόθεση να γίνει κανένας σοσιαλισμός “εδώ και τώρα” στην Ελλάδα. Τώρα που ο δήθεν έντιμος συνομιλητής τους κράτησε την πιο ανέντιμη στάση για να στηρίξει τον ΣΥΡΙΖΑ που εδώ και τώρα επιβάλλει το σοσιαλφασιστικό του κράτος, κανένας δεν τον κατάγγειλε για αυτό.

Έτσι μπόρεσε ο Κουτσούμπας να διαμαγωγεί με θράσος και με ψευτοεπαναστατική φρασεολογία εναντίον του νέου εκλογικού νόμου που το κόμμα του ψήφισε (!) ότι είναι απλά ένα εργαλείο αποπροσανατολισμού του λαού από τα αντιλαϊκά μέτρα και ότι είναι ίδιος με όλους τους προηγούμενους αφού όλοι τους αποτελούν ένα εργαλείο για “παζάρι” διαπραγματεύσεων μεταξύ “αστικών κομμάτων” για την εξουσία. Όμως αυτός ο εκλογικός νόμος ωφελεί μία συγκεκριμένη εξουσία, όχι οποιοδήποτε παζάρι, και οποιαδήποτε αστικά κόμματα. Αυτή την εξουσία ενίσχυσε στην πράξη το ψευτοΚΚΕ όταν πα-

συνέχεια στη σελ. 13

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο
Ελένη Κωνσταντινοπούλου
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΤΟ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΣΤΑΪΝΜΑΓΕΡ ΚΑΙ ΣΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Ή πως μια μεγάλη δημοκρατική νίκη σπρώχνεται να μετατραπεί στο αντίθετό της

Όσο περνάνε οι μέρες μετά το πραξικόπημα της 15 του Ιούλη στην Τουρκία τόσο δυστυχώς επαληθεύεται η ανησυχία που είχαμε εκφράσει στην ανακοίνωσή μας της επόμενης μέρας γράφοντας ότι παρά τη μεγάλη δημοκρατική νίκη για τον τούρκικο λαό, που ήταν η ήττα των πραξικοπηματιών, υπήρχε ο μεγάλος κίνδυνος η Τουρκία να κυλήσει προς το ρωσοκινεζικό άξονα. Γράφαμε λοιπόν: “Ο μεγαλύτερος και πιο άμεσος πολιτικός κίνδυνος για την Τουρκία, αλλά και την Ευρώπη είναι να θεωρήσει το μέτωπο των νικητών ότι η κύρια διεθνής πηγή του πραξικοπήματος εναντίον τους είναι οι ΗΠΑ του Ομπάμα, και να κινηθεί προς τη Ρωσία παρά και τη δικιά της εχθρικά “ουδέτερη” στάση στη διάρκεια του πραξικοπήματος.

Το λέμε αυτό γιατί είναι ο Ομπάμα που ως τώρα πεισματικά, παρά τις επανειλημμένες εκκλήσεις της Άγκυρας, και τα άφθονα στοιχεία για τον πραξικοπηματικό του χαρακτήρα του Γκιουλέν, τον φιλοξενεί και τον προστατεύει και αρνείται ακόμα και τώρα να τον παραδώσει στην Τουρκία για να δικαστεί, βάζοντας μια νέα σειρά όρων και προϋποθέσεων. Όλη η ως τώρα ιστορία του φιλορώσου προβοκάτορα Ομπάμα, και των φίλων του προβοκάτορων του ζεύγους Κλίντον, είναι να επιτίθενται ουσιαστικά απρόκλητα σε χώρες και λαούς του Τρίτου Κόσμου, ενοχοποιώντας για αυτό στα μάτια τους κύρια τη Δύση έτσι ώστε να εμφανίζουν αντικειμενικά στους λαούς αυτούς σαν φίλους τους την ανοιχτά αντιδυτική Ρωσία και τη σύμμαχό της Κίνα και να τους σπρώχνουν στην αγκαλιά αυτού του πολεμικού άξονα.

Μάλιστα δεν μπορούμε να αποκλείσουμε η Ρωσία να έπαιξε εδώ, όπως το συνηθίζει άλλωστε και στα δύο αντίθετα ενδεχόμενα αυτού του πραξικοπήματος. Το σαφώς καλύτερο για αυτήν ήταν το πραξικόπημα να πετύχει οπότε η Τουρκία θα γινόταν με τη βία σταδιακά ένα ρώσικο εξάρτημα. Το χειρότερο για αυτήν ενδεχόμενο ήταν το πραξικόπημα να αποτύχει αλλά την ευθύνη για αυτό να την πάρουν οι ΗΠΑ μέσω Γκιουλέν, οπότε η Τουρκία θα πλησίαζε με τη θέλησή της τον άξονα, χωρίς ωστόσο να γίνει υποτελής σε αυτόν, όπως αν το πραξικόπημα νικούσε”.

Σήμερα, 15 μέρες μετά το πραξικόπημα όλα δείχνουν ότι η παραπάνω δεύτερη εναλλακτική της ρώσικης στρατηγικής είναι αυτή που όλο και δυναμώνει σαν πιθανότητα μετά το πραξικόπημα. Πραγματικά τόσο οι ΗΠΑ του Ομπάμα, όσο και οι ηγεσίες των μεγάλων ευρωπαϊκών κρατών και των θεσμών της ΕΕ, και μάλιστα κυρίως αυτές, έχουν κάνει τα πάντα για να επιβεβαιώσουν τη θέση που λυσσαλέα προωθεί η ρώσικη διπλωματία και οι φίλοι της Ρωσίας μέσα στην Τουρκία, οι ανοιχτοί και οι καλυμμένοι ευρασιατιστές, ότι το πραξικόπημα το έκαναν οι Γκιουλενικοί ως εντολοδόχοι των ΗΠΑ αλλά και με τη συμπαράσταση της ΕΕ. Αυτή η αντίληψη είναι πια κυρίαρχη και στις τοποθετήσεις ηγετικών στελεχών του κυβερνητικού κόμματος, στον κυβερνητικό τύπο, και υπονοεί-

ται έμμεσα πλην σαφώς στις τελευταίες τοποθετήσεις του ίδιου του Ερντογάν.

Το μεγάλο κακό δεν είναι ότι οι ΗΠΑ δεν δίνουν το φασίστα και προβοκάτορα Γκιουλέν στην Τουρκία, αλλά ότι τόσο οι ΗΠΑ, όσο κυρίως η Ευρώπη από την πρώτη στιγμή μετά το πραξικόπημα εκείνο που κάνανε κεντρικό ζήτημα και το κάνουν πια με όλο και μεγαλύτερο πάθος δεν ήταν το αιματοκύλισμα του ηρωικού τούρκικου λαού από τους πραξικοπηματίες, αλλά οι διώξεις κατά των πραξικοπηματιών, που τάχα οδηγούν σε μια αληθινή δικτατορία την Τουρκία οπότε αυτή πρέπει να τεθεί ουσιαστικά εκτός Ευρώπης, ιδιαίτερα αν εφαρμοστεί η θανατική ποινή για κάποιους από αυτούς.

Η τιμωρία των πραξικοπηματιών όρος για δημοκρατικές εξελίξεις

Πραγματικά εκείνο που θα μπορούσε να καταλάβει ένας τούρκος πολίτης που κατέβηκε να αντιμετωπίσει άοπλος τα τανκς στις 15 Ιούλη και που για αυτό είχε μαζί του όλη την τουρκική κοινή γνώμη, είναι ότι ΗΠΑ και η ΕΕ θα προτιμούσαν μια νίκη παρά μια ήττα των πραξικοπηματιών, πράγμα που δίκαια τονίζει όλο και πιο έντονα ο ίδιος ο Ερντογάν.

Αυτή δεν είναι ούτε κατά διάνοια στάση δημοκρατών. Εμείς εδώ στην Ελλάδα ξέρουμε τι σημαίνει να μένουν ατιμώρητα τα στελέχη ενός φασιστικού πραξικοπήματος. Το ζούμε ήδη τώρα με την τρομακτική αναβίωση του κλασικού χουντοφασισμού στη χώρα μας. Τίποτα δεν έδειξε τόσο τον αντιδημοκρατικό χαρακτήρα της πλειοψηφίας του ελληνικού αστικού πολιτικού κόσμου, όσο το ότι εμπόδισε την βαθιά και εκτεταμένη αποχουντοποίηση, δηλαδή την τιμωρία των χουντικών και το ξωπέταγμα όλων των χιλιάδων φιλοχουντικών από το κράτος, ιδιαίτερα από το στρατό, την αστυνομία, τη δικαιοσύνη, και την εκπαίδευση. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτό ήταν το πάγιο αίτημα όλου του αντιφασιστικού στρατοπέδου στη μεταπολίτευση και η αιτία της μεγαλύτερης σύγκρουσης μέσα στα Πανεπιστήμια. Γιατί το αντιφασιστικό στρατόπεδο με επικεφαλής την αριστερά (τα τότε επαναστατικά ΕΚΚΕ και ΟΜΛΕ, καθώς και το αριστερό τότε ΚΚΕεσ) απαιτούσαν το διώξιμο των φασιστών καθηγητών, ενώ το

ψευδοΚΚΕ τραμπουκίζοντας ασύστολα κατάφερε να τους κρατήσει, πλην ελαχίστων, στα Πανεπιστήμια ανταμοιβόμενο για αυτό στη συνέχεια με θέσεις στο διδακτικό προσωπικό. Επίσης δεν υπήρξε πιο επίμονο και πιο παλλαϊκό δημοκρατικό σύνθημα μετά την πτώση της δικτατορίας από την απαίτηση για τη θανατική καταδίκη των αρχιπραξικοπηματιών. Και όταν οι πρωταίτιοι καταδικάστηκαν σε θάνατο, υπήρξε πελώρια οργή του δημοκρατικού κόσμου για το ότι ο Καραμανλής μετέτρεψε την καταδίκη από θάνατο σε ισόβια.

Βέβαια στην περίπτωση της Τουρκίας δεν έχουμε μια εγκατεστημένη δικτατορία που καταπίεσε για χρόνια το λαό της όπως έγινε στην Ελλάδα, όμως έχουμε επίδοξους δικτάτορες που μόνο μέσα σε μια βραδιά δεν δίστασαν να δολοφονήσουν εν ψυχρώ δύο περίπου εκατοντάδες άοπλων πολιτών που διαμαρτυρήθηκαν ειρηνικά εναντίον τους. Ανάλογη κτηνωδία κατά αμάχων δημοκρατών τις τελευταίες δεκαετίες μόνο ο κινέζικος φασισμός έχει να επιδείξει με τη μεγάλη σφαγή του στην Τιεν Αν Μεν.

Εμείς είμαστε αντίθετοι με την επιβολή της θανατικής ποινής κύρια από την άποψη της πολιτιστικής προόδου, αλλά επίσης γιατί είναι πιο χρήσιμοι οι διαπιστωμένοι εχθροί του λαού να δουλεύουν στην παραγωγή παρά να γίνονται μάρτυρες στα μάτια έστω μερικών μειοψηφιών του λαού που τους πιστεύουν. Όμως όταν οι εχθροί του λαού βάφουν απρόκλητα τα χέρια τους, και μαζικά, με αίμα του λαού και αυτός ζητάει την τιμωρία τους για να καθυστερήσει ότι ένα τέτοιο έγκλημα δεν θα επαναληφθεί, τότε η θανατική ποινή, όσο και αν είναι πάντα αποφευκταία, δεν μπορεί και να αποκλειστεί από θέση δημοκρατικής αρχής.

Το κάλπικο και υποκριτικό επιχείρημα σχετικά με τις προγραφές

Τα ανάλογα ισχύουν για το επιχείρημα των δυτικών προστατών των πραξικοπηματιών ότι οι χιλιάδες διωκόμενοι ήταν προγραμμαμένοι και απλά ο Ερντογάν έψαχνε μια αφορμή για να τους εκκαθαρίσει. Αυτός είναι καθαρός φιλο-γκιουλενισμός καθώς σημαίνει προποίηση άγνοιας για το πόσο πελώριο σε έκταση και δύναμη μέσα στο τουρκικό κράτος είναι αυτό το δίκτυο, και σήμερα ειδικά μέσα στο στρατό (πράγμα που αναγνωρίζουν όλες οι σοβαρές εκθέσεις και των δυτικών αναλυτών <https://www.project-syndicate.org/commentary/turkey-coup-erosion-of-law-by-dani-rodrik-2016-07>), και για το πόσο έχει διαπράξει όργια κηρύσσοντας εδώ και χρόνια αρχικά πογκρόμ φασι-

στικών ασύλληπτα προβοκατόρικων εκκαθαρίσεων στο κεμαλικό κοσμικό στρατόπεδο και μετά αντίστοιχο πόλεμο στο κυρίαρχο ισλαμικό ερντογανικό στρατόπεδο. Μάλιστα το ότι το μπλοκ Ερντογάν κέρδισε τη σημερινή νίκη ενάντια στους πραξικοπηματίες οφείλεται, σε ότι αφορά την απροθυμία πολλών στρατιωτικών να συνεργαστούν μαζί τους, στο ότι έβγαλε από τις φυλακές και αθώωσε τους κεμαλικούς αξιωματικούς θύματα του πογκρόμ του Γκιουλέν.

Σημαίνει ότι με τα παραπάνω λόγια μας αποκλείουμε ότι το μπλοκ του Ερντογάν θα επιχειρήσει στο μέλλον να χρησιμοποιήσει τη σημερινή του αντιφασιστική νίκη για να καταφέρει ένα νέο πλήγμα εναντίον της τούρκικης δημοκρατίας; Ασφαλώς δεν μας δίνει εγγυήσεις δημοκρατισμού ένα ρεύμα της εθνικιστικής τουρκικής αστικής τάξης, που προωθεί μια έστω μετριοπαθή μορφή του πολιτικού ισλάμ σε βάρος του κοσμικού χαρακτήρα του τουρκικού κράτους, που διατηρεί φιλικότερες σχέσεις με τους ισλαμοφασίστες αντισημίτες της Χαμάς, και το οποίο, παρά τις πρόσφατες αντιστάσεις στην πουτινική Ρωσία, επεδίωξε και έκανε για χρόνια αντιδυτικές συμμαχίες μαζί της. Ούτε ακόμα μπορούμε να αποκλείσουμε, ιδιαίτερα από την ώρα που οι ευρωπαϊκές ηγεσίες υποστηρίζουν τους γκιουλενικούς, ότι ο Ερντογάν δεν θα επιχειρήσει να εκκαθαρίσει μετά τους γκιουλενικούς και όλο το φιλοευρωπαϊκό ρεύμα μέσα στο στρατό και ευρύτερα στο κράτος, οπότε οι προβλέψεις για μια ερντογανική δικτατορία πιθανά να αποδειχτούν μια αυτοεπιβεβαιούμενη προφητεία.

Όμως κάτω από τις σημερινές περιστάσεις μόνο συνειδητοί προβοκάτορες θα εξοστράκιζαν τον Ερντογάν από την Ευρώπη επειδή χτύπησε τον Γκιουλέν ενώ τον εκθειάζανε όταν συμμαχούσε μαζί του ως το 2013 εναντίον του κοσμικού κεμαλισμού. Επίσης μόνο τέτοιοι θα τον χτυπούσαν ενώ αντιστεκόταν στους σφαγείς Πούτιν, Άσαντ, και Σίσι, την ώρα που οι ίδιοι συνεργάζονταν και συνεργάζονται θερμά μαζί τους. Στην ουσία μόνο ορκισμένοι εσωτερικοί εχθροί μιας δημοκρατικής Ενωμένης Ευρώπης θα επιτίθονταν τώρα στην κατ'εξοχήν χώρα κλειδί για την άμυνα της την ώρα που αυτή η χώρα αντιστάθηκε νικηφόρα σε μια φασιστική επίθεση λέγοντας ότι η πηγή του φασισμού βρίσκεται στην ολοκλήρωση και σταθεροποίηση αυτής της νίκης. Αν αυτό δεν είναι σπρώξιμο των μαζών που με αίμα αντιστάθηκαν στους πραξικοπηματίες σε μια ασυμφιλίωτη έχθρα με την Ευρώπη, δηλαδή σπρώξιμο στην αγκαλιά του νεοχι-

συνέχεια στη σελ. 8

Προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ που μοιράστηκε σε καταστήματα της Μαρινόπουλος στην Αθήνα

Εργαζόμενοι στη “Μαρινόπουλος”, μόνο εσείς μπορείτε να σώσετε την επιχείρηση και τη δουλειά σας

Το πιο σπουδαίο ζήτημα είναι να μην κλείσουν τα καταστήματα της “Μαρινόπουλος” και πέσουν έτσι στην ανεργία οι χιλιάδες εργαζόμενοι σ’ αυτήν. Γιατί όλοι μας ξέρουμε ότι αυτός που μένει άνεργος σήμερα στη χώρα μας είναι σαν να ρίχνεται στην παγωμένη θάλασσα δεμένος χειροπόδα και χωρίς σωσίβιο.

Οι εργαζόμενοι σήμερα έχουν να δώσουν τη μάχη τους:

1) Απέναντι στην κυβέρνηση, που είναι ο κύριος υπεύθυνος της χρεοκοπίας της επιχείρησης, επειδή σαμπόταρε το σημαντικότερο ως τώρα σχέδιο επιβίωσης της επιχείρησης μέσω της Επιτροπής Ανταγωνισμού κι έτσι εμπόδισε ουσιαστικά τη συγχώνευση της “Μαρινόπουλος” και της “Σκλαβενίτης”. Απόδειξη ότι θέλει να κλείσει την επιχείρηση είναι η ίδια που έστειλε το νομικό σύμβουλο του Δημοσίου που είναι υπό την απόλυτη αρμοδιότητα του Υπουργείου Οικονομικών να κάνει παρέμβαση στη δίκη της 1ης του Ιούλη για να μην ισχύσει η προσφυγή στο άρθρο 99 και να κλείσει τώρα δα η επιχείρηση.

2) Απέναντι στις τράπεζες, οι οποίες πρέπει να διευκολύνουν δανειακά την επιχείρηση, για να την ελαφρώσουν από τις επείγουσες υποχρεώσεις της και να μπορέσει να βρεθεί ένας νέος επενδυτής, αν δεν προχωρήσει η εξαγορά από την “Σκλαβενίτης”.

3) Απέναντι στην εργοδοσία, στο βαθμό που αυτή δε διαβουλεύεται μαζί τους, δεν τους ενημερώνει για τις κινήσεις της για την επιβίωση της επιχείρησης και προχωρά σε απολύσεις αλλά και για να πάρουν τα δεδουλευμένα τους.

4) Απέναντι στα κλαδικά σωματεία που ποτέ δε δέθηκαν με τους εργαζόμενους και τώρα θέλουν να τους χειραγωγήσουν, να τους καπελώσουν και ουσιαστικά να τους βγάλουν έξω από τους πολύπλοκους αγώνες για την επιβίωση της επιχείρησης και να τους περιορίσουν στο ρόλο της κούφιας αποδοχής των απόψεών τους.

Η κυβέρνηση, μέσω του υπουργείου Εργασίας, αν και δήλωσε ότι θέλει να διασφαλίσουν οι εργαζόμενοι και ότι “παρακολουθεί για καιρό ό,τι συμβαίνει στην επιχείρηση” παρ’ όλα αυτά άφησε να εξελιχθεί χωρίς καμιά διαμετρική η καθυστέρηση και στη συνέχεια η εγκληματική απόρριψη από την Επιτροπή Ανταγωνισμού της εξαγοράς ενός μεγάλου τμήματος της “Μαρινόπουλος” από την “Σκλαβενίτης”. Μιας έγκρισης που όλοι θεωρούσαν τυπική και που επίσης όλοι γνώριζαν ότι αυτή θα μπορούσε να εξασφαλίσει τις θέσεις εργασίας εμποδίζοντας το κλείσιμο της επιχείρησης. Την ίδια στιγμή όμως, που η Επιτροπή Ανταγωνισμού απέρριψε την εξαγορά της “Μαρινόπουλος”, έκρινε ότι μία κρατική επιχείρηση, η κινέζικη Κόσκο, που έχει ήδη τις προβλήτες II και III στο λιμάνι του Πειραιά μπορεί να αγοράσει την πλειοψηφία των μετοχών του ΟΛΠ, δηλαδή ολόκληρο το μεγαλύτερο λιμάνι της χώρας, χωρίς να δημιουργείται κανένα πρόβλημα στη λειτουργία του ανταγωνισμού! Ακόμη χειρότερα το Δημόσιο με το νομικό του σύμβουλο έκανε παρέμβαση στη συζήτηση για την υπαγωγή της εταιρείας στο άρθρο 99, για να κλείσει η εταιρεία. Μετά την ανακοίνωση της απόφασης για την προσφυγή, η κυβέρνηση εμφανίστηκε με διαρροές σε αντίθεση με τον

- Οργανωθείτε εσείς οι ίδιοι και αγωνιστείτε για να μην κλείσει η επιχείρηση

- Επεμβείτε σε όλες τις διαδικασίες διάσωσης

- Μην αφήσετε κυβέρνηση, τράπεζες, ιδιοκτήτες παλιούς και καινούργιους, προμηθευτές, κόμματα και συνδικάτα-σωτήρες να αποφασίζουν για σας χωρίς εσάς κι ενάντια σ’ εσάς.

νομικό σύμβουλο του Δημοσίου. Πρόκειται για θέατρο του Τσίπρα ότι τάχα δεν ήξερε τίποτα γι αυτό, ώστε να καθησυχάσει τους ευρωπαίους δανειστές και την αγορά. Αν η κυβέρνηση πράγματι δεν ήθελε αυτήν την αντίθεση, θα έπρεπε να ζητήσει αμέσως την παραιτήση του συμβούλου, που είναι καταστατικά υπό την απόλυτη εξουσία του υπουργείου οικονομικών. Αυτή η παρέμβαση λοιπόν, που δεν έχει καθόλου αναιρεθεί στην ουσία, δημιουργεί σοβαρά προβλήματα σε κάθε πιθανό αγοραστή, αφού τώρα εκτός από την προηγούμενη απόφαση της Επιτροπής Ανταγωνισμού υπάρχει και μια αρνητική θέση του Δημοσίου για τη διάσωση.

Από την άλλη μεριά οι Μαρινόπουλος και Σκλαβενίτης, επειδή θέλουν να τα έχουν καλά με την κυβέρνηση έκρυσαν από τους εργαζόμενους και το λαό την πράξη της επιτροπής Ανταγωνισμού και της κυβέρνησης και δεν έκαναν καμιά καταγγελία σε βάρος της. Σε αυτό βοήθησε και η στάση του συλλόγου εμποροϋπαλλήλων Αθήνας που ελέγχεται από το ΠΑΜΕ, και ο οποίος αδιαφορεί, αν η επιχείρηση θα σωθεί ή όχι.

Είναι χαρακτηριστική η θέση του κατά τη διάρκεια των συζητήσεων της εξαγοράς από την “Σκλαβενίτης” ότι καλούσαν τους εργαζόμενους σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις με την δικαιολογία ότι η εξαγορά θα αφανίσει τους μικρέμπορους και τις θέσεις εργασίας, ενώ ήταν ολοφάνερο ότι αυτή η συμφωνία θα εξασφάλιζε την επιβίωση της “Μαρινόπουλος” και την επιβίωση των θέσεων εργασίας και σε μεγάλο βαθμό και τους προμηθευτές, οι οποίοι κινδυνεύουν να μην πάρουν δεκάρα, αν κλείσει. Συμπορεύτηκε, δηλαδή, με την Επιτροπή Ανταγωνισμού, η οποία απέρριψε στη συνέχεια αυτήν την εξαγορά και δημιουργήθηκε η σημερινή κρίση.

Για να μπορέσει να σωθεί η “Μαρινόπουλος” πρέπει οι τράπεζες να διευκολύνουν επίσης την αποπληρωμή των χρεών της. Στην πραγματικότητα -κι αυτό θα εξαρτηθεί από τη στάση της κυβέρνησης- αν η κυβέρνηση θέλει τη ζωή και όχι το θάνατο της “Μαρινόπουλος”, πρέπει να ζητήσει από τις τράπεζες, που τις ελέγχει ακόμα από πολλές πλευρές, να την διευκολύνουν. Έτσι θα επιβιώσει και θα σωθεί όχι μόνο η δουλειά των εργαζομένων της αλλά και χιλιάδων άλλων εργαζομένων στις επιχειρήσεις με τις οποίες συναλλάσσονταν η “Μαρινόπουλος”.

Αν όμως οι εργαζόμενοι περιμένουν από τις κάθε λογής εργοδοσίες ή τις κυβερνήσεις ή τις τράπεζες να τους σώσουν χωρίς να επεμβαίνουν οι ίδιοι στις διαδικασίες διάσωσης, τότε σύντομα θα χαθούν η θα βρεθούν σιδηροδέσμοι στα χειρότερα αφεντικά. Γι’ αυτό πρέπει να είναι οργανωμένοι οι ίδιοι σαν οντότητα σε όλες τις συνομιλίες, πρέπει όχι μόνο να παρακολουθούν όλες τις διαδικασίες για την διάσωση της επιχείρησης, αλλά και να παίρνουν θέση, να απαιτούν λύση και ό,τι κάνουν να το κάνουν δημοκρατικά με δικές τους Γενικές Συνελεύσεις και δικές τους εκλεγμένες Επιτροπές Αγώνα.

Το πιο μεγάλο πρόβλημα των εργαζομένων στη “Μαρινόπουλος” είναι ότι εκεί δεν

υπάρχει πραγματική συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων κι αυτό γιατί να μην υπάρχει ένα επιχειρησιακό σωματείο, όμως η διοίκησή του έχει αφήσει στη μοίρα τους ουσιαστικά τους εργαζόμενους όλο αυτόν τον καιρό. Γιατί πώς είναι δυνατό, ενώ άδειαζαν τα ράφια της αλυσίδας, οι πελάτες έφευγαν και οι εφημερίδες μιλούσαν για κίνδυνο χρεοκοπίας, αυτή η διοίκηση να μην κάνει εδώ και μήνες ούτε μια γενική συνέλευση, ούτε συγκεντρώσεις στα καταστήματα για διαρκή ενημέρωση; Αν αυτά είχαν γίνει δεν θα μπορούσε τόσο εύκολα να εμποδίσει η Επιτροπή Ανταγωνισμού τη λύση “Σκλαβενίτη”.

Το άλλο, ακόμα χειρότερο, είναι με τα κλαδικά σωματεία στα χέρια του ΠΑΜΕ, που λένε στους εργαζόμενους να μην ασχολούνται με τις διαδικασίες διάσωσης, γιατί αυτές είναι τάχα δουλειές των καπιταλιστών και ότι πρέπει μόνο να φωνάζουν για θέσεις εργασίας και μισθούς χωρίς να ανακατεύονται ΕΜΠΙΡΑΚΤΑ στο βασικό που είναι η επιβίωση της επιχείρησης. Αυτό σημαίνει ν’ αφήσουν τη μοίρα τους στο κράτος, την κυβέρνηση, τις τράπεζες και τους διεκδικητές ιδιοκτήτες και, είτε να οδηγήσουν τελικά σε κλείσιμο την επιχείρηση και τους εργαζόμενους στο μαρτύριο της ανεργίας, είτε όπως είπαμε παραπάνω να οδηγήσουν στο να γίνει η επιχείρηση ένα απέραντο εργασιακό γκέτο. Μια ανάλογη στάση κράτησε το ΠΑΜΕ στη “Σόφτεξ” και στην “Ηλεκτρονική Αθηνών”, όπου μιλούσε γενικά μόνο για “καμιά απόλυση” και για “δεδουλευμένα” και καθυσάχαζε τους εργαζόμενους ότι τα περί κλεισίματος ήταν τεχνάσματα των καπιταλιστών και έτσι απέτρεψε τους εργαζόμενους να αναζητήσουν συγκεκριμένες λύσεις για την επιβίωση των δύο αυτών επιχειρήσεων. Αυτήν την τακτική της αδιαφορίας για την επιβίωση μιας επιχείρησης την πλήρωσαν και οι εργάτες της “Χαλβουργίας Ασπροπύργου” πριν τρία χρόνια όπου το σωματείο κάτω από την καθοδήγηση του ΠΑΜΕ ξεκίνησε μια απεργία με το δίκαιο αίτημα ενάντια σε μείωση ωρών εργασίας και αντίστοιχη μείωση μισθών, που όμως κράτησε μήνες με αποτέλεσμα το κλείσιμο του εργοστασίου και την απόλυση όλων των εργατών.

Μόνο αν διεκδικήσουν αποφασιστικά οι εργαζόμενοι με δραστήρια επέμβαση και με γνώση της κατάστασης της επιχείρησης και με γνώση όλων των διαδικασιών και όλων των πλευρών που εμπλέκονται σε όλες τις φάσεις μιας διάσωσης, οι ίδιοι οι εργαζόμενοι θα πετύχουν και να σώσουν τις δουλειές τους στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό και επίσης να εξασφαλίσουν ότι, αν ζησει τελικά η επιχείρηση, θα έχουν εκεί ανθρώπινους μισθούς και ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς και όχι μισθούς και συνθήκες κάτεργου. Να μην ξεχνάμε ότι ο όγκος τους των 12.500 ανθρώπων είναι τεράστιος και μαζί με τις οικογένειες τους μπορούν να κάνουν διαδηλώσεις που θα συγκλονίσουν οποιαδήποτε κυβέρνηση, ενώ θα υποχρεώσουν και τα κόμματα της αντιπολίτευσης που μένουν βουβά βοηθώντας απως τώρα την κυβέρνηση, να πάρουν θέση απαιτώντας οπωσδήποτε διάσωση της επιχείρησης.

Πιστεύουμε ότι η κρίση της “Μαρινόπουλος” σαν επιχείρηση του λιανεμπορίου οφείλεται κατά κύριο λόγο την κρίση που έχει ξεσπάσει στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια και που οφείλεται στο ότι εδώ και χρόνια συντελείται ένα πελώριο σαμποτάζ από όλες τις ηγεσίες των κυβερνήσεων και των βασικών κομμάτων απέναντι στην παραγωγή της χώρας. Με διάφορα προσχήματα (οικολογικά, γραφειοκρατικά, αρχαιολογικά, φορολογικά, ασφαλιστικά κλπ) εμποδίζονται επενδύσεις, οι οποίες θα δημιουργούσαν εκατοντάδες χιλιάδες θέσεις εργασίας ή εμποδίζεται ο εκσυγχρονισμός επιχειρήσεων μεγάλων ή μικρομεσαίων που θα μείωνε το κόστος παραγωγής. Άλλες φορές πάλι, με την πιστωτική ασφυξία εμποδίζεται η λύση των προβλημάτων της επιχείρησης, όπως στην περίπτωση της “Ηλεκτρονικής”, οπότε η εταιρεία κλείνει και οι εργάτες πετούν στο δρόμο. Στη σημερινή Ελλάδα της καταστροφής και των χρεοκοπιών, μόνο αν επιβιώσει μια επιχείρηση, μπορούμε να πετύχουμε τις αποζημιώσεις που δικαιούμαστε, τα δεδουλευμένα που μας οφείλουν, κλπ. Όμως το θέμα δεν είναι να φτάσουμε εκεί και μετά να πάρουμε κάποια άθλια επιδόματα ανεργίας. Γιατί τα επιδόματα κάποια στιγμή σταματούν, ενώ η ανεργία μας συνεχίζεται.

Λέγεται, κυρίως από κάποιους δήθεν αριστοκράτες και δήθεν μαρξιστές, ότι η κρίση δεν είναι πραγματική, αλλά ότι είναι κόλπο των καπιταλιστών, των αφεντικών για να αυξάνουν τα κέρδη τους. Δυστυχώς γι’ αυτούς η ζωή λέει άλλα. Η “Ηλεκτρονική Αθηνών” έκλεισε και το αφεντικό της καταστράφηκε. Πού είναι τώρα τα κέρδη του; Πώς χωρίς να υπάρχει επιχείρηση μπορεί αυτός να βγάζει κέρδη; Αφού η κλειστή εταιρεία δεν έχει εργάτες για να τους εκμεταλλεύεται, πώς παράγονται κέρδη χωρίς εργάτες; Φυσικά δεν απαντάνε σε όλα αυτά.

Τέτοιες νοοτροπίας άνθρωποι ονομάζουν ταξική πολιτική το να μένουν οι εργάτες στην άγνοια και έτσι να μπορεί το κάθε αφεντικό, ο κάθε πολιτικάντης, και ο κάθε τραπεζίτης να τους λέει ό,τι θέλει και να τους κοροϊδεύει. Λένε ότι τους εργάτες δεν τους ενδιαφέρει να ξέρουν τι γίνεται με την πορεία της εταιρείας, με τις διαπραγματεύσεις με τους πιστωτές της, για τις συμφωνίες που αυτή θα κάνει, για τις διαπραγματεύσεις με το κράτος, απλά θέλουν τη δουλειά και τους μισθούς τους. Εμείς αντίθετα πιστεύουμε ότι οι εργάτες πρέπει να τα ξέρουν όλα αυτά, πρέπει να απαιτούν σε αυτές τις ακραίες συνθήκες να συμμετέχουν σε όλες τις συζητήσεις για το μέλλον τους, να ξέρουν τι λέγεται, να ξέρουν και να απαιτούν από την εργοδοσία να μάθουν την οικονομική κατάσταση της εταιρείας, αλλά και την κατάσταση αυτών που θέλουν να συμβληθούν μαζί της ή να την αγοράσουν. Έτσι θα ξέρουν πως λειτουργεί η επιχείρηση, θα ξέρουν το ρόλο του καθένα που θα συμμετέχει στις συζητήσεις, τι λέει και τι κάνει και κανείς έτσι δεν θα μπορεί να τους κοροϊδέψει, και να τους πετάξει στο δρόμο. Αλλιώς θα μοιάζουν σαν αρνιά σε ένα βαγόνη τρένου που θα τα πουλάει όπως θέλει ο ένας καπιταλιστής στον άλλο ή το χειρότερο, θα τους πηγαίνει για σφαγή. Ειδικά οι μαρξιστές που θέλουν την τελική απελευθέρωση των εργατών από τη μισθωτή σκλαβιά ξέρουν ότι αυτό μπορεί να γίνει μόνο όταν το θελήσουν οι ίδιοι και κανένας σωτήρας τους, και ότι, για να το πετύχουν αυτό, πρέπει να ξέρουν τα πάντα για το πως δου-

συνέχεια στη σελ. 13

ΠΩΣ ΜΕΘΟΔΕΥΤΗΚΕ Η ΔΩΡΕΑ ΤΗΣ ΤΡΑΙΝΟΣΕ ΣΤΗ ΡΩΣΟΪΤΑΛΙΚΗ ΜΑΦΙΑ

Οι σαμποταριστές του ΣΥΡΙΖΑ ξεπούλησαν εξευτελιστικά για 45 εκατ. ευρώ ένα ακόμη κρίσιμο στοιχείο υποδομών της χώρας, τους σιδηροδρόμους του ελληνικού κράτους σε ένα άλλο κράτος λέγοντας ότι έκαναν μια ιδιωτικοποίηση. Όπως και με το λιμάνι του Πειραιά, που το έδωσαν στην κινεζική κρατική Cosco, έτσι και τους ελληνικούς κρατικούς σιδηροδρόμους τους έδωσαν τζάμπα στην ιταλική κρατική εταιρεία Ferrovie dello Stato Italiano. Λέμε τζάμπα γιατί η ΤΡΑΙΝΟΣΕ θα επιδοτείται επί πέντε χρόνια με 50 εκατ. ευρώ για κάθε έτος μέχρι το 2020. Άρα παίρνει προίκα ήδη με την υπογραφή 250 εκατ. Ευρώ.

Επειδή οι αναγνώστες μας θα αναρωτιούνται γιατί η κυβέρνηση ήταν τόσο γενναϊόδωρη με το ιταλικό κράτος, ένα κράτος της ΕΕ, και όχι με τη Ρωσία που ήταν ο πρώτος ως χθες διεκδικητής τους προσφέροντας 300 εκατομμύρια Ευρώ τους λέμε να μην παραξενεύονται. Λίγες μέρες πριν το ιταλικό κράτος πάρει την ΤΡΑΙΝΟΣΕ είχε υπογράψει συμφωνία με το ρώσικο κράτος να μοιραστούν τις σιδηροδρομικές τους δουλειές στο χώρο της ΕΕ!

Η πώληση της ΤΡΑΙΝΟΣΕ ξεκίνησε πριν τρία περίπου χρόνια και το τίμημα στο οποίο τότε αποτιμούνταν ήταν περίπου 300 εκατ. ευρώ. Το ποσό αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ δια του νυν υπουργού του Σταθάκη το θεωρούσε εξευτελιστικό. Στην ιστοσελίδα του ΣΥΡΙΖΑ ο Σταθάκης δήλωνε: *“Η σχεδιαζόμενη ιδιωτικοποίηση προωθείται σε προκλητικά χαμηλή τιμή (300 εκατ. ευρώ) με αποτέλεσμα να έχει αμελητέα ωφέλεια ως προς την εξυπηρέτηση του διακηρυγμένου στόχου της κυβέρνησης”* αναφέρει χαρακτηριστικά ο κ. Σταθάκης” (15-7-13).

Από την αρχή, δηλαδή το φθινόπωρο του 2013, ενδιαφέρον έδειξαν οι Γάλλοι της SNCF, που μάλιστα εξέταζαν κοινή κάθοδο με τους Ρώσους της RZD, η ιταλική Ferrovie dello Stato Italiane, η ρουμανική GFR σε συνεργασία με την αμερικανική Watco, ενώ αρχικό ενδιαφέρον είχε επίσης εκδηλωθεί και από τους αμερικάνους κυρίως από την Broe Group, που ελέγχει την Omnitrax, μία από τις ισχυρότερες ιδιωτικές εταιρίες εμπορευματοκιβωτίων μεταφορών των ΗΠΑ.

Έχουν όμως ιδιαίτερη σημασία τα ρώσικα σχέδια για την ΤΡΑΙΝΟΣΕ. Το μεγάλο πλεονέκτημα της ΤΡΑΙΝΟΣΕ είναι ο έλεγχος της εφοδιαστικής αλυσίδας προς την Κεντρική Ευρώπη. Μέσω αυτής μετακινούνται κάθε χρόνο περισσότερα από 5 εκατομμύρια κοντέινερ, το κόστος μεταφορών οποίων υπερβαίνει τα 15 δισ. ευρώ. Έτσι η απόκτηση της εταιρίας υλοποιεί απόλυτα *“τη στρατηγική των Ρωσικών Σιδηροδρόμων που προβλέπει την ανάπτυξη επιχειρηματικών δραστηριοτήτων στις μεταφορές, αλλά και στην παροχή υπηρεσιών εφοδιαστικής αλυσίδας (logistics). Οι Ρώσοι θεωρούν ότι ΤΡΑΙΝΟΣΕ μπορεί να παίξει κομβικό ρόλο για τη μεταφορά εμπορευμάτων προς την Κεντρική, τη Δυτική και την Ανατολική Ευρώπη, μέσω των διαδρόμων που διασχίζουν την Ευρώπη και την Ασία,*

ώστε να επιτευχθεί ο στόχος τους να μπουν στο σκληρό πυρήνα των ευρωπαϊκών εφοδιαστικών αλυσίδων από τις οποίες απουσιάζουν... Η RZD θέλει να δημιουργήσει ένα χερσαίο μεταφορικό διάδρομο που να παρακάμπτει τα θαλάσσια στενά του Βοσπόρου και τα Δαρδανέλια. Στο πλαίσιο αυτό, και ποντάροντας στην αύξηση των μεταφορών από την Ασία προς την Ευρώπη εξαγόρασε πρόσφατα το 15,1% των μετοχών της FELB, επιχείρησης μεταφοράς εμπορευματοκιβωτίων που δραστηριοποιείται στον άξονα Κίνα - ΕΕ. Ακόμη, η κίνηση για την ΤΡΑΙΝΟΣΕ συνδυάζεται άμεσα με τις αντίστοιχες επενδύσεις της RZD στη Σερβία” (<http://www.dealnews.gr>, 7-9-13).

Όμως η αγορά της ΤΡΑΙΝΟΣΕ από την κρατική εταιρεία της Ρωσίας αντιμετώπιζε την σωστή διαφωνία εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Ένωσης στον έλεγχο των σιδηροδρόμων μιας χώρας της ΕΕ από μια υπερδύναμη που είχε με τη βία αποσπάσει εδάφη από μια ευρωπαϊκή χώρα, την Ουκρανία, και την είχε διαμελίσει. *“Στους διαγωνισμούς της ΤΡΑΙΝΟΣΕ και του ΟΛΘ οι Ρώσοι έχουν αποχωρήσει δυο - τρεις φορές μέχρι τώρα, όπως τον Οκτώβριο του 2015, όταν κοινή εκτίμηση ήταν πως έπαιξε ρόλο η καλοκαιρινή συνθηκολόγηση της Αθήνας”* (www.tanea.gr, 28-5). Δηλαδή ανάμεσα στους όρους για την υπογραφή του τελευταίου δανεισμού ήταν να μην πάρουν στρατηγικές υποδομές οι Ρώσοι.

Έτσι *“σε αυτό το περιβάλλον, στην οδό Κολοκοτρώνη, όπου και η έδρα του ΤΑΙΠΕΔ, εμφανίζονται ιδιαίτερα επιφυλακτικοί απέναντι στο ενδεχόμενο να συμμετάσχει τελικά η Rossiysk- ie Zheleznye Dorogi στους διαγωνισμούς για τους ελληνικούς σιδηροδρόμους και το λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Οι έχοντες μάλιστα καλύτερη μνήμη, θυμίζουν και την εμπειρία της ιδιωτικοποίησης της ΔΕΠΑ όπου η κυρίαρχη υποψήφια Gazprom δεν κατέθεσε καν δεσμευτική προσφορά, επικαλούμενη μάλιστα εμμέσως πλην σαφώς ευρωπαϊκά προσκόμματα και αντιδράσεις”* (www.kathimerini.gr, 25-10-15).

Από τότε μέχρι σήμερα όλη η πολιτική των σαμποταριστών-με δεδομένη την πρόθεση να ξεπουλήσουν τη χώρα στο ρωσοκινεζικό άξονα και τους συμμάχους του- ήταν να απαξιώσουν όσο μπορούσε το τίμημα της αγοράς. Η πιο μεγάλη απαξίωση των σιδηροδρόμων, πέρα από τις διαρκείς αναβολές και παρατάσεις του διαγωνισμού έγινε με την κατάληψη της

γραμμής της Ειδομένης από πρόσφυγες και μετανάστες. Αυτοί οι καταβασανισμένοι άνθρωποι ποτέ δεν θα τολμούσαν, ούτε καν θα σκέπτονταν να κλείσουν τη σιδηροδρομική σύνδεση της χώρας που τους φιλοξενούσε με το εξωτερικό, αν δεν είχαν την ενθάρρυνση των ντόπιων και ξένων “αλληλέγγυων” βαλτών της κυβέρνησης, αλλά και της ίδιας της κυβέρνησης που ισχυριζόταν επί μήνες ότι δεν ήθελε να τους απομακρύνει με τη βία. Αποτέλεσμα της πολυήμερης αυτής κατάληψης ήταν όχι μόνο το χτύπημα των εξαγωγών της χώρας, αλλά και η μεγάλη οικονομική ζημιά για τους σιδηροδρόμους λόγω αθέτησης συμβολαίων για παράδοση προϊόντων αλλά και της αποζημίωσης λόγω των μεταφορικών υπηρεσιών. Από την άποψη αυτή, της οικονομικής δηλαδή απαξίωσης, οι σαμποταριστές ΣΥΡΙΖΑΝΕΑ δρᾶσαν σαν εγκάθετοι της Ferrovie και βαθύτερα των ρώσικων σιδηροδρόμων. Αυτοί οι τελευταίοι μόλις στις 6 Ιούλη πήραν την απόφαση να αποσυρθούν από τον διαγωνισμό για την αποκρατικοποίηση της ΤΡΑΙΝΟΣΕ παρά το αρχικό ενδιαφέρον (www.skai.gr).

Έτσι λοιπόν δεσμευτική προσφορά κατέθεσε μόνο η Ferrovie η οποία και τελικά αγόρασε την ΤΡΑΙΝΟΣΕ. Η Ferrovie σαν ιταλική κρατική εταιρεία δεν έχει τις ενστάσεις από την ΕΕ που έχει η ρωσική εταιρεία. Όμως μία μέρα πριν αποσυρθούν από τον διαγωνισμό οι ρώσικοι σιδηροδρομοί, στις 5 του Ιούλη, υπέγραψαν μνημόνιο συνεργασίας με τους ιταλικούς σιδηροδρόμους, που πήραν λίγες μέρες μετά δωρεάν τους ελληνικούς σιδηροδρόμους (<http://www.europeanrailwayreview.com/28208/rail-industry-news/russian-railways-ferrovie-dello-stato-italiane-cooperation-agreement/>).

Σύμφωνα με το μνημόνιο αυτό: *“Οι Ρωσικοί Σιδηροδρόμοι και οι ιταλικοί κρατικοί σιδηροδρόμοι ...θα συνεργαστούν για να αναπτύξουν ταχέα σχέδια διαμετακόμισης και σιδηροδρομικές γραμμές υψηλής ταχύτητας, συμπεριλαμβανομένων των προγραμμάτων εντός της Ρωσικής Ομοσπονδίας. Επιπλέον, η συμφωνία καλύπτει τη συνεργασία στους τομείς της Τεχνολογίας για Έρευνα και Ανάπτυξη, και την καινοτόμο ανάπτυξη των σιδηροδρόμων, καθώς και την ενορχηστρωμένη συνεργασία σε αγορές τρίτων χωρών”* (οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας).

Και μόνο αυτή η ανακοίνωση θα έπρεπε να ήταν αρκετή για την κυβέρνηση να ακυρώσει το διαγωνισμό και να τον προκηρύξει εκ νέου. Γιατί εδώ φαίνεται ξεκάθαρα ότι δύο συμμετέχοντες στο διαγωνισμό έχουν κάθε λόγο να έχουν συνεννοηθεί από πριν για να ρίξουν το τίμημα της αγοράς σχεδόν στο μηδέν. Και όπως γράφουν στο <http://mixanikosose.blogspot.gr/>

2016/07/6.html μηχανικοί του ΟΣΕ *“Στη συνέχεια οι δυο “ανταγωνιστές” - “επενδυτές” κάναν κοινές δηλώσεις και έδωσαν τα χέρια σαν δυο καλοί φίλοι...σσο σιγά μην ξυπνήσουμε την πανίσχυρη επιτροπή ανταγωνισμού που κοιμάται...”*.

Η ρωσοδουλεία των ΣΥΡΙΖΑΝΕΑ, και όλων ανεξαιρέτα των κοινοβουλευτικών κομμάτων που κάνανε πλάτες σε αυτό το έγκλημα, είναι κραυγαλέα*. Έτσι με αυτό το ξεπούλημα από τη μια ενισχύεται η άποψη που λέει ότι οι “κακοί” ευρωπαίοι μας χρεοκοπούν για να μας αγοράσουν τσάμπα και από την άλλη μεριά ικανοποιούνται τα στρατηγικά συμφέροντα του ρώσικου ιμπεριαλισμού χωρίς η υποτελής του Ελλάδα να εκτίθεται ανοιχτά σαν τέτοια. Το λέμε αυτό γιατί όποια μοιρασιά και να υπάρξει στο μέλλον των ελληνικών σιδηροδρόμων ανάμεσα στη ρώσικη ιμπεριαλιστική υπερδύναμη και το ιταλικό μικρομεσαίο ιμπεριαλιστικό κράτος, ο τελικά ευνοημένος θα είναι αυτός που θα έχει την πολιτική υπεροχή και την υπεροχή δεν θα την έχει η σιχαμερά υποτακτική απέναντι στην Ρωσία του Πούτιν κυβέρνηση Ρέντζι, αλλά το αντίστροφο. Η υποτακτικότητα στην πουτινική Ρωσία δεν είναι ένα μεμονωμένο χαρακτηριστικό του Ρέντζι αλλά διαπερνά όλη την ιταλική πολιτική σκηνή της οποίας οι ηγέτες σαν τον Σαλβίνι της Λέγκα του Βορρά, τον Μπερλουσκόνι, και ο Πέπε Γκρίλο των 5 αστέρων συναγωνίζονται τον Ρέντζι σε πουτινοφιλία. Αλλά ακόμα και αν οι ιταλικοί σιδηροδρόμοι θα θελήσουν να ηγεμονεύσουν στη μοιρασιά του ελληνικού σιδηροδρομικού πλιάτσικου θα είναι πάντα εδώ τα ντόπια τσιράκια του Πούτιν να τους θυμίζουν ποιο είναι το αληθινό αφεντικό.

Έτσι και αλλιώς λοιπόν είτε απευθείας είτε έμμεσα οι ελληνικοί σιδηροδρόμοι θα αποτελέσουν προέκταση του ρώσικου σιδηροδρόμου.

* Εννοείται ότι το ψευτοΚΚΕ όπως πάντα καταγγέλλει αυτές τις συμφωνίες λέγοντας μονότονα ότι είναι ιδιωτικοποιήσεις και σαν τέτοιες είναι εχθρικές στο λαό, δηλαδή λέει το ίδιο είτε η δημόσια περιουσία αγοράζεται ακριβά είτε αγοράζεται τζάμπα, είτε αγοράζεται από ένα κεφάλαιο που τηρεί την εργασιακή νομοθεσία και τους άλλους νόμους του κράτους ή τους ποδοπατεί, είτε αγοράζεται από μια φιληριπική χώρα, είτε από μια φασιστική και αποικιακή υπερδύναμη. Αυτός είναι ο ειδικά ύπουλος τρόπος με τον οποίο το ψευτοΚΚΕ υπερασπίζει αυτού τους είδους τις αποικιακές συμφωνίες και κάθε άλλου είδους βρώμικη εκχώρηση ή δήμευση κρατικού ή ιδιωτικού πλούτου της χώρας υπέρ των νεοαποικιοκρατών και των ανθρώπων τους στη χώρα.

Βρετανία: Ο σοσιαλφασίστας Κόρμπιν δεν είναι αριστερά αλλά η πιο μαύρη δεξιά μέσα στο Εργατικό Κόμμα

Η μεγάλη κίνηση προς έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο που σηματοδοτεί η έξοδος της Βρετανίας από την ΕΕ θα ήταν αδύνατη χωρίς μια πουλημένη - συμμαχική προς το ρωσοκινεζικό άξονα ηγεσία στο βρετανικό Εργατικό Κόμμα.

Κι αυτό γιατί το κυβερνητικό Συντηρητικό Κόμμα, η κλασική βρετανική παλιά δεξιά των Τόριδων, ουδέποτε αγκάλιασε αληθινά την ειρηνική, αστική δημοκρατική ενοποίηση των ευρωπαϊκών κρατών. Οι Συντηρητικοί έμειναν πάντα δέσμοι του ξεπεσμένου πια αυτοκρατορικού μεγαλείου της ιμπεριαλιστικής Βρετανίας και, ακόμη περισσότερο σήμερα, δέσμοι της ευρύτατης οικονομικής συνεργασίας του βρετανικού μονοπώλιου, το οποίο εκπροσωπούν, με την κινέζικη, αλλά και με τη ρώσικη κρατικοφασιστική αστική τάξη, που αλωνίζουν στο Λονδίνο.

Ο βασικός λοιπόν όγκος του δημοκρατικού ευρωπαϊσμού στη Μεγάλη Βρετανία είχε ως αγωγό του το σοσιαλδημοκρατικό Εργατικό Κόμμα και εντελώς δευτερευόντως τους Φιλελεύθερους Δημοκράτες, που όμως είχαν αδυνατίσει πολύ από τη συγκυβέρνηση με τον Κάμερον ανάμεσα στο 2010 και στο 2015.

Στους Εργατικούς ωστόσο, μετά την ήττα στις εκλογές του περσινού Μάη, είχε συμβεί μια αλλαγή στην οποία λίγοι (ανάμεσα τους και η ΟΑΚΚΕ) είχαν δώσει σημασία: στη θέση μιας σειράς ψεύτικων (Μπλερ) ή και πραγματικών φιλοευρωπαϊκών και σε γενικές γραμμές αστοδημοκρατών ηγετών των τελευταίων χρόνων, στο τιμόνι του κόμματος βρέθηκε, με "αμεσοδημοκρατικές" διαδικασίες, όπου ψηφίζει κάθε περαστικός (τύπου εκλογής Γ. Παπανδρέου, Σαμαρά, Κυρ. Μητσότακη στα καθ' ημάς) κι όχι μια συγκροτημένη κομματική βάση, ο κρυφοτροτσκιστής αντισημίτης βουλευτής Τζέρεμι Κόρμπιν.

Η ύπουλη αντιευρωπαϊκή στρατηγική του Κόρμπιν στο δημοψήφισμα

Τη γενική πολιτική πλατφόρμα του Κόρμπιν, με την οποία υφάρπαξε την ηγεσία, ως ψευδοαριστερή, αντιφιλελεύθερη - "αντικαπιταλιστική" στο πλαίσιο του παγκόσμιου σοσιαλφασιστικού ρεύματος την είχαμε αναλύσει λίγο μετά την εκλογή του το '15 (<http://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-25-28/item/578>). Σημειώναμε τότε, ανάμεσα στ' άλλα, ότι έκλινε το μάτι στην αντιευρωπαϊκή θύελλα που ετοιμάζε ο ρωσόδουλος προβοκάτορας Κάμερον με το δημοψήφισμα για έξοδο από την ΕΕ, ενώ εντελώς ρωσόδουλος ήταν και παραμένουν οι θέσεις του για μονομερή πυρηνικό αποπλισμό της Βρετανίας.

Ο βαθιά δεξιός, εισοδιστικός χαρακτήρας του Κόρμπιν, στο συγκεκριμένο ζήτημα, ωστόσο, φαίνεται στο γεγονός ότι δεν βγήκε ανοιχτά να υπερασπιστεί (και να κριθεί γι' αυτό μπροστά στο λαό και στη βάση των Εργατικών) μια πλατφόρμα ρήξης με την ΕΕ από "αριστερή αντινεοφιλελεύθερη" σκοπιά, μη δίνοντας έτσι στους δημοκράτες φιλοευρωπαίους του κόμματός του τη δυνατότητα να του αντιπαρατεθούν και να προχωρήσουν στην ανατροπή του ή ακόμη και στη διάσπαση, σε ένα τόσο κομβικό ζήτημα.

Αντιθέτως, διάλεξε το βρώμικο δρόμο της τυπικής και ανόρεχτης υποστήριξης του Brexain (παραμονή της Βρετανίας στην ΕΕ), αποφεύγοντας όμως κάθε κοινή δράση με άλλες πολιτικές δυνάμεις στην καμπάνια για το δημοψήφισμα και μη δίνοντας καμία πραγματική μάχη με την επιχειρηματολογία των ανοιχτών οπαδών του Brexit. Στην πράξη δηλαδή, επέλεξε να

δουλέψει ως κρυφοπράκτορας του Brexit μέσα στο στρατόπεδο του Brexain.

Ο Κόρμπιν ήταν γνωστός αντιευρωπαϊσμός από την ψήφο του κατά της παραμονής της Βρετανίας στην τότε ΕΟΚ, το 1975, δύο μόλις χρόνια μετά την ένταξή της. Όταν στελέχη των Εργατικών τον ρώτησαν μετά τη λήξη του δημοψηφίσματος τι ψήφισε στην κάλπη, απέφυγε να τους απαντήσει, γεγονός που οδήγησε πολλούς να τον καταγγείλουν ότι δεν ήταν απλά ανόρεχτος οπαδός του Brexain, αλλά ότι στην πραγματικότητα ο ίδιος και ο στενός ηγετικός του κύκλος πίσω από το παραβάν ψήφισαν Brexit! Με λίγα λόγια, ο Κόρμπιν ήταν Λαφαζίνης, αλλά για να παίξει τον αρχηγό της αστικής κοινοβουλευτικής σοσιαλδημοκρατίας, υποδούταν τον Κουβέλη ή τον Γ. Παπανδρέου, για να κάνουμε άλλη μια αναλογία με τα καθ' ημάς.

Η εξέγερση των βουλευτών

Ο ευρωπαϊστής βουλευτής των Εργατικών Φιλ Γουίλσον, σε άρθρο του στον Guardian, κατηγορήσε τεκμηριωμένα τον Κόρμπιν για υπονόμηση της καμπάνιας του Brexain, καθώς δεν περιόδευσε σε προπύργια του Εργατικού Κόμματος στη βορειοανατολική Αγγλία και στις λίγες, άψυχες ομιλίες του κριτίκαρε την ΕΕ αντί να επικεντρώσει τα πυρά του στους σωβινιστές και ρατσιστές αρχηγούς της καμπάνιας του Brexit. Ο Γουίλσον ανέφερε ακόμη ότι το γραφείο του Κόρμπιν αγνόησε όλες τις τάσεις που καταδείκνυαν οι δημοσκοπήσεις για τα ζητήματα που απασχολούσαν τον βρετανικό λαό σχετικά με την ΕΕ και δεν προσάρμοσε ανάλογα την καμπάνια, δεν έκανε καμία προσπάθεια να συγκεντρώσει χρήματα για την εκστρατεία του Brexain, ενώ θόλωνε συνεχώς το μήνυμα που ήθελε να περάσει η φιλοευρωπαϊκή πλειοψηφία των στελεχών του κόμματος. Κατέληξε δε ότι η κλίμα Κόρμπιν δούλευε στο λαό τη θέση ότι τα περί οικονομικού κινδύνου από ενδεχόμενο Brexit ήταν "κινδυνολογία", όπως ακριβώς έλεγε ο κρυφοφασίστας ρωσόδουλος Φάρατζ και ο Τζόνσον.

Με βάση όλη την παραπάνω κριτική γραμμή κατά του Κόρμπιν, την οποία συμμερίζονταν ολόπλευρα, 172 από τους 230 βουλευτές του Εργατικού Κόμματος απόσπασαν την υποστήριξή τους από την ηγεσία Κόρμπιν, έναντι μόλις 40 που τον στήριξαν και τεσσάρων που απείχαν από την ψηφοφορία.

Παράλληλα, η συντριπτική πλειοψηφία της σκιώδους "κυβέρνησης" των Εργατικών (στην Ελλάδα θα λέγαμε οι τομεάρχες του κόμματος στη Βουλή) παραιτήθηκαν από τις θέσεις τους, καλώντας τον Κόρμπιν να εγκαταλείψει την ηγεσία.

Μάλιστα, η Άντζελα Ιγκλ, αντίπαλος του κορμπινισμού μέσα στο κόμμα, εκκίνησε τη διαδικασία εκλογής νέου αρχηγού, θέτοντας υποψηφιότητα.

Σε μεγάλα αστικά κόμματα, συντηρητικά, φιλελεύθερα ή σοσιαλδημοκρατικά, σε χώρες με ιστορία αιώνων λίγο - πολύ αδιάλειπτης αστικής δημοκρατίας, και μόνο από την τόσο εμφανή άρση της εμπιστοσύνης των βουλευτών, ο ηγέτης από ευθιξία θα είχε γκρεμοσακιστεί από την ηγεσία και πρακτικά θα αποχωρούσε από την πολιτική. Όχι όμως ο Κόρμπιν, ο οποίος ξέρε καλά ότι ευκαιρίες για άλω-

ση ενός μεγάλου δυτικού αστικού κόμματος από σοσιαλφασίστες σαν και τον ίδιο δεν εμφανίζονται κάθε μέρα και έχει γραπθεί από την καρέκλα, επικαλούμενος τάχα "την απλή εργατική λαϊκή βάση" έναντι των "αστών βουλευτών".

Πού βασίζει όμως τη δύναμή και το έρεισμα για τις βρώμικες στροφές και τακτικές του ο τροτσκιστής "καβαλάρης" της ηγεσίας των Εργατικών, ο πρώτος ανοιχτά και όχι καλυμμένα σοσιαλφασίστας ηγέτης μεγάλου σοσιαλδημοκρατικού κόμματος της δυτικής Ευρώπης;

Το Momentum: Τροτσκιστικό "κόμμα μέσα στο κόμμα"

Λίγο μετά την εκλογή του Κόρμπιν, το 2015, οι υποστηρικτές του συγκρότησαν έναν φορέα "εντός, εκτός κι επί τ' αυτά" του Εργατικού Κόμματος, το λεγόμενο Momentum. Αυτό λειτουργεί ως "κίνημα βάσης" το οποίο γεννήθηκε, όπως αναφέρει το ίδιο στα κείμενά του, "από τον ενθουσιασμό για την εκλογή του Τζέρεμι Κόρμπιν στην ηγεσία των Εργατικών".

Στην αρχή, η δομή του και το ποιος αποτελούσε μέλος του αποτελούσαν ανεξερεύνητη ήπειρο, ωστόσο τον Φεβρουάριο του 2016 αναγκάστηκε να δημιουργήσει μητρώο μελών (τον Ιούλιο του 2016 έφτασε τα 12.000 μέλη σε όλο το Ηνωμένο Βασίλειο, με 50 οργανώσεις - ΚΟΒες).

Οι αντίπαλοι του Κόρμπιν μέσα στο Εργατικό Κόμμα καταγγέλλουν ότι το Momentum είναι δούρειος ίππος για την είσοδο στο κόμμα μελών και στελεχών τροτσκιστικών οργανώσεων, που πολλές φορές έχουν ξωπεταχτεί από τους Εργατικούς για εισοδισμό. Εισοδισμός είναι η ύπουλη προσπάθεια να εισάγεις κρυφά μέλη σου σε έναν μεγαλύτερο κομματικό οργανισμό και να προσπαθήσεις να καταλάβεις τα νευρικά του γάγγλια, προκειμένου να τον ελέγξεις και να του επιβάλεις τη δική σου πολιτική. Πρόκειται για πολιτική που είχε εμπνευστεί ο σοσιαλφασίστας - κρατικοκαπιταλιστής Τρότσκι για την "κατάκτηση" από τα μέσα σοσιαλδημοκρατικών και τριτοδιεθνιστικών - κομμουνιστικών κομμάτων από τους οπαδούς του στο μεσοπόλεμο.

Στο Momentum συμμετέχουν (ή βρίσκονται στις παρυφές του) οι τροτσκιστικές οργανώσεις Συνδικαλιστική και Σοσιαλιστική Συμμαχία, η Αριστερή Ενότητα (του γνωστού τροτσκιστικού σκηνοθέτη και συκοφάντη του αντιφασιστικού αγώνα του ισπανικού λαού το 1936-1939 Κεν Λόουτς), το βρετανικό Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (αδελφό του δικού μας ΣΕΚ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ) και η Συμμαχία για την Ελευθερία των Εργατών.

Στη συμπεριφορά και στη γραμμή τους, οι σοσιαλφασίστες του Momentum δεν διαφέρουν σε τίποτα από τα ελληνικά τους αντίστοιχα των τροτσκιστικών συνιστωσών που κινούνται τα τελευταία χρόνια μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ, ΛΑΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ: προπηλακισμοί κατά "δεξιών", όπως αποκαλούν όλους τους μη σοσιαλφασίστες εντός των Εργατικών, συνωμοσιολογία, αντισημιτισμός στο όνομα τάχα της Παλαιστίνης και καταγγελία όποιου θεωρεί τον αντισημιτισμό ως αληθινό πρόβλημα ως "αστού και ύποπτο" (χιτλερική θεωρία του παντοδύναμου εβραϊκού κεφάλαιου), τραμπουκισμοί μέσα στις τοπικές κομματικές οργανώσεις για όποιον κριτικάρει τον Κόρμπιν και φήμωση των εσωκομματικών αντιπάλων, αποστολή χιλιάδων απειλητικών

και υβριστικών e-mail κατά βουλευτών και στελεχών που ζητούν απομάκρυνση του Κόρμπιν από την ηγεσία.

Το πραξικόπημα Κόρμπιν στην Εθνική Εκτελεστική Επιτροπή

Η κορύφωση του σοσιαλφασιστικού πραξικοπηματισμού του Κόρμπιν ήρθε όταν η Εθνική Εκτελεστική Επιτροπή του Εργατικού Κόμματος κλήθηκε να αποφασίσει εάν αυτός είχε αυτοδίκαια το δικαίωμα να διεκδικήσει εκ νέου την ηγεσία, όπως ο ίδιος είχε προεξοφλήσει ότι θα κάνει. Όμως, οι Εργατικοί, σαν κόμμα το οποίο ήταν από γεννησιμιού του ρεφορμιστικό και κοινοβουλευτικό, έχει στο καταστατικό του πρόνοια ότι οποιοσδήποτε επιθυμεί να διεκδικήσει την ηγεσία του, πρέπει να συγκεντρώσει τις υπογραφές ενός ορισμένου αριθμού βουλευτών (σήμερα αυτό το όριο είναι στους 50). Ο Κόρμπιν, όμως, "περήφανος" αρχηγός μιας κοινοβουλευτικής ομάδας που τον σιχαίνεται, μετά βίας θα μάζευε 40. Έτσι ο ίδιος έβγαλε από το πουθενά τον αυθαίρετο κανόνα ότι ο νυν αρχηγός έχει αυτομάτως το δικαίωμα καθόδου στις εσωκομματικές εκλογές και κάλεσε την ΕΕΕ να αποφασίσει.

Επειδή όμως ήταν σίγουρος ότι θα έχανε σε μυστική ψηφοφορία, ο Κόρμπιν και οι υποστηρικτές του έβαλαν βέτο η ψηφοφορία να γίνει ανοικτά, όπως κατήγγειλε το μέλος της ΕΕΕ Τζόνα Μπάτλερ, που έκανε λόγο για "ντροπή και αίσχος". Η πρόταση για μυστική ψηφοφορία, σύμφωνα με την ίδια, έγινε για να προστατευθούν τα μέλη της επιτροπής από τους τραμπούκους, που τους απειλούν διαδικτυακά με βία αν συντελέσουν με αποφάσεις τους σε οποιαδήποτε ανατροπή του Κόρμπιν.

Έτσι, με το πιστόλι της τρομοκρατίας και των απειλών των σοσιαλφασιστών στον κρόταφο, η ΕΕΕ των Εργατικών αποφάσισε με 18 έναντι 14 ψήφων ότι ο Κόρμπιν έχει δικαίωμα να κατέβει υποψήφιος χωρίς να συλλέξει υπογραφές.

Η ΕΕΕ διατήρησε ωστόσο ένα βάθρο αντίστασης στον Κόρμπιν: δεν επέτρεψε να ψηφίσουν στην εκλογή τα μέλη του κόμματος που έχουν κομματική ηλικία μικρότερη των έξι μηνών, καθώς οι τροτσκιστές του Momentum έχουν εγγράψει το τελευταίο διάστημα άνω των 60.000 νέων μελών στους Εργατικούς, που φυσικά θα ψήφισαν "ενθουσιωδώς" τον προβοκάτορα και υπονομευτή του κόμματος και της χώρας του, εισοδιστή ηγέτη ώστε να επανεκλεγεί.

Ωστόσο, θα υπάρξει μες στον Ιούλιο ένα διήμερο που θα μπορούν να εγγραφούν νέα μέλη και "υποστηρικτές" του κόμματος, με δικαίωμα ψήφου στην εκλογή αρχηγού, τα οποία όμως θα πρέπει να πληρώσουν 25 λίρες και όχι 3, όπως προβλεπόταν μέχρι σήμερα για την εγγραφή.

Μετά την οριστικοποίηση των αποφάσεων της ΕΕΕ, έγινε επίθεση στο πολιτικό γραφείο της Άντζελα Ιγκλ, στην εκλογική της περιφέρεια, με τούβλο που έσπασε το παράθυρο. Η ίδια κατήγγειλε εμμέσως πλην σαφώς τον Κόρμπιν, καθιστώντας τον υπεύθυνο για τη χαλινάγωση των τραμπούκων εκφοβιστών.

Το όργιο αντισημιτισμού

Όπως είναι φυσικό, σε ένα τέτοιο τροτσκιστικό - σοσιαλφασιστικό κλίμα, όλος ο βούρκος του αντισημιτισμού ένιωσε αρ-

κετά ισχυρός για να βγάλει στην επιφάνεια το βρώμικο μούτρο του. Έτσι, σειρά στελεχών του Εργατικού Κόμματος, μεταξύ αυτών και ο ισχυρότερος “σκληρός αριστερός” πριν τον Κόρμπιν, ο πρώην δήμαρχος Λονδίνου Κεν Λίβινγκστον, προχώρησαν σε σειρά δηλώσεων αντισημιτικού περιεχομένου (ο τελευταίος μάλιστα έβγαλε και τον Χίτλερ φιλοεβραίο, λέγοντας ότι πριν το Ολοκαύτωμα ο αρχιναζί ήταν φιλικός προς τον σιωνισμό). Για τις πρωτοφανείς αυτές δηλώσεις, στον Λίβινγκστον επιτέθηκε μέχρι και ο Τζον Λάνσμαν, ηγετικό στέλεχος του Momentum, ο οποίος είναι Άγγλος εβραίος.

Ο Κόρμπιν, αρχηγός μέχρι να αναλάβει ηγέτης των Εργατικών της βρετανικής ΣΕΚίτικης “Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο”, από τη μία συμφωνεί απόλυτα σε όλα αυτά με τους αντισημίτες συντρόφους του, από την άλλη όμως πρέπει να υποδύεται τον αρχηγό αστικοδημοκρατικού κόμματος, οπότε προχώρησε, μετά τη μεγάλη κατακραυγή, σε διαγραφές ανοιχτών αντισημιτών. Παράλληλα, ζήτησε από μια επιτροπή τη διεξαγωγή έρευνας για τον αντισημιτισμό στο κόμμα και ανέλαβε μάλιστα να παρουσιάσει ο ίδιος το πόρισμά της σε κομματική εκδήλωση.

Ενώ λοιπόν παρουσίαζε την έρευνα, ο Κόρμπιν έκανε το εξής καταπληκτικό σχόλιο: “Όπως οι μουσουλμάνοι σύντροφοί μας δεν είναι υπεύθυνοι και δεν μπορούμε να τους ταυτίζουμε με τα κάθε είδους ισλαμικά κράτη και ανάλογες οργανώσεις, έτσι και οι εβραίοι φίλοι μας δεν είναι υπεύθυνοι για τις πράξεις του Ισραήλ και της κυβέρνησης Νετανιάχου”. Η έμμεση εξίσωση Ισραήλ - ISIS, σε μια εκδήλωση υποτίθεται κατά τον αντισημιτισμό, ήταν η έμμεση επιβράβευση κάθε σοσιαλφασίστα αντισημίτη και κρυφοχιτλερικού “αντικαπιταλιστή” μέσα στο Εργατικό Κόμμα.

Το αίσχος ολοκληρώθηκε με την επίθεση ακτιβιστή του Momentum στην εβραία βουλευτίνα των Εργατικών Ρουθ Σμιθ, γνωστή για την αντιρατσιστική της δράση, στο πλαίσιο της ίδιας εκδήλωσης, που την ανάγκασε να αποχωρήσει με κλάματα από την αίθουσα. Ο Κόρμπιν σιώπησε, μολοντί ήταν παρόν και παρακολούθησε όλο το περιστατικό. Λίγο αργότερα, σε ανακοίνωσή της, η Σμιθ τον χαρακτήρισε ανάξιο για ηγέτη και ζήτησε την παραίτησή του.

Ένας ανοιχτός “ρώσος” επιτελάρχης του Κόρμπιν

Ο Κόρμπιν λοιπόν δεν είναι απλά ένας σκουλαρισμένος εκπρόσωπος μιας ψευτοανεμωμένης ή απλά δημαγωγικής “αριστερίζουσας” σοσιαλδημοκρατίας, όπως εκείνη της δεκαετίας του '20 στην Ευρώπη, που πούλαγε ριζοσπαστικά συνθήματα για στήσει οδόφραγμα ανάμεσα στις εργατικές μάζες και στα επαναστατικά κομμουνιστικά κόμματα. Είναι ένας ανοιχτός φίλος κάθε φασισμού, κάθε Χαμάς και Χεζμπολάχ αυτού του πλανήτη, ένας ακροδεξιός αντισημίτης, σε τελική ανάλυση ένας ανοιχτός πράκτορας του ρωσοκινέζικου άξονα.

Κι αυτό φαίνεται emphaticά και χαρακτηριστικά στο εξής σημείο: ο Κόρμπιν διόρισε πέρσι διευθυντή στρατηγικού σχεδιασμού των Εργατικών τον Σιούμας Μίλντε, “αναλυτή” δημοσιογράφου ο οποίος εργάζεται στην εφημερίδα Guardian. Σε ανάλυσή του για την εφημερίδα γραμμένη στις 4 του Μάρτη του 2015, με τίτλο “Η δαιμονοποίηση της Ρωσίας ανοίγει τον δρόμο για τον πόλεμο”, ο σοσιαλφασίστας Μίλντε βάζει προωθημένα όχι απλά μια φιλορωσική ή υφεσιακή προς το ρώσικο σοσιαλμπεραιοτικό πλατφόρμα, αλλά μια ανάλυση που θα μπορούσε να την είχε γράψει ο ίδιος ο Πούτιν, έξω από μια-δύο “κριτικές” φράσεις για ξεκάρφωμα.

Ο δολοφονημένος από τους καγκεμπίτες Ρώσος δημοκράτης Νεμτσόφ συκοφαντείται ως “μια ασήμαντη φιγούρα της εποχής μετά την περεστρόικα”, ενώ για τη δολοφονία του ο Μίλντε κατηγορεί τη... Δύση, προφανώς για “προβοκάτσια” εναντίον του “φιλειρηνιστή” και “αμυνόμενου” Πούτιν.

Ο Μίλντε παίζει πολύ με το γνωστό στην Ελλάδα επιχείρημα των “Ουκρανών ναζί”, δηλαδή των χαφιέδων του Πούτιν εντός Ουκρανίας που υποδύονται τους μαχητικά αντρώπους, και φυσικά με το επιχείρημα αυτό βγάζει λάδι όλη τη ρώσικη εισβολή και κατοχή τμημάτων της Ουκρανίας. Φτάνει μάλιστα να αποκαλεί τον Πούτιν “κεντριστή”, τονίζοντας ότι στην πραγματικότητα ο ρωσικός λαός επιθυμεί ακόμη σκληρότερη στάση έναντι της Δύσης, “με βάση την εμπειρία των τελευταίων 25 χρόνων”, οπότε ο Πούτιν αναγκάζεται να... χαλιναγωγεί τη βάση του και είναι... μάλλον συκρατημένος. Άλλωστε, μολοντί “αυταρχικός συντηρητικός”, ο νέος Χίτλερ Πούτιν, κατά τον Μίλντε, δεν είναι στρατιωτικά επεκτατιστής, όπως είναι το NATO.

Για μια αυθόρμητη αριστερά που ακολουθεί καλοπροαίρετα τους σοσιαλφασίστες

Δεν είναι ακόμη ξεκάθαρο τι θα συμβεί στην επερχόμενη εκλογή ηγέτη των Εργατικών, καθώς ήδη οι κορμπινικοί έχουν αντεπιτεθεί κατά της αντισοσιαλφασίστριας Ιγκλ, με την υποβολή τρίτης - διασπαστικής υποψηφιότητας από τον κεντριστή Όουεν Σμιθ*. Αυτός υποδύεται ταυτόχρονα τον αριστερό μαχητή κατά της λιτότητας για να υπερκεράσει την Ιγκλ, αλλά και “το κέντρο που ενώνει”, πάνω από την “μπλερική δεξιά” και την “κορμπινική δογματική αριστερά” του κόμματος, ενώ υποσχεται εντελώς ανεδαφικά δεύτερο δημοψήφισμα για την παραμονή στην ΕΕ, παίζοντας με τα φιλοευρωπαϊκά αισθήματα της δημοκρατικής νεολαίας και διανόησης και πλασάρεται ως “το νέο” έναντι του φθαρμένου παλιού, στο οποίο τσουβαλιάζει και την Ιγκλ μαζί με τον Κόρμπιν. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Σμιθ είναι ο άνθρωπος που καθυστέρησε την Ιγκλ να αρχίσει μια βδομάδα πιο πριν την εκλογική της καμπάνια μαζεύοντας 51 υπογραφές από τους εργατικούς βουλευτές με τις οποίες ζητούσε να γίνουν προσπάθειες για συμφωνημένης- με ανταλλάγματα -απο-

χώρησης του Κόρμπιν από την ηγεσία του εργατικού κόμματος. Έτσι όχι μόνο έκοψε τη φόρα της Ιγκλ, αλλά έδωσε πολύτιμο χρόνο στον Κόρμπιν να δυναμώσει το στρατόπεδό του σε βάρος των δημοκρατών βουλευτών.

Από την άλλη, η ίδια η Ιγκλ και το στρατόπεδο των φιλοευρωπαίων μέσα στους Εργατικούς δεν έχουν μια ολοκληρωμένη γραμμή και επεξεργασμένη πλατφόρμα αντιπαράθεσης στους σοσιαλφασίστες και επιμένουν απλώς ότι με τον αντιπαθητικό στην πλατιά μάζα Κόρμπιν στην ηγεσία του Εργατικού Κόμματος, οι Συντηρητικοί θα μείνουν στην εξουσία για πολλά ακόμη χρόνια.

Το σημαντικότερο ζήτημα, ωστόσο, βρίσκεται αλλού: οι άνθρωποι που ακολουθούν σήμερα τον Κόρμπιν στη Βρετανία, όπως και αυτοί που ακολούθησαν τον Σάντερς στις ΗΠΑ ή διάφορους άλλους “προοδευτικούς” δημαγωγούς σε όλη τη Δύση, λόγω της φιλολαϊκής, ριζοσπαστικής σοσιαλδημοκρατικής στη μορφή και σοσιαλφασιστικής στην ουσία δημαγωγίας τους, έχουν δικαίο μίσος για την ανισότητα, την ανεργία, την έλλειψη προοπτικής που σπέρνει στο διάβα του το κλασσικό, δυτικού τύπου καπιταλιστικό μονοπώλιο (με την αγαστή συνεργασία του φασιστικού ανατολικού, η οποία συνήθως ή πάντα κρύβεται από τα μάτια των δυτικών δημοκρατικών μαζών).

Ποτέ όμως δε μπορεί μια θετική, ριζοσπαστική αλλαγή και μια ανατροπή να έρθουν από “επαναστάτες” και “ριζοσπάστες” που, αντί να φτιάσουν τα δικά τους, ανεξάρτητα και καθαρά στις εξηγήσεις τους με το λαό κόμματα, κοιτάνε πώς θα προσκολληθούν σαν τις βδέλλες σε παλιούς, κλασσικούς κομματικούς μηχανισμούς της αστικής τάξης, για να τους μετατρέψουν τάχα σε “λαϊκούς”. Το Εργατικό Κόμμα στη Βρετανία και πολύ περισσότερο το Δημοκρατικό Κόμμα στις ΗΠΑ είναι κόμματα της μονοπρωτακτικής αστικής τάξης κι ακόμη περισσότερο του αστικού κράτους και όσων έγιναν αστοί μέσα από την ανέλιξή τους στον κρατικό - συνδικαλιστικό μηχανισμό και στον κρατικό - καπιταλιστικό τομέα της οικονομίας. Δεν μπορούν ποτέ να γίνουν οχήματα βαθιών αλλαγών για την καλύτερευση της ζωής των μαζών και για καμιά “σοσιαλιστική μεταβολή” κατά των πλούσιων*.

Οι διπρόσωποι που διαδίδουν τέτοια παραμύθια, με πρώτους τους τροτσκιστές

και τους διεθνείς συριζαίους σοσιαλφασίστες, είναι στην πραγματικότητα ταξικά μικροαστικές συμμορίες που ονειρεύονται ένα αστικό κράτος - γενικό κουμανταδόρο σε πολιτική και οικονομία, με τους ίδιους ως άρχοντες στη θέση της κλασσικής, παλαιοδεξιάς αστικής τάξης. Τροτσκισμός σημαίνει υπερδεξιά κρατικοκαπιταλιστική δικτατορία και πραξικοπηματισμός, σε πλήρη αντίθεση με κάθε πραγματικό, λαϊκό αριστερό δημοκρατισμό και τελικά με κάθε πραγματικά απελευθερωτική κομμουνιστική επανάσταση.

Πόσο μακριά βρίσκεται η βρώμικη αυτή πολιτική γραμμή των εγγλέζων εισοδηστών τροτσκιστών, των σημερινών συμμάχων του ρωσοκινέζικου ναζιστικού μονοπώλιου, από την επαναστατική θέση του Λένιν, που καλούσε τους Ιταλούς επαναστάτες κομμουνιστές το 1920 να διαχωριστούν πρώτα από το Ιταλικό Σοσιαλιστικό Κόμμα, να ιδρύσουν επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα και στη συνέχεια να συνεργαστούν με τους σοσιαλιστές! Οι αντιδιαλεκτικοί και οι ομορτοουιστές δεν καταλάβαιναν με τίποτε πώς συνδυάζονταν οι δύο αυτές ορμήσεις. Κι όμως, αυτή ήταν η μόνη πολιτική κόμματος αρχών και μαζών: πρώτα διαχωρίζεις καθαρά και ξάστερα τη θέση σου στο στρατηγικό πρόγραμμα από την αστική τάξη και τον ομορτοουισμό και στη συνέχεια κάνεις πολιτική συμμαχιών για την απόσπαση κατακτήσεων για το λαό και την εργατική τάξη, για την απομόνωση των χειρότερων πλευρών του εχθρού, για τη διαπαιδαγώγηση των μαζών μέσα από την πείρα τους.

*Τη Δευτέρα 18 Ιουλίου, ο Όουεν Σμιθ αποκάλυψε τη σοσιαλφασιστική του μπόχα, επιτιθέμενος ύπουλα στην Ιγκλ, με αιχμή την ανοιχτά δηλωμένη ομοφυλοφιλία της (συζεί και συνδέεται με σύμφωνο συμβίωσης με μία άλλη γυναίκα). Ο Σμιθ, σε ερώτηση για την προσωπική του οικογενειακή ζωή, δήλωσε “φυσιολογικός” (!), αφού έχει “οικογένεια, μία γυναίκα δασκάλα δημοτικού και τρία παιδιά”. Το εγγλέζικο twitter τον “τσίμπησε” και δημιουργήθηκε πολιτικός σεισμός και τώρα ο κεντριστής κρυφοφιλαράκος του Κόρμπιν θα έχει δύσκολο έργο να μιλήσει στην πραγματική αριστερά του κόμματος αλλά δεν θα δυσκολευτεί να κερδίσει την χειρότερη δεξιά του και κυρίως να δώσει επιχειρήματα στους σοσιαλφασίστες της βάσης Κόρμπιν χωρίς ο ίδιος να εκτίθεται...

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΤΟΥ ΡΙΟ: ΑΠΟΦΑΣΗ-ΟΝΕΙΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΕ!

Παρά το σκάνδαλο που ξέσπασε με την πρωτοφανή στα χρονικά των Ολυμπιάδων επιχείρηση εξαπάτησης των αντινότινων ελέγχων από το ρωσικό κράτος – το οποίο χρησιμοποίησε για το σκοπό αυτό επιστήμονες, αθλητές, τις μυστικές υπηρεσίες του και γραφειοκράτες – στο Σότσι και σε άλλες αναμετρήσεις, παρά το αποκαλυπτικό πόρισμα του WADA, την πρότασή του για συνολικό αποκλεισμό της Ρωσίας από τους Ολυμπιακούς και τον αποκλεισμό της από την IAAF, η ηγεσία της διοργάνωσης έδωσε την τελευταία στιγμή χείρα βοηθείας στους απατεώνες του Κρεμλίνου επιτρέποντάς τους τη συμμετοχή στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Ρίο ντε Τζανέιρο. Έτσι, με μια δήλωση που χαρακτηρίστηκε «ντροπιαστική» από μεγάλη μερίδα του διεθνούς τύπου, ο επικεφαλής της διεθνούς ολυμπιακής επιτροπής, Τόμας Μπαχ, άφησε το ελεύ-

θερο στις επιμέρους αθλητικές ομοσπονδίες να αποφασίσουν για το ποιοι ρώσοι αθλητές θα συμμετάσχουν τελικά στην Ολυμπιάδα.

Με άλλα λόγια, η ΔΟΕ ουσιαστικά αθώωσε το ρωσικό κράτος από τις επιβεβαιωμένες ευθύνες του ενοχοποιώντας αποκλειστικά τον κάθε αθλητή για τις παραβάσεις, ακριβώς όπως το ρωσικό κράτος επεδίωξε από την πρώτη στιγμή. Τέτοιες παραβάσεις οι περισσότερες ομοσπονδίες δε διαθέτουν καν τον απαραίτητο εξοπλισμό για να ελέγξουν μέσα σε λίγες ημέρες ενώ άλλες είναι πολύ ευνοϊκά προκατειλημμένες απέναντι στο Κρεμλίνο για να τις λάβουν υπόψη. Ήδη η διεθνής ομοσπονδία τένις ανακοίνωσε τη συμμετοχή και των 8 ρώσων αθλητών της (NYT, 26/7).

Έτσι στην προσπάθειά της να ικανοποιήσει όλες τις πλευρές η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή έβγαλε λάδι το ρωσικό αθλητικό νεοναζιστικό κράτος και δημιούργη-

σε ένα προηγούμενο δύο μέτρων και δύο σταθμών που μπορεί να χρησιμοποιηθεί προπαγανδιστικά από αυτό για να δυναμώσει το αίσθημα αδικίας και ο αντιδικισμός των μεγαλορώσων σοβινιστών: Αφού το ρωσικό κράτος δεν ευθύνεται για την απάτη (σύμφωνα με τη ΔΟΕ), τότε γιατί αποκλείονται μόνο ρώσοι και όχι αθλητές άλλων αποστολών που έχουν επίσης παρουσιάσει κρούσματα ντόπινγκ; Η ντροπιαστική απόφαση όχι μόνο δε συμβάλει στην απομάκρυνση του ρωσικού λαού από την ιδεολογική ηγεμονία του Κρεμλίνου αλλά στην παραπέρα ενίσχυσή της. Από την άλλη ωστόσο αυτή η απόφαση έχει και ένα καλό: οδηγεί στην ιδεολογική αποκαθάρωση του θεσμού αυτού του ιμπεριαλισμού που προάγει την ιμπεριαλιστική ανταγωνιστική σχεδόν πολεμική ηθική και καταστρέφει το σώμα και τη συνείδηση του αθλητή.

ΤΟ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΣΤΑΪΝΜΑΓΕΡ ΚΑΙ ΣΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Ή πως μια μεγάλη δημοκρατική νίκη σπρώχνεται να μετατραπεί στο αντίθετό της

συνέχεια από τη σελ. 3

τλερικού στρατοπέδου, τότε τι είναι; Βέβαια η σκοτεινή πολιτικο-ιδεολογική πηγή αυτού του δυτικού χτυπήματος στον Ερντογάν, που μάλιστα γίνεται με φιλελεύθερη δημοκρατική προβιά, φανερώνεται πολύ καθαρά αν ψάξει κανείς να βρει ποιοι είναι οι ευρωπαίοι ηγέτες που πρωταγωνιστούν από την πρώτη στιγμή στην ουσιαστική αυτή συνηγορία υπέρ των πραξικοπηματιών. Τότε θα δει ότι είναι οι ίδιοι που απαιτούν από την ΕΕ να σταματήσουν οι κυρώσεις κατά της Ρωσίας για το Ουκρανικό, δηλαδή οι Σταϊνμάγερ, Κουρτς (ΥΠΕΞ της Αυστρίας), Γιουνκέρ, Ρέντζι, και βέβαια η Μογκερίνι, δηλαδή οι πιο χτυπητοί ρωσόφιλοι της ΕΕ.

Άλλη μια φορά σκούπα-φαράσι

Και αυτό το κάνουν εντελώς συνειδητά από την ώρα που η Ρωσία, αφού βέβαια το πραξικόπημα απέτυχε, βγήκε να εκφράσει την υποστήριξη της στον Ερντογάν και να τον καλέσει στη Μόσχα δείχνοντας την Δύση σαν προστάτιδα του Γκιουλέν οπότε και σαν αληθινή υπαίτια του πραξικοπήματος. Δηλαδή την ώρα που οι ρωσόφιλοι της Δύσης έπαιζαν το ρόλο της “σκούπας” ενάντια στον Ερντογάν επαληθεύοντας στην τούρκικη κοινή γνώμη ότι σύσσωμη η Δύση είναι ο κύριος εχθρός της, η ίδια η Ρωσία έπαιζε τον αγαπημένο της ρόλο του “φαρασιού” για να ρουφήξει την Τουρκία στη νεοχιτλερική ευρασιατική καταβόθρα της. Μάλιστα ο Πούτιν δεν άφησε το ρόλο του φαρασιού αποκλειστικά στην μετα-πραξικοπηματική φάση, αλλά όπως αποδείχτηκε είχε στείλει στην Τουρκία λίγες μέρες πριν το πραξικόπημα, για να συναντηθεί με στελέχη του ΑΚΠ, το δεξί

του χέρι, το “θεωρητικό” του ευρασιατισμού Ντούγκιν. Το τι τον έστειλε να κάνει το μάθαμε την επόμενη μέρα της εκδήλωσης του πραξικοπήματος όταν βγήκε στο CNN Turk ο δήμαρχος της Κων/λης Γκιουκτσέκ, ο οποίος εμφανίζεται σαν ένας από τους ηγέτες της 15 Ιούλη κατά των τανκς, και δήλωσε ότι είχε συναντηθεί λίγο πριν το πραξικόπημα με απεσταλμένο του Πούτιν ο οποίος τον είχε ενημερώσει ότι αυτοί που είχαν ρίξει το ρώσικο αεροπλάνο το είχαν κάνει για να χαλάσουν τις σχέσεις Ρωσίας-Τουρκίας (<http://www.protothema.gr/world/article/595586/tourkia-metaxu-ton-praxikopimatiou-kai-o-pilotos-pou-katteripse-to-rosiko-su-24/>). Δήλωσε δηλαδή ότι “αυτή η “παράλληλη δομή” (δηλαδή οι γκιουλενιστές) χάλασε τις σχέσεις μας με τη Ρωσία. Ήταν το συμβάν (με το αεροσκάφος) στο οποίο συμμετείχε ένας από τους πιλότους αυ-

τής της “δομής”, και το λέω εκατό τοις εκατό”, προσθέτοντας τα εξής: “Ο πιλότος αυτός ήταν ένας από αυτούς που συμμετείχαν στο πραξικόπημα. Μέχρι σήμερα δεν το λέγαμε, το κρατούσαμε μυστικό. Αλλά εγώ, ο Μελίχ Γκιουκτσέκ, σας λέω ότι τις σχέσεις μας με τη Ρωσία την χάλασαν αυτοί οι παλιάνθρωποι”...Χθες είχα επισκέπτη από την Ρωσία, ένα σύμβουλο του Πούτιν, ο οποίος έχει την ίδια άποψη” χωρίς να αναφέρει το όνομα του. Πράγματι ανάμεσα στους συλληφθέντες γκιουλενικούς αξιωματικούς ήταν και οι πιλότοι που έριξαν το ρώσικο αεροπλάνο.

Την ίδια ώρα οι μόνες κρατικές και μισοκρατικές δυνάμεις στον κόσμο που στάθηκαν ανοιχτά στο πλευρό του Ερντογάν το βράδυ της 15 Ιούλη ήταν τα δύο τσιράκια της Ρωσίας στη Μέση Α-

συνέχεια δίπλα

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 1

γράφων και στρατιωτικών, για τις οποίες ποτέ αυτού του είδους η δήθεν δημοκρατική διάνοηση της Δύσης και βέβαια οι ρωσόφιλοι δεν διαμαρτυρήθηκαν. Όταν το δίκτυο Γκιουλέν απέτυχε να πάρει την εξουσία μέσα στο ΑΚΠ οπότε και συγκρούστηκε ανοιχτά με τον Ερντογάν το 2013, το ρωσόδουλο και σοσιαλφασιστικό κούρδικο ΠΚΚ έσπασε τη μακρά εκχειρίδα του με τον Ερντογάν και άρχισε έναν διαμελιστικό εμφύλιο χρησιμοποιώντας ακόμα και δολοφονική τρομοκρατία κατά αμάχων. Ταυτόχρονα, η ίδια η πουτινική Ρωσία ξεκίνησε μια εκστρατεία οικονομικού αποκλεισμού και στρατιωτικών και πολιτικών προκλήσεων κατά της Τουρκίας με στόχο την πτώση της κυβέρνησης Ερντογάν. Σε αυτήν την πολύπλευρη εκστρατεία της η πουτινική διπλωματία είχε την υποστήριξη της αντιπολίτευσης Κιλιντζάρογλου αλλά και την ουσιαστική στήριξη όλων σχεδόν των δυτικών κυβερνήσεων που έχουν ανακαλύψει ότι αξίζει να συμμαχούν με το διαμελιστή της Ουκρανίας Πούτιν ενάντια στον ΙΣΙΣ, (που όμως είχε γιγαντωθεί χάρη στη βοήθεια του υποτακτικού του Πούτιν μακελάρη Άσαντ και της φιλο-ιρακικής κυβέρνησης του Ιράκ), παρά να στηρίξουν τον Ερντογάν που του αντιστεκόταν. Αυτός παρόλη την υπερσυντηρητική του ισλαμική πολιτική και ιδεολογική φυσιολογία, αμυνόταν τα τελευταία χρόνια αντικειμενικά στους μεγαλύτερους φασίστες της χώρας του και του κόσμου.

Έτσι αυτός, μισητός από την Ανατολή και απομονωμένος από τη Δύση οδηγήθηκε στην ταπεινωτική πρόσφατη συγγνώμη του στον Πούτιν και στην ολοένα και μεγαλύτερη απομάκρυνση του

από τη Δύση. Όμως, όπως κάθε φασίστας έτσι και ο Πούτιν δεν στηρίζει ταπεινωμένους εχθρούς, αλλά τους αποτελειώνει.

Έτσι εξηγείται γιατί στο σημείο αυτό της μέγιστης πολιτικής πτώσης του κύρους του Ερντογάν και στο εξωτερικό και στο εσωτερικό έκαναν το πραξικόπημά τους οι γκιουλενιστές πιθανότατα με μια μειοψηφία κεμαλιστών. Το λέμε αυτό γιατί μετά την ήττα των γκιουλενιστών ο Ερντογάν αποφυλάκισε τους κεμαλικούς στρατιωτικούς, θύματα του Γκιουλέν, και δυνάμωσε τους πολιτικούς δεσμούς του μαζί τους. Βέβαια αποδεικνύεται ότι η κύρια αιτία της αποτυχίας των πραξικοπηματιών δεν ήταν η αδυναμία τους να συσπειρώσουν τους κεμαλικούς στρατιωτικούς, αλλά ότι δεν είχαν υπολογίσει τις δημοκρατικές διαθέσεις και την αυτοθυσία του τουρκικού λαού. Είναι φανερό ότι οι πραξικοπηματίες συνθλίφθηκαν από το δίλημμά τους: είτε να πραγματοποιήσουν μια πελώρια σφαγή αμάχων, που θα τους αφαιρούσε κάθε μελλοντική διεθνή νομιμοποίηση, είτε να παραδοθούν στις στρατιωτικές και κυρίως στις αστυνομικές δυνάμεις που είχαν εκκαθαριστεί από τους γκιουλενιστές.

Ήδη οι σοσιαλφασίστες και οι αστοφιλελεύθεροι συνεπείς στην υποκριτικά “δημοκρατική” αντι-Ερντογάν γραμμή τους -καθώς οι περισσότεροι από αυτούς ποτέ τους δεν κατήγγειλαν τον αρχιφασίστα Πούτιν για τις ασύλληπτες σφαγές αμάχων, διαμελισμούς κρατών και κατά συρροή δολοφονίες πολιτικών αντιπάλων- έχουν βγει να επισημάνουν ότι από δω και μπρος το μεγαλύτερο πρόβλημα για την Τουρκία θα είναι η αυταρχική αποθράσυνση του “σουλτάνου”.

Κατά τη γνώμη μας, και σε όσο βαθμό

ακόμα τα πράγματα δεν είναι ξεκαθαρισμένα, ο μεγαλύτερος και πιο άμεσος πολιτικός κίνδυνος για την Τουρκία, αλλά και την Ευρώπη είναι να θεωρήσει το μέτωπο των νικητών ότι η κύρια διεθνή πηγή του πραξικοπήματος εναντίον τους είναι οι ΗΠΑ του Ομπάμα, και να κινηθεί προς τη Ρωσία παρά και τη δικιά της εχθρική “ουδέτερη” στάση στη διάρκεια του πραξικοπήματος.

Το λέμε αυτό γιατί είναι ο Ομπάμα που ως τώρα πεισματικά, παρά τις επανειλημμένες εκκλήσεις της Άγκυρας, και τα άφθονα στοιχεία για τον πραξικοπηματικό του χαρακτήρα του Γκιουλέν, τον φιλοξενεί και τον προστατεύει και αρνείται ακόμα και τώρα να τον παραδώσει στην Τουρκία για να δικαστεί, βάζοντας μια νέα σειρά όρων και προϋποθέσεων. Όλη ως τώρα η ιστορία του φιλορώσου προβοκάτορα Ομπάμα, και των φίλων του προβοκατόρων του ζεύγους Κλίντον, είναι να επιτίθενται ουσιαστικά απρόκλητα σε χώρες και λαούς του Τρίτου Κόσμου, ενοχοποιώντας για αυτό στα μάτια τους κύρια τη Δύση έτσι ώστε να εμφανίζονται αντικειμενικά στους λαούς αυτούς σαν φίλους τους την ανοιχτά αντιδυτική Ρωσία και τη σύμμαχό της Κίνα και να τους σπρώχνουν στην αγκαλιά αυτού του πολεμικού άξονα.

Μάλιστα δεν μπορούμε να αποκλείσουμε η Ρωσία να έπαιξε εδώ, όπως το συνηθίζει άλλωστε και στα δύο αντίθετα ενδεχόμενα αυτού του πραξικοπήματος. Το σαφώς καλύτερο για αυτήν ήταν το πραξικόπημα να πετύχει οπότε η Τουρκία θα γινόταν με τη βία σταδιακά ένα ρώσικο εξάρτημα. Το χειρότερο για αυτήν ενδεχόμενο ήταν το πραξικόπημα να αποτύχει αλλά την ευθύνη για

αυτό να την πάρουν οι ΗΠΑ μέσω Γκιουλέν, οπότε η Τουρκία θα πλησίαζε με τη θέλησή της τον άξονα, χωρίς ωστόσο να γίνει υποτελής σε αυτόν, όπως αν το πραξικόπημα νικούσε.

Πάντως πιστεύουμε, όπως και να εξελιχθούν βραχυπρόθεσμα τα πράγματα, ότι σε τελική ανάλυση η νίκη του τουρκικού λαού και της νόμιμα εκλεγμένης κυβέρνησής του, είναι μια μεγάλη νίκη της δημοκρατίας και της εθνικής ανεξαρτησίας στο σπαρασσόμενο από ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και φασιστικά πραξικοπήματα Τρίτο Κόσμο. Δεν είναι εύκολο ένας λαός, που μόλις έδειξε στον πλανήτη ότι ένα στρατιωτικό πραξικόπημα μπορεί να νικηθεί από άοπλες μάζες που είναι αποφασισμένες να πεθάνουν για τη λευτεριά τους, να υποταχθεί σε έναν οποιοδήποτε μελλοντικό δικτάτορα ή σε μια ξένη κατοχή. Δεν πρέπει ακόμα να ξεχνάμε ότι ο ίδιος αυτός λαός και η ίδια αυτή χώρα πριν περίπου από έναν αιώνα, στα 1920-22, είχαν δώσει ένα άλλο μάθημα, πολύ βέβαια μεγαλύτερου ιστορικού βάρους, στους αποικιακούς και μισοαποικιακούς λαούς που μόλις αφυπνίζονταν, όταν είχαν πραγματοποιήσει την πρώτη μεγάλη αστοδημοκρατική επανάσταση της Ανατολής τσακίζοντας τους πανίσχυρους τότε αγγλογάλλους ιμπεριαλιστές και τον υποτακτικό τους κατακτητικό ελληνικό βενιζελικό στρατό, που αυτοί είχαν εξαπολύσει ενάντια στο τουρκικό κράτος.

Αποδεικνύεται για μια ακόμα φορά ότι το κέντρο της αντίστασης στο φασισμό, στον ιμπεριαλισμό και στο σοσιαλ-ιμπεριαλισμό εξακολουθεί να βρίσκεται στους λαούς και στις χώρες του τρίτου κόσμου.

νατολή, το Ιράν και η Χαμάς -αν και το Ιράν μόνο δύο ώρες αφοτου είχε εκδηλωθεί το πραξικόπημα και όπου ήδη η πλάστιγγα έγερνε προς τον Ερντογάν. Αυτές οι δύο δυνάμεις είχαν αναλάβει να παίξουν το ρόλο του προωθημένου φίλου την ώρα που τα άλλα δύο τσιράκια της Ρωσίας ο Άσαντ όσο και ο Σίσι έβγαίναν-και μάλιστα ο δεύτερος στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ- ανοιχτά υπέρ του πραξικοπήματος. Σύμφωνα με την ειδησεογραφία που έχουμε υπόψη μας ανάλογη στάση κράτησε και η Σαουδική Αραβία και τα Αραβικά Εμιράτα. Αλλά αυτό το τελευταίο μπορεί να βρει την εξήγησή του με το ότι πριν κιάλας το πραξικόπημα η απομόνωση του Ερντογάν από την Ρωσία και τη Δύση, τον είχε ρίξει στα ενεργειακά και πολιτικά δίχτυα του Ιράν, πράγμα που ήδη είχε προκαλέσει το σπάσιμο του Τουρκο-Σαουδαραβικής συμμαχίας.

Όμως αυτό που μαθαίνει και ζει μετά τις 15 του Ιούλη ο τουρκικός λαός είναι ότι εναντίον του είναι ο Γκιουλέν και η Δύση και ότι υπέρ του είναι η Ρωσία και οι φίλοι της Ιράν και Χαμάς, που είναι τάχα αντιγκιουλενικοί. Γιατί θα πρέπει να παρακολουθεί κανείς αρκετά στενά τη ρώσικη διπλωματία για να ξέρει ότι ο τάχα δυτικός Γκιουλέν είναι ένας ευρασιατιστής όπως αποδεικνύεται από τις θέσεις που έχουν αναρτηθεί πολλά χρόνια πριν από την σύγκρουση του με τον Ερντογάν στην επίσημη ιστοσελίδα του, όπως το κείμενο που έχει γραφτεί από τον Erkam Tufan Aytan γενικό γραμματέα της Πλατφόρμας Διαλόγου για την Ευρασία, οργάνωσης του δικτύου της κοινότητας Γκιουλέν, αρχισυντάκτη του περιοδικού Διάλογος για την Ευρασία (DA) και έχει δημοσιευτεί στην εφημερίδα Ζαμάν του Γκιουλέν στις 04.12.2007 (<http://en.fgulen.com/press-room/columns/2537-it-is-time-to-embrace-eurasia>).

Εδώ διαβάζουμε ανάμεσα σε άλλα: “Ενώ οι ταπεινωτικές συμπεριφορές της Δύσης απέναντί μας τρόχισαν την όρεξη των συντηρητικών μας για το οθωμανικό μας παρελθόν, έστρεψαν τους εθνικιστές προς την Ευρασία. Δυστυχώς όμως δεν είμαστε μια ομάδα ανθρώπων που θα μπορούσαμε να δούμε την Ευρασία από μια ρεαλιστική και υγιή πλευρά. Βλέποντας την Ευρασία από την πλευρά της εχθρότητας προς τη Δύση, δηλαδή από την άποψη του παν-τουρκισμού, ή από την πλευρά της εχθρότητας με τη Ρωσία, έχουμε αποτύχει να αναπτύξουμε τις σχέσεις με την Ευρασία στην απαιτούμενη έκταση. Σήμερα η μεγαλύτερη δύναμη στην Ευρασία είναι η Ρωσία. Δεν μπορούμε να βασίζουμε τις σχέσεις μας με αυτή τη χώρα σε προκαταλήψεις που προέρχονται από την ιστορία (εννοεί τη στρατηγική σύγκρουση του τσαρισμού με το οθωμανικό κράτος). Είναι αδύνατον να εγκαθιδρύσουμε ισχυρούς δεσμούς με την περιοχή παραμελώντας τη Ρωσία”. (Το παραπάνω απόσπασμα έχει δημοσιευτεί το 2013 στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ <http://www.oakke.gr/component/k2/item/224>, σε ένα κείμενο ανάλυσης που σήμερα ε-

πιβεβαιώνεται).

Σε αυτό το απόσπασμα φαίνεται μέσα σε λίγες γραμμές η κριτική που απευθύνει το ρωσόφιλο ρεύμα Γκιουλέν στους νέο-οθωμανούς και στους εθνικιστές παντουρκιστές, να πάψουν να συγκρούονται με την Ρωσία, δηλαδή την καρδιά του ευρασιατισμού. Βέβαια από τότε το ρεύμα Γκιουλέν εμφανίζεται σαν φιλικό και προς την Δύση, για την ακρίβεια σαν γέφυρα Δύσης-Ρωσίας. Βεβαίως ο Πούτιν για να ξεκαρφωθεί για τις σχέσεις του με τον Ιμάμη στους τούρκους εθνικιστές και ανοιχτούς ευρασιατιστές, κυρίως, για να τον κάνει αξιόπιστο σύμμαχο στα μάτια της Δύσης, δηλαδή αποτελεσματικό εισοδηστή, έχει διαλύσει κιάλας από το 2006 τα ιδρύματα του Γκιουλέν στη Ρωσία (στο ίδιο άρθρο της Νέας Ανατολής).

Αλλά το να ανασύρει κανείς τώρα τα πιο λεπτά κρυμμένα σημεία από τα παλιά κείμενα των γκιουλενιστών είναι κάτι το πολύ πιο δύσκολο από το ανασύρει από τη μνήμη του τα τρανταχτά πασίγνωστα και ανοιχτά πολιτικά μέτωπα του κινήματος της Ταξίμ του 2013, όπου ο ρωσόφιλος και φίλος του Άσαντ Κιλιντζάρογλου είχε μπει επικεφαλής, δίπλα στους γκιουλενικούς, στον αγώνα για την πτώση του Ερντογάν. Τώρα παριστάνει τον πρωτοπόρο αντιγκιουλενικό και στηρίζει τον Ερντογάν, όπως φαινομενικά ακόμα πιο παράξενα τον στηρίζει και το σε αιματηρή στρατιωτική αντιπαράθεση μαζί του ΠΚΚ. Αλλά τίποτα παράξενο. Το 2013 στην Ταξίμ ο Κιλιντζάρογλου, αλλά έμμεσα και το ΠΚΚ, έκαναν δίπλα στον Γκιουλέν τη σκούπα ενάντια στον Ερντογάν. Τώρα κάνουν το φαράσι, οπότε στέκονται ενάντια στον Γκιουλέν. Οι ρόλοι αυτών των υποτακτικών του Πούτιν έχουν αλλάξει, αλλά η στρατηγική δεν έχει αλλάξει.

Απλά παίζεται τώρα da μπροστά στα μάτια μας με ασύλληπτη ενάργεια στην Τουρκία το ίδιο παιχνίδι που παίχτηκε με το Ιράκ, όπου η Ρωσία έσπρωχνε τον Μπους με τους δικούς της Μπλερ, Κλίντον, Τένετ, Ελ Μπαρραντέι (της Διεθνούς Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας), να εισβάλει στο Ιράκ και η ίδια, κυρίως μέσω του Ιράν, απορροφούσε το Ιράκ. Το ίδιο έκανε με τη Λιβύη αργότερα όπου έκανε το φίλο του Καντάφι την ώρα που ενθάρρυνε τους Ομπάμα και Σαρκοζύ να τον σκοτώσουν κάνοντας αποχή στο Συμβούλιο Ασφαλείας. Το ίδιο ουσιαστικά έκανε η Ρωσία και προηγούμενα στο Αφγανιστάν και πιο προηγούμενα στο Κόσσοβο όπου ο Κλίντον έπαιξε τη σκούπα με τη βοήθεια του UCK ενώ η ίδια η Ρωσία του Γέλτσιν έγινε το φαράσι που τελικά μάζεψε μέσα του όλη τη Σερβία και πρώτους και καλύτερους τους τσακισμένους εθνοσοβινιστές του Μιλόσεβιτς.

Αυτό το απλουστευτικό σχήμα σκούπα-φαράσι με το οποίο συνοψίζουμε όσο μπορούμε πιο παραστατικά την ρώσικη στρατηγική της κατά τμήματα καταβρόχθισης των εχθρών της, κρύβει μέσα της την εξής πολύπλοκη διπλή απαί-

τηση: τον ρώσικο πολιτικό εισοδησμό και στους δύο πόλους του σχήματος και στη συνέχεια να μπει σε κίνηση το δίπολο μέσω μιας σειράς από πετυχημένες προβοκάτσιες.

Έτσι εκτιμάμε ως αυτή τη στιγμή και με τους παρόντες διεθνείς συσχετισμούς ότι η κύρια βραχυπρόθεσμη τάση στις μεταπραξικοπηματικές εξωτερικές κινήσεις και προσανατολισμούς της Τουρκίας θα είναι απομάκρυνση από τη Δύση, ιδιαίτερα μάλιστα η απομάκρυνση από την γεμάτη προβοκάτορες Ευρώπη, και προσέγγιση στην Ρωσία και στον νεοχιτλερικό άξονα ευρύτερα. Αυτός μάλιστα είναι και ο λόγος που η ελληνική κυβέρνηση μιλάει μια διπλή γλώσσα κύρια όμως φιλική απέναντι στον Ερντογάν: την ευρωπαϊκή γλώσσα του τύπου δεν σας δίνουμε τους οκτώ στρατιωτικούς γιατί δεσμευόμαστε από τα ανθρώπινα δικαιώματα για τα οποία παθιάζονται οι εταίροι μας και τη ρώσικη γλώσσα του τύπου είμαστε εναντίον των 8 γιατί είναι πραξικοπηματίες. Σε αυτήν την κατεύθυνση μιλάει και η ρώσικη ναυαρχίδα στη χώρα μας, το ψευδοΚΚΕ που δηλώνει με ανακοίνωση της ΚΕ του, ότι ναι μεν “απαιτείται περαιτέρω διερεύνηση των γεγονότων και στοιχείων” σε ότι αφορά τη σύγκρουση των δύο αστικών στρατοπέδων στην Τουρκία, αλλά δεν πρόκειται για “στημένο πραξικόπημα”, ότι αυτό το πραξικόπημα οι ΗΠΑ και οι άλλες ΝΑΤΟικές δυνάμεις το είδαν θετικά και ότι στις εξηγήσεις για αυτή τη στάση τους “πρέπει να συνυπολογιστούν οι κινήσεις της τουρκικής ηγεσίας, το τελευταίο διάστημα, για εξομάλυνση των σχέσεων με τη Ρωσία και το Ισραήλ”.

Αλλά οι χώρες και οι λαοί δεν είναι σκουπίδια. Οι αντιστάσεις τριτοκοσμικού τύπου στην Τουρκία δεν θα σταματήσουν.

Σημαίνουν τα παραπάνω ότι η κίνησή της Τουρκίας προς τον άξονα είναι στρατηγικά ανεπίστρεπτη. Δεν το πιστεύουμε καθόλου παρά την καλοστημένη προβοκάτσια. Οι χώρες και οι λαοί δεν είναι σκουπίδια για να στέκονται με αδράνεια μπροστά στις κάθε λογής κυκλωτικές κινήσεις των ιμπεριαλιστών. Αντίθετα έχουν μια ισχυρή όσο και απρόβλεπτη εσωτερική δυναμική πάνω στην οποία τόσο συχνά οι ιμπεριαλιστές σπάνε τα μούτρα τους όσο περίτεχνοι και αν είναι οι υπολογισμοί τους. Για αυτό το λόγο γράψαμε ότι είναι πολύ προτιμότερο που η κυβέρνηση Ερντογάν και ο τούρκικος λαός αποτρέψανε το πραξικόπημα. Γιατί αν επικρατούσε θα είχαμε μια Τουρκία φιλοδυτική στη μορφή που όπως η Αίγυπτος με τη βία αλλά και σε πολιτική σύγχυση θα κινιόταν προς την Ανατολή. Αντίθετα σήμερα, όσο και αν πέσει η Τουρκία στην παγίδα της οικειοθελούς συμπόρευσης με τον άξονα θα έχει μέσα της πολύ περισσότερη δύναμη και αυτοπεποίθηση σα λαός και σα χώρα να αποφασίζει για το μέλλον της συγκρουόμενη ενδεχόμενα κάποια στιγμή και με τους ανατολικούς προστάτες της. Έχουμε

την εντύπωση μάλιστα ότι το εσωτερικό ρωσόφιλο μέτωπο της Τουρκίας δηλαδή οι Κιλιντζάρογλου, Οτσαλάν, συν οι “αριστεροί” Ευρασιατιστές των Πενριντσέκ, συν οι διάφοροι σοσιαλφασίστες θα είναι μεν στο πλευρό του Ερντογάν σε κάθε αντιδυτική πρακτική του στο εσωτερικό και το εξωτερικό, αλλά ασταμάτητα θα κοιτάνε να τον αποδυναμώσουν σε κάθε ανεξάρτητη φιλοτριτοκοσμική του κίνηση, που μοιραία θα συνεχίζεται και να τον συντρίψουν. Γιατί ποτέ αυτοί και ο Πούτιν δεν θα αποδεχτούν μια λίγο πολύ ανεξάρτητη γραμμή σε μια ισχυρή και με χαρακτήρα βιομηχανική χώρα του τρίτου κόσμου. Δεν μπορεί να δημιουργεί ασφάλεια σε τέτοια αφεντικά ο τρόπος με τον οποίο οι σύριοι πρόσφυγες της Τουρκίας ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του Ερντογάν και κατέβηκαν μαζικά στους δρόμους δίπλα στους τούρκους δημοκράτες για να δώσουν την μάχη ενάντια στα τανκς, ανταποδίδοντας τη αποφασιστική στήριξη που αυτός έδωσε στην αντιΆσαντ αντίσταση τους, ενώ αντευχαριστώντας τους με τη σειρά του ο Ερντογάν τους υποσχέθηκε να τους δώσει την τουρκική υπηκοότητα. Ανάλογα πχ θα δημιουργεί τέτοιες ανασφάλειες στη Ρωσία και το συμμαχικό μέτωπο που εκδηλώθηκε μετά το πραξικόπημα όταν το γενικά φιλοδυτικό Αζερμπαϊτζάν, που έχει τη στήριξη της Τουρκίας ενάντια στην προσάρτηση του Ναγκόρνο Καραμπάχ από την σύμμαχη της Ρωσίας Αρμενία, απαγόρευσε συνέντευξη του Γκιουλέν από ένα αζέρικο κανάλι, στέλνοντας σαφές μήνυμα στήριξης στον Ερντογάν.

Η τελευταία μεγάλη δημοκρατική πατριωτική νίκη της Τουρκίας, όπως πρόσφατα η νίκη της προσφυγής της προηγούμενης κυβέρνησης των Φιλιππίνων κατά της Κίνας για τον θαλάσσιο επεκτατισμό της, όπως προηγούμενα η ως το θάνατο αντίσταση των Καντάφι, Σαντάμ, Ομάρ στους επεμβασίες κλπ, όλα αυτά αποδεικνύουν ότι οι τριτοκοσμικές αστικές τάξεις με όλες τις αθλιότητες τους εξακολουθούν στην παγκόσμια πολιτική σκηνή να βρίσκονται σε γενικές γραμμές πιο αριστερά από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και βέβαια από τις αντεστραμμένες “αριστερές” στην υπηρεσία των νεοχιτλερικών προδοτών της Μόσχας και του Πεκίνου, αυτών των λυσσασμένων αρνητών του μαρξιστικού διαφωτισμού και κάθε διαφωτισμού. Ως που να φτιάξουν και να δυναμώσουν τα νέα δικά τους εργατικά και λαϊκά κόμματα, δηλαδή τα κόμματα της άρνησης της προδοσίας, ή, αλλιώς της “άρνησης της άρνησης”, οι λαοί θα ακολουθούν τα πιο προοδευτικά ή έστω τα λιγότερο αντιδραστικά κομμάτια της αστικής τάξης κυρίως στον τρίτο κόσμο όπου είναι ακόμα από τα πράγματα πολύ ζωντανά τα εθνικά αντιιμπεριαλιστικά, οπότε και αντικειμενικά δημοκρατικά αντανάκλαστα των λαών.

Το ψευτοΚΚΕ ασελγεί με ακόμα μεγαλύτερο δράσος στη μνήμη των εθνικά Μακεδόνων αγωνιστών του ΔΣΕ

Μεταξύ 1 και 3 του Ιουλίου, η νεολαία του ψευτοΚΚΕ, “Κ”ΝΕ, οργάνωσε το 25ο “αντιιμπεριαλιστικό” της καλοκαιρινό διήμερο, που κάθε χρόνο γίνεται σε άλλο τόπο ανά την Ελλάδα. Φέτος οι κνίτες επέλεξαν το Βίτσι, για να “αφιερώσουν”, όπως είπαν, το διήμερό τους στο Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας (ΔΣΕ).

Είναι αρκετά κωμικό το σημερινό ψευτοΚΚΕ, που έχει χαρακτηρίσει όλη τη γραμμή του ΚΚΕ της δεκαετίας του '40 επί της ουσίας “δεξιά” και λαθεμένη, επειδή δεν μιλούσε για “εδώ και τώρα σοσιαλιστική δικτατορία του προλεταριάτου”, αλλά έβαζε ζητήματα αντιιμπεριαλιστικής, λαϊκής δημοκρατίας, να μιλάει για “τιμή στο ΔΣΕ”.

Άλλωστε είναι το ίδιο αυτό κόμμα, το οποίο σήμερα βγαίνει “στ’ αριστερά” του ΔΣΕ και του πραγματικού ΚΚΕ (1918-1956), που από το 1961 μέχρι το 1995 χαρακτηριζε τη συγκρότηση και την πάλη του ΔΣΕ “τυχοδιωκτικό αριστεριστικό λάθος του Ζαχαριάδη” και σήκωνε τη σημαία της ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ταξικής συνεργασίας με “προοδευτικά”, δηλαδή φιλορωσικά ή εν πάση περιπτώσει εθνικιστικά και αντιδυτικά τμήματα της αστικής τάξης.

Το ψευτοΚΚΕ είναι το κόμμα που με απίστευτη απανθρωπιά και κυνικότητα, μαζί με τους Ρώσους σοσιαλφασίστες που άλωσαν το ΚΚΣΕ το 1956, καταταλαιπώρησε τα καλύτερα παιδιά του ΚΚΕ και του ΔΣΕ με φυλακίσεις, εξορίες στη Σιβηρία, διώξιμο από δουλειές, ταπεινώσεις και εκβιασμούς, για να δεχτούν την εκπαίδευση του Νίκου Ζαχαριάδη και τη νέα, ρεβιζιονιστική - σοσιαλφασιστική αντεπεναστατική γραμμή, ενώ βρίσκονταν στην πολιτική προσφυγιά.

Ο λόγος όμως που γράφουμε τούτο το σημείωμα δεν είναι βασικά αυτός. Είναι το σκύλεμα από τους κνίτες, μέσω της βρώμικης παρασιώπησης, της πιο ιερής αρχής για κάθε κομμουνιστή, που ήταν και η προμετωπίδα του επαναστατικού αντιιμπεριαλιστικού δημοκρατικού και σοσιαλιστικού αγώνα του ΔΣΕ: του διεθνισμού.

Οι κνίτες, στα πανό τους, είχαν το σύνθημα “Ζήτω ο Προλεταριακός Διεθνισμός και η πάλη του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας” στα ελληνικά, τα ιταλικά και τα σέρβικα. Τα τσιράκια αυτά του φασίστα Πούτιν και της ρώσικης κρατικομονοπωλιακής αστικής τάξης (εννοούμε πάντα την καθοδήγηση του ψευτοΚΚΕ και της “Κ”ΝΕ και όχι απαραίτητα καλοπροαίρετα μέλη και νεολαίους του), αυτοί οι “αρχαιακά προσηλωμένοι προλετάριοι διεθνιστές”, φρόντισαν να “ξεχάσουν” το έθνος, δηλαδή την εθνική μειονότητα της οποίας τα δικαιώματα έκανε σημαία του ο ΔΣΕ και της οποίας τα καλύτερα παιδιά θυσιάστηκαν δίπλα στους εθνικά Έλληνες επαναστάτες κομμουνιστές και δημοκράτες για μια λεύτερη και δημοκρατική Ελλάδα: την εθνικά μακεδονική μειονότητα (τους σλαβομακεδόνες ή “ντόπιους”, όπως τους ξέρετε πολύς κόσμος στη βόρεια Ελλάδα και “σκοπιανούς”, όπως τους αποκαλούν οι Έλληνες σοβινιστές και φασίστες).

Είναι χαρακτηριστικό ότι, πάνω ακόμα κι από την γενική επίκληση του “άθρου και απάτριδος” κομμουνισμού, ο πουλημένος στους ξένους ιμπεριαλιστές μοναρχοφασισμός σκύλιαζε ενάντια στους κομμουνιστές για την σταθερή και αταλάντευτη υποστήριξη τους στα δημοκρατικά δικαιώματα των Μακεδόνων ή Σλαβομακεδόνων, για την ισοτιμία τους όπως την αποκαλούσε μέσα στα σύνορα του ελληνικού κράτους.

Αυτή η στάση του ΚΚΕ πληρωμένη με το αίμα χιλιάδων αγωνιστών ήταν βόλι στην καρδιά του μεγαλοελλαδίτικου σοβινισμού, του “τρισεχιλιετούς ελληνικού πολιτισμού” που πουλούσε η χωροφυλακιστική, παπαδίστικη, βυθισμένη στο βυζαντινό φεουδαρχικό δηλητήριο ελληνική αστική τάξη.

Στο βάθος, αυτή ήταν η γραμμή της νέας δημοκρατικής, σοσιαλιστικής Ελλάδας που θα αγκάλιαζε και θα αναγνώριζε την υπόσταση όλων των παιδιών της, εθνικά Ελλήνων, Τούρκων, Μακεδόνων, για “μια καινούρια Ελλάδα της δουλειάς, της λευτεριάς, λυτρωμένη από κάθε ξενική ιμπεριαλιστική εξάρτηση και από κάθε εκμετάλλευση, μ’ έναν πραγματικά παλλαϊκό πολιτισμό”, όπως σημείωνε στο ιστορικό γράμμα του τον Οχτώβρη του '40 ο Νίκος Ζαχαριάδης.

Γι’ αυτό το όραμα και γι’ αυτές τις αρχές το βρωμερό ταγματαλήτικο κράτος της πραγματικής εθνοπροδοσίας και της αιώνιας υποταγής σε ξένα αφεντικά έστηνε στον τοίχο τους κομμουνιστές και όποιον άλλο πατριώτη, δημοκράτη, αντιιμπεριαλιστή και αριστερό στάθηκε δίπλα τους στους μεγάλους αγώνες της περιόδου 1941-1949. Γι’ αυτό πέθανε η πρώτη γυναίκα που εκτελέστηκε στην ιστορία του ελληνικού κράτους, το 1946, η εθνικά Μακεδόνισσα ηρωίδα του ΚΚΕ, δασκάλα Μίρκα Γκίνοβα (Ειρήνη Γκίβνη).

Είναι γνωστό σ’ όσους έχουν διαβάσει ένα δράμι ιστορία ότι, ειδικά στα τελευταία σκιρτήματα του ΔΣΕ, το καλοκαίρι του 1949, τουλάχιστον οι μισοί του μαχητές ήταν εθνικά Μακεδόνες. Αυτό αποδεικνύεται ολοκάθαρα κι από το γεγονός ότι στην ευρύτερη περιοχή της Φλώρινας και γενικά στις περιοχές κοντά στα σύνορα της Ελλάδας προς βορρά τα συνθήματα του ΚΚΕ και του ΔΣΕ γράφονταν τόσο στην ελληνική όσο και στη μακεδονική (σλαβομακεδονική) γλώσσα.

Πώς τολμάνε λοιπόν οι αντικομμουνιστές του ψευτοΚΚΕ, αυτοί οι ξελιγωμένοι για ρώσικες, νεοσαρικές ιμπεριαλιστικές εισβολές και διαμελισμούς χωρών (Γεωργία, Ουκρανία) αντιλενινιστές, να “εξαφανίζουν” ολότελα από τα μάτια των μαζών το μισό επαναστατικό στρατό που πολεμούσε υπό τον Ν. Ζαχαριά-

δη, δηλαδή τους εθνικά Μακεδόνες αγωνιστές του ΔΣΕ και ταυτόχρονα να καμώνονται τους ακραιφνείς ζαχαριαδικούς;

Πώς τολμάνε να σκυλεύουν αγωνιστές που έπεσαν με τη διπλή ιδιότητα του δημοκράτη μειονοτικού Μακεδόνα και του επαναστάτη λαϊκοδημοκράτη της Ελλάδας, αγωνιστή του ΔΣΕ, όταν η μέχρι πριν λίγα χρόνια αρχηγός τους Παπαρήγα έχει δηλώσει ανοιχτά: “Για εμάς δεν υπάρχει μακεδονικό έθνος γενικά, οπότε δεν υπάρχει και μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα ειδικά” (συνέντευξη στον Real FM, 5 του Δεκεμβρίου 2011);

Πώς τολμάνε άνθρωποι που για να κάνουν εισοδισμό στο κράτος της αστικής τάξης, το οποίο από τότε που έγιναν σοσιαλφασίστες ρεβιζιονιστές θέλουν να καταλάβουν και όχι να ανατινάξουν, όπως οι πραγματικοί κομμουνιστές, αναμασάνε όλο τον σοβινιστικό βούρκο των ελληνοχριστιανών παπάδων, караβανάδων και γραφειοκρατών περί εθνικά ομοιογενούς χώρας, να εμφανίζονται ως επαναστάτες;

Το γεγονός ότι είχαν μαζί τους στους προκλητικούς πρόσφατους “εορτασμούς” τους Ιταλούς και Σέρβους σοσιαλφασίστες, δεν ήταν κάποιου τύπου φόρος τιμής στον αγώνα των αντιφασιστών Ιταλών και Γιουγκοσλάβων παρτιζάνων του Β’ Παγκόσμιου Πολέμου. Αντιθέτως, είχε διπλό χαρακτήρα: από τη μια η εντελώς διαβρωμένη σε ηγετικό πολιτικό επίπεδο από τη Ρωσία Ιταλία και η φασιστική, εθνοεκκαθαριστική Σερβία αποτελούν πρωτοπορία της ρώσικης γραμμής μέσα στην Ευρώπη (εντός και εκτός ΕΕ). Από την άλλη, η παρουσία των Σέρβων ψευτοκομμουνιστών αποτελεί μια συνέχεια της γραμμής “σύνορα με τη Σερβία” (που την υποστήριζε ο πολιτικός γόνος του Φλωράκη Ανδρουλάκης το 1992), δηλαδή άρνησης της ύπαρξης του μακεδονικού έθνους και της ύπαρξης της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Η Μακεδονία κατά τους κνίτες (όπως και κατά τους Έλληνες και Σέρβους ρωσόφιλους φασίστες) είναι μια κατασκευή που χωρίζει “τεχνητά” τους “ορθόδοξους αδελφούς” Ελλάδας και Σερβίας, που πρέπει τάχα από πεπρωμένο να ενωθούν πίσω από τα στρατά του Πούτιν.

Οι κνίτες του ψευτοΚΚΕ άλλωστε είχαν αποδείξει ολόπλευρα τον προδοτικό αντιδιεθνιστικό και αντικομμουνιστικό πολιτικό τους ρόλο, όταν το 1983, σε απόλυτη συμμαχία με τον πράκτορα της Ρωσίας μέσα στην ελληνική αστική τάξη Ανδρέα Παπανδρέου, ψήφισαν το εκτρωματικό νομοσχέδιο για την επιστροφή όλων των πολιτικών προσφύγων, “πλὴν των μη Ελλήνων το γένος”. Ο παπατζής αυτός πρωθυπουργός και οι κνίτες συνεργάτες του δεν τόλμησαν καν να αναγνωρίσουν ποιου γένους ήταν οι “μη Έλληνες”, γιατί θα γελοιοποιούνταν όλη η θεωρία του περί εθνικής ομοιογένειας και μη ύπαρξης άλλων εθνοτήτων στον ελλαδικό κρατικό χώρο. Έτσι, οι “μη Έλληνες” υπάρχουν, αλλά απαγορεύεται να λέγεται και να αρθρώνεται

δημόσια τι σόι γένους είναι.

Αυτή η απόφαση των αγριανθρώπων της ηγεσίας του ψευτοΚΚΕ και της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ άφησε χιλιάδες εθνικά Μακεδόνες αγωνιστές να πεθάνουν μακριά από τους τόπους που γεννήθηκαν, μακριά από τα χωριά, τις πόλεις, τους συγγενείς και φίλους που άφησαν πίσω τους, με αντάλλαγμα να πάρουν οι κνίτες τη στάμπα του “εθνικά” αποδεκτού κόμματος από τους ναζιστές, τους χουντικούς φασίστες, τους εθνικιστές μέσα στο ΠΑΣΟΚ, αλλά και από την καραμανλική και μητσοτακική ΝΔ, που συνεργάστηκε μαζί τους το 1989-1990.

Είναι χαρακτηριστικό δε ότι αυτή η οβιδιακή αλλαγή γραμμής δεν έγινε από τους κνίτες ανοιχτά όταν διάλυσαν το ΚΚΕ το 1956-1958, αλλά έγινε δια της διολίσθησης, μέσω της αποσιώπησης. Όλη η κομματική δραστηριότητα του πραγματικού ΚΚΕ, ακόμη και στην πολιτική προσφυγιά μεταξύ 1950-1956, που αναδείκνυε και φρόντιζε τους εθνικά μειονοτικά συντρόφους μας, με εκδόσεις στη γλώσσα τους, κομματικές εκδηλώσεις στις εθνικές τους επετείες, ανάδειξη της εθνικής τους ιδιαιτερότητας και περηφάνιας, πετάχτηκε στο καλάθι των αχρήστων.

Από το 1961 και το κάλπικο, νόθο σοσιαλφασιστικό “8ο” συνέδριο του “ΚΚΕ” (1ο ιδρυτικό συνέδριο του ψευτοΚΚΕ), οι Μακεδόνες απλώς εξαφανίζονται για το κόμμα αυτό, που χωρίς ντροπή σήμερα οργανώνει παράτες που προσβάλλουν βαθιά όσους εθνικά Μακεδόνες έχουν μείνει πια στην Ελλάδα, μετά τις τόσες εκκαθαρίσεις και την εθνική αφομοιωτική τρομοκρατία με το βούρδουλα των Ελλήνων σοβινιστών.

Μεγάλο κομμάτι της νεολαίας με αριστερές διαθέσεις δεν γνωρίζει τίποτα για τα παραπάνω ή τα γνωρίζει λειψά, όπως τα σερβίζουν τα χαλκεία του ψευτοΚΚΕ, της ΛΑΕ, του ΣΥΡΙΖΑ, και των άλλων εκτρωμάτων του σοσιαλφασισμού.

Όσο όμως οι τελευταίοι θα αποκαλύπτονται ως ανοιχτοί εχθροί του λαού και θα βυθίζονται στις κραιπάλες της εξουσίας στην οποία οδηγούνται από τα αφεντικά τους της πούτινικής νεοχιτλερικής Ρωσίας, η ίδια αυτή νεολαία θα αναζητάει απαντήσεις και θα πηγαίνει βαθιά στις ρίζες της προδοσίας, στις πηγές όχι μόνο του μαρξισμού, αλλά και της ιστορίας του λαϊκοδημοκρατικού και επαναστατικού κινήματος στη χώρα μας.

Η ΟΑΚΚΕ θα βρίσκεται στη θέση της, ξεσκεπάζοντας τους αντικομμουνιστές προδότες με τα ψεύτικα σφυροδρέπανα, για να σπρώξει μπροστά τον τροχό που θα κάνει τα σκοτάδια λάμψη. Και στο φως της αλήθειας, οι σοσιαλφασίστες δεν έχουν καμιά ελπίδα.

ΜΕΘΟΔΕΥΕΤΑΙ Η ΑΘΩΩΣΗ ΤΗΣ “ΧΑ”

ΣΕ ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΠΑΡΩΔΙΑ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΣΙΩΠΗ ΚΑΙ ΚΑΛΥΨΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Με τη ναζιστική συμμορία όχι μόνο νόμιμη, αλλά και με καθεστώς κυβερνητικού εταίρου μετά την τοποθέτηση Βούτση ότι είναι καλοδεχούμενες οι ψήφοι της για το εκλογικό σύστημα, εξελίσσεται η δίκη-παρωδία της “ΧΑ” στην οποία μεθοδεύεται η αθώωση τουλάχιστον των κατηγορουμένων για συμμετοχή σε εγκληματική συμμορία βουλευτών της.

Με κυβερνητική ευθύνη αποφυλακίστηκαν όλοι οι κατηγορούμενοι

Το πρώτο δώρο που έκανε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ στους ναζιστές της “ΧΑ” ήταν η απαράδεκτη κω-λυσισεργία στην εξέλιξη της δικαστικής διαδικασίας που οδήγησε στην αποφυλάκιση όλων των ναζιστών, και του ίδιου του δολοφόνου του Π. Φύσσα, Ρουπακιά, χωρίς να έχει υπάρξει ούτε μία καταδίκη. Αυτό έγινε συνειδητά και συγκεκριμένα από την κυβέρνηση και την ηγεσία της δικαιοσύνης που δεν εξασφάλισαν μία αίθουσα ειδικά για τη διεξαγωγή της και δεν δέσμευσαν την έδρα αποκλειστικά για την εκδίκαση αυτής της υπόθεσης.

Η αποφυλάκιση των κατηγορουμένων δεν έχει μόνο ηθική σημασία, αλλά πολύ συγκεκριμένες επιπτώσεις στο πόσο ελεύθερα θα καταθέσουν οι μάρτυρες κατηγορίας όταν ξέρουν ότι ακόμα και ο ίδιος ο ανατίρητος δολοφόνος Ρουπακιάς έχει αποφυλακιστεί έστω και με περιοριστικούς όρους.

Ειδική αίθουσα στο Εφετείο βρέθηκε μόνο στις 27 Ιούνη αυτού του χρόνου ένα χρόνο μετά την έναρξη της δίκης, μόνο μετά την αποφυλάκιση, και ενώ μπροστά βρίσκονται οι δικαστικές διακοπές του Αυγούστου. Ήταν κάτω από την πίεση της μάνας του Π. Φύσσα, που αναγκάστηκαν οι Παρασκευόπουλος και Τσίπρας να ενεργήσουν για αυτό το σκοπό αφού κωλυσιεργούσαν για ένα χρόνο, όπως το ίδιο έκανε και η κυβερνητική πρόεδρος του Αρείου Πάγου, Θάνου που είχε ψηφίσει υπέρ της αθωωτικής απόφαση του ναζιστή Κ. Πλεύρη. Για το πόσο αργά εξελίσσεται η δίκη είναι χαρακτηριστικό ότι από τους 132 μάρτυρες δεν έχει εξεταστεί ούτε το 1/3! Αν συνεχιστεί με τους ίδιους ρυθμούς θα χρειαστεί τουλάχιστον 7 χρόνια για να ολοκληρωθεί...

Το βαρύνοντα ρόλο τους στην αποφυλάκιση είχαν και τα διοικητικά συμβούλια των δικηγορικών συλλόγων, όπου οι συνδικαλιστές όλων των κομμάτων έξω και ενάντια από κάθε λογική δεν φρόντισαν να δώσουν άδειες στους δικηγόρους που συμμετέχουν στη δίκη με αποτέλεσμα να πάει κι άλλο πίσω η διαδικασία.

δίκες της μεταπολίτευσης εξελίσσεται στο σκοτάδι

Το δεύτερο δώρο που έκανε η κυβέρνηση σε αγαστή συνεργασία με τις υπόλοιπες ηγεσίες των κοινοβουλευτικών κομμάτων ήταν η φίμωση της δίκης, δηλαδή η απόλυτη πολιτική σιωπή που έχει οδηγήσει στο να ξεχαστούν τα εγκλήματα της συμμορίας και να σταματήσει η κατακραυγή της κοινής γνώμης που ξέσπασε την πρώτη περίοδο των συλλήψεων.

Ο λαός δεν μαθαίνει τίποτα σχεδόν από ότι γίνεται μέσα στις δικαστικές αίθουσες στην πιο σημαντική δίκη των τελευταίων χρόνων μετά τη μεταπολίτευση, όπου στο εδώλιο βρίσκεται η ηγεσία, η κοινοβουλευτική ομάδα και αρκετά μέλη της συμμορίας της “Χρυσής Αυγής” με 68 συνολικά κατηγορούμενους. Με απόφαση της έδρας η διαδικασία όχι απλώς δεν βιντεοσκοπείται αλλά δεν ηχογραφείται καν!

Έτσι συγκαλύπτεται όλο το κλίμα της τρομοκρατίας, ακόμα και του εξευτελισμού των μαρτύρων κατηγορίας και των θυμάτων, για το οποίο έχει κύρια ευθύνη η έδρα που δεν εφαρμόζει κανένα μέτρο προστασίας από τους τραμπουκισμούς και τις προκλήσεις των ναζιστών. Ταυτόχρονα, η αποβολή της πολιτικής αγωγής κατά των βουλευτών της ναζιστικής συμμορίας σε ότι αφορά την κατηγορία της συμμετοχής τους σε εγκληματική οργάνωση, και ο τεμαχισμός της σε δύο κομμάτια, στο ένα που αφορά τα ίδια τα εγκλήματα και στο δεύτερο που αφορά το χαρακτήρα της “Χρ. Αυγής” ως εγκληματικής συμμορίας, στεγανοποιημένα το πρώτο από το δεύτερο, επέτρεψε στην έδρα να μην εξετάζει αλλά και να εμποδίζει κάθε αναφορά στη σύνδεση ανάμεσα στο ναζιστικό χαρακτήρα της “ΧΑ” και των μελών-τραμπουκων της και της εγκληματικής βίας. Με αυτό τον τρόπο αδυνατίζει ακόμα περισσότερο το κατηγορητήριο κατά των ναζιστών βουλευτών. Κυρίως όμως με την αποβολή της πολιτικής αγωγής δημιουργούνται οι κατάλληλες προϋποθέσεις για την αθώωση των ναζιστών βουλευτών για το αδίκημα της συμμετοχής τους σε εγκληματική οργάνωση, το οποίο θα εξετάσει αποκλειστικά η έδρα, και στο οποίο οι συνήγοροι των ναζιστών, θα επιτίθενται στα θύματα μάρτυρες κατηγορίας που θα συνθλιβονται γιατί δεν θα έχουν καμιά δικηγορική κάλυψη. Αυτή η μέθοδος είχε εφαρμοστεί με την αποβολή της πολιτικής αγωγής από τη δίκη Πλεύρη όπου τελικά οι μάρτυρες κατηγορίας μετατράπηκαν σε κατηγορούμενους σε μια δίκη που είχε ατμόσφαιρα δικαστικής αίθουσας Τρίτου Ράιχ και ο αρχιναζιστής αθωώθηκε.

κατηγορίας

Η αδράνεια της έδρας στα περιστατικά της τρομοκρατίας μαρτύρων κατηγορίας από τους ναζιστές κατηγορούμενους είναι τουλάχιστον σκανδαλώδης.

Χαρακτηριστικό είναι το περιστατικό τρομοκρατίας μίας αυτόπτου μάρτυρα που αναγνώρισε τον συνοδηγό του Ρουπακιά, Ιω Καζαντζόγλου. Το ρεπορτάζ είναι από την ηλεκτρονική πύλη “thetoc” (<http://www.thetoc.gr/koinwnia/article/apeiles-apokategoroumeno-stin-upothesi-tis-xrusis-augis>):

«Τρέμοντας και κλαίγοντας βγήκε άρον-άρον από το δικαστήριο η μάρτυρας Δήμητρα Ζώρζου που είχε την τόλμη να αναγνωρίσει στον σωματότυπο του συγκεκριμένου κατηγορούμενου τον συνοδηγό του Γ. Ρουπακιά... “Αφήστε με να βγω έξω και να της δείξω εγώ”, υποστηρίζουν όσοι ήταν κοντά ότι φώναζε ο κατηγορούμενος που σηκώθηκε από το εδώλιο με επιθετικές διαθέσεις προς την νεαρή μάρτυρα. Πάντως ο συνήγορος του κατηγορουμένου αρνήθηκε ότι ο πελάτης του απηύθυνε οποιαδήποτε απειλή στην μάρτυρα.

Όλα ξεκίνησαν όταν η πρόεδρος του δικαστηρίου ρώτησε τη μάρτυρα αν αναγνωρίζει τον συνοδηγό του Γ. Ρουπακιά στο αυτοκίνητο με το οποίο έφτασε στο σημείο της δολοφονίας... Η κοπέλα γύρισε και κοίταξε στο εδώλιο τους κατηγορούμενους και δείχνοντας τον Ιωάννη Καζαντζόγλου είπε: “Είναι αυτός, ο δεύτερος από δεξιά”.

Πρόεδρος: Είστε απόλυτα σίγουρη ότι είναι αυτός;

Μάρτυρας: Απόλυτα ασφαλώς δεν είμαι αλλά ο σωματότυπος είναι αυτός.

Καζαντζόγλου:(σηκώνεται όρθιος καθ'υπόδειξη της προέδρου) Κοίταξε με καλά με θυμάσαι από εκείνο το βράδυ;

Μάρτυρας: Ναι...

Τότε εκείνος με έντονες κινήσεις, και με τον διπλανό του συγκατηγορούμενο να τον κρατά από το χέρι για να τον συγκρατήσει, φέρεται να είπε:

“Αφήστε με να βγω έξω και θα της δείξω εγώ...”

Η μάρτυρας ζήτησε διάλειμμα και κλαίγοντας βγήκε από το ακροατήριο...»

Η μάρτυρας επέμεινε και συνέχισε την κατάθεσή της με αποτέλεσμα να δεχθεί νέα επίθεση αυτή τη φορά από το συνήγορο υπεράσπισης του ναζιστή, ξανά χωρίς καμιά προστασία από την έδρα:

«Πολιτική αγωγή: η παρέα του Παύλου με την εμφάνιση της προκαλούσε τρόπο

Μαρ.: Όχι, σε αντίθεση με τους άλλους.

Πολ.αγ.: Το σύνθημα “ αίμα, τιμή, Χρυσή Αυγή” τι σας λέει;

Μαρ.: Τους εκφράζει και ξεχωρίζει όπως πιστεύουν τη φυλή από τους άλλους.

Πολ.αγ.: Πριν από τη διακοπή της συνεδρίασης φοβηθήκατε;

Μαρ. Βεβαία

Πολ.αγ.: Από τις απειλές του κου Καζαντζόγλου

Υπερ: Αυτό είναι λάσπη, αν έχει γίνει κάποιο αδίκημα να το καταγγείλει ο παθών.

Τελικά στην επανάληψη της διαδικασίας η μάρτυρας είπε ότι είναι πολύ ταραγμένη και δεν μπορεί να συνεχίσει την κατάθεση της.»

Σύμφωνα με ρεπορτάζ του Βήματος, 25/11: “Η μάρτυς φαινόταν καταβεβλημένη ψυχικά, με αποτέλεσμα η πρόεδρος κυρία Λεπενιώτη να τη ρωτήσει ξανά και ξανά αν είναι σε θέση να συνηχοίσει. Η πρόεδρος τόνισε ότι οι μάρτυρες πρέπει να καταθέτουν “αβίαστα και ανεπηρέαστα”. “Ενας μάρτυρας που είναι έτοιμος να κλάψει, με κάνει να πιστεύω ότι η στιγμή δεν είναι κατάλληλη”, είπε χαρακτηριστικά”.

Τέτοιος κυνισμός. Τις αβίαστες και ανεπηρέαστες συνθήκες έπρεπε να τις εξασφαλίσει η έδρα, και όχι να θεωρείται αυτονόητο ότι σε μια δίκη με κατηγορούμενους ναζιστές, πρέπει να είσαι έτοιμος να δεχθείς κάθε είδους προπηλακισμό λες και βρίσκεσαι σε αίθουσα βασανιστηρίων, και όχι σε δικαστήριο.

Σε μια άλλη αυτόπτη μάρτυρα οι δικηγόροι των κατηγορουμένων βγάλανε μέσα στο δικαστήριο μεζούρα για να μετρήσουν υποτίθεται την απόσταση από το παγκάκι όπου καθόταν μέχρι το σημείο της δολοφονίας. Και πάλι η έδρα παρακολουθούσε αδιάφορη μέχρι που αντέδρασε κάποιος από τους φίλους του Π. Φύσσα, οπότε η πρόεδρος, αφού απείλησε ότι θα τον αποβάλει από την αίθουσα, έκανε σύσταση στους δικηγόρους να προσέχουν γιατί “υπάρχουν αντιδράσεις από το κοινό”!!!

Αλλά οι δικηγόροι των ναζιστών δεν έχουν λόγους να ... αυτοσυγκρατούνται. Σε μία συνεδρίαση, συνήγορος της ΧΑ έσπρωξε έναν γερμανό δημοσιογράφο, επειδή όπως είπε βρισκόταν στο χώρο που χρησιμοποιούν οι δικηγόροι της ΧΑ και οι κατηγορούμενοι, και στη συνέχεια χαστούκισε μια νεαρή κοπέλα από το ακροατήριο, όταν έσπευσε να δει τι συμβαίνει. Όταν οι δικηγόροι της πολιτικής αγωγής θέλησαν να κάνουν δήλωση για το κλίμα της βίας και της τρομοκρατίας στο οποίο διεξάγεται η δίκη μετά από αυτές τις επιθέσεις, η πρόεδρος αρνήθηκε να την καταχωρίσει στα πρακτικά, ενώ η ίδια δεν έκανε καμιά απολύτως δήλωση καταγγελίας των περιστατικών. Όταν στη συνέχεια είπαν ότι

συνέχεια στη σελ. 12

ΜΕΘΟΔΕΥΕΤΑΙ Η ΑΘΩΩΣΗ ΤΗΣ “ΧΑ” ΣΕ ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΠΑΡΩΔΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 11

σε ένδειξη διαμαρτυρίας θα αποχωρήσουν, η πρόεδρος τους συνέστησε να μην το κάνουν γιατί όσο καθυστερεί η δίκη τόσο πλησιάζει η αποφυλάκιση του Ρουπακιά!!!

Η αποβολή της πολιτικής αγωγής, πρώτο βήμα υπονόμησης της δίκης

Σε ανακοίνωση της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας που είχε δημοσιευτεί στην ιστοσελίδα της (www.antinazi.gr) στις 17/6/2015 όταν έγινε η εισαγγελική πρόταση για την αποβολή της πολιτικής αγωγής η οποία έγινε τελικά αποδεκτή από το δικαστήριο, περιγράφονταν διεξοδικά πως μία τέτοια εξέλιξη θα μετέτρεπε τη δίκη σε μία αρένα υπέρ των ναζιστών όπου αυτοί θα μετατρέπονταν σε κατήγοροι και τα θύματα θα φιμώνονταν. Αυτή ακριβώς είναι η μέχρι σήμερα εξέλιξη της δικαστικής διαδικασίας. Συγκεκριμένα στην ανακοίνωση της Α.Π αναφέρονταν τα εξής:

«Τι σημαίνει πρακτικά αυτή η εισαγγελική πρόταση;

Πρώτο: Ότι τα θύματα της ναζιστικής βίας θα φιωθούν αφού δεν θα μπορούν να παρασταθούν με συνηγούς τους για να στηρίξουν το ότι η βία που δέχτηκαν δεν ήταν αποτέλεσμα κάποιας προσωπικής αντιδικίας με το θύτη, ή απλά της επιθετικότητας ενός διεστραμμένου εγκληματικού μυαλού, αλλά ότι αυτή η βία ήταν μία οργανωμένη και προσχεδιασμένη εκδήλωση της δράσης της “Χρυσής Αυγής”, του κόμματος-μανδύα μίας δολοφονικής συμμορίας που η εγκληματικότητα της είναι άμεση συνέπεια του δηλωμένου ναζιστικού φιλοχιτλερικού της χαρακτήρα. Δεν θα μπορέσουν να προβάλουν σαν το πιο ατράνταχτο επιχείρημα τη βία που δέχθηκαν οι ίδιοι για να ζητήσουν την καταδίκη αυτών που αύριο μπορεί να εξαπολύσουν νέους δολοφόνους ενάντια στα ίδια αυτά θύματα ή σε άλλους σαν κι αυτούς επειδή έχουν διαφορετικό χρώμα, άλλη εθνικότητα, θρησκεία, επειδή είναι ομοφυλόφιλοι, ή τελικά επειδή είναι αντιφασίστες. Δεν θα δοθεί το δικαίωμα στους γονείς του δολοφονημένου Παύλου Φύσσα, να αποδείξουν ότι αυτό το έγκλημα που έβγαλε στους δρόμους τους δημοκράτες και συγκλόνησε όλη την Ελλάδα, ήταν έργο όλης της ηγεσίας της “ΧΑ” που έχει στον πυρήνα της λειτουργίας της τη δολοφονική βία κατά των πολιτικών της αντιπάλων.

Δεύτερο: Οι μάρτυρες κατηγορίας για τη συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση θα βρεθούν στη θέση του ανακρινόμενου για ώρες από τους πολλούς συνηγούς των κατηγορούμενων και από τους ίδιους τους κατηγορούμενους, μεταξύ των οποίων 13 εν ενεργεία βουλευτές, που θα είναι ασύδοτοι αφού δεν θα υπάρχει η άλλη πλευρά, η πολιτική αγωγή, δηλαδή οι δικηγόροι των θυμάτων για να διαμαρτυρηθεί και να ε-

μποδίσει τις επιθέσεις τους. Η κατάληξη θα είναι να βρεθεί ο κάθε μεμονωμένος μάρτυρας κατηγορίας μπροστά στα μαζεμένα πυρά και τις ατέλειωτες ερωτήσεις και τις αγορεύσεις δεκάδων ναζιστών. Δηλαδή, οι μάρτυρες κατηγορίας θα βρεθούν υποχρεωτικά στη θέση του κατηγορούμενου και αυτό θα αποτελέσει μια πολιτική νίκη για τους ναζί και την προϋπόθεση της πανηγυρικής αθώωσής τους. Ο μόνος που θα μπορούσε θεωρητικά να υπερασπίσει κάπως τα θύματα-μάρτυρες κατηγορίας από τις επιθέσεις των ναζιστών θα ήταν ο ένας και μοναδικός δημόσιος κατήγορος, η εισαγγελέας, αλλά τι υπεράσπιση θα κάνει μία εισαγγελέας που η πρώτη του δουλειά σε αυτή τη δίκη ήταν να προτείνει να πεταχτεί έξω από την αίθουσα η πολιτική αγωγή, δηλαδή οι δικηγόροι που θα υπερασπιζαν τα θύματα;

Θα γίνει ακριβώς το ανάποδο από αυτό που πρόβαλαν σαν υπερασπιστικό επιχείρημα οι ναζιστές. Οι συνηγότες των ναζιστών ισχυρίστηκαν ότι δεν μπορεί να είναι “όλοι εναντίον όλων”, δηλ. όλα τα θύματα εναντίον όλων των κατηγορούμενων βουλευτών. Με την αποβολή της πολιτικής αγωγής θα είναι μόνο όλοι οι ναζιστές κατά όλων των θυμάτων, ενώ από την άλλη δεν θα είναι ούτε ένα θύμα για να υπερασπιστεί το δικίο του απέναντι σε όλους τους ναζιστές.

Το έργο αυτό είναι γνωστό και η πρώτη του εκτέλεση έγινε στη δίκη κατά του ναζιστή Πλεύρη».

Ασφαλώς η δίκη έχει πολύ δρόμο να φτάσει ακόμα στη φάση της εξέτασης του αδικήματος της συμμετοχής σε εγκληματική συμμορία, όπου αναμένεται να εξελιχθεί και το πιο ντροπιαστικό για τη δικαιοσύνη και τη χώρα κομμάτι της, γιατί αν στην εκδίκαση των εγκλημάτων των μελών της συμμορίας έχουν αφηθεί οι ναζιστές να αποθρασυνθούν τόσο πολύ, δεν θέλει πολύ φαντασία για να καταλάβει κανείς πως θα εξελιχθεί η διαδικασία για την πιο γενική κατηγορία της συμμετοχής σε εγκληματική οργάνωση.

Το πολιτικό κλίμα στο οποίο εξελίσσεται η δίκη. Για να γίνει αληθινή δίκη πρέπει να βγουν εκτός νόμου οι ναζί

Η δίκη αυτή εξελίσσεται σε μία πολιτική στιγμή όπου στην εξουσία βρίσκεται μια φιλοναζιστική κυβέρνηση και οι ηγεσίες των αντιπολιτευόμενων κοινοβουλευτικών κομμάτων ανοίγουν το δρόμο στον εκφασισμό της πολιτικής ζωής, μέσα από την ανοχή τους στην καλύτερη περίπτωση στο φασιστικά μέτρα της κυβέρνησης με πρώτο αυτό της φίμωσης των καναλιών. Άλλωστε όλοι μαζί υποδέχτηκαν με δουλικό ενθουσιασμό τον αρχηγό της νεοχιτλερικής Ρωσίας, και έστρωσαν κόκκινο χαλί στην εγκατάσταση του κάτεργου της συμμαχικής της φασιστικής Κίνας σε όλο το λιμάνι του Πειραιά.

Μέσα σε αυτό το κλίμα, έχει σταματήσει κάθε είδους πολιτική καταγγελία των ναζιστών της “Χρ. Αυγής”. Μάλιστα, το ψευτοΚΚΕ που υποτίθεται θα έπρεπε να έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη δίκη αφού μία από τις επιθέσεις που εξετάζονται είναι αυτή ενάντια στα μέλη του ΠΑΜΕ, κάνει ότι μπορεί για να κρατάει την υπόθεση στα ψιλά του Ριζοσπάστη.

Τη σιωπή σπάνε μόνο οι φιλοναζιστικές τοποθετήσεις από καθώς πρέπει φασιστόμουτρα. Τέτοια ήταν αυτή του ψευτοφιλελεύθερου, κρυφοφασίστα Θ. Τζήμερου που έκανε την εξής χυδαία φιλοναζιστική δήλωση: “Βλέποντας τη μάνα του Φύσσα καταλαβαίνεις πώς έγινε έτσι ο φασισταράς, που επειδή τον μαχαίρωσε ένας άλλος φασισταράς πάνε να τον μεταμορφώσουν σε περιστέρι της ειρήνης”, έγραψε στο facebook.”Ο Φύσσας ήταν ένας φασίστας, ίδιος κι απαράλλαχτος με τους δολοφόνους του. Η μόνη διαφορά ήταν ότι αυτοί κρατούσαν το μαχαίρι”, συμπλήρωσε σε άλλη ανάρτηση” (<http://www.thetoc.gr/politiki/article/xudaios-tzimeros-katafussa-kai-tis-miteras-tou>). Αυτή ήταν μία ωμή κατασυκοφάντηση ενός θύματος των ναζιστών που δολοφονήθηκε για την αντιναζιστική του δράση, και της μητέρας του που ηρωικά το τελευταίο διάστημα έχει σταθεί μέσα στην κόλαση της δικαστικής αίθουσας, και ωμή αθώωση της ναζιστικής βίας.

Κι όμως δεν ακολούθησε ένα κύμα πολιτικής κατακραυγής. Σε αυτή την περίπτωση ήταν χαρακτηριστική η σιωπή, της συριζαίας Δούρου, που όφειλε να το κάνει ζήτημα στο περιφερειακό συμβούλιο, αφού ο Τζήμερος είναι μέλος του.

Σήμερα, στη δίκη αυτή αποκαλύπτεται πόσο φιλοναζιστικό είναι το πολιτικό σύστημα που έχει κρατήσει για χρόνια στη νομιμότητα τους ναζιστές, με πλήρη ασυλία στη βία τους, και πως είναι αυτό το καθεστώς της νομιμότητας που υπονομεύει οποιαδήποτε δυνατότητα να γίνει μια πραγματική, μια δίκαιη δίκη. Γιατί αυτή η νομιμότητα λειτουργεί σαν τεκμήριο αθωότητας και σαν μία ενεργή απειλή απέναντι στα θύματα της ναζιστικής βίας.

Ήταν μοιραίο η δίκη αυτή να γίνει η επανάληψη της δίκης του ναζιστή Πλεύρη αλλά σε προωθημένη κλίμακα με δεδομένο ότι έχει προχωρήσει ο εκφασισμός της χώρας.

Πρόσφατα σε μια συνέντευξη των στελεχών της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας Άννας Στάη και Ρένας Κούτελου στο αριστερό αντιφασιστικό ηλεκτρονικό περιοδικό Shades που δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα της (www.antinazi.gr) με κεντρικό θέμα τη δίκη Πλεύρη, στις ερωτήσεις του περιοδικού για τη δίκη της “Χρ. Αυγής” τονίστηκε ιδιαίτερα η σημασία του αιτήματος να βγει εκτός νόμου η “ΧΑ” για να γίνει αληθινή δίκη:

«Ερώτηση Shades: Έχετε στηρίξει το αίτημα να βγει εκτός νόμου η χρυσή αυγή. Θεωρείται ότι είναι εφικτό και συ-

νταγματικό; Πολλοί/ες λένε ότι είναι αντισυνταγματικό.

Απάντηση ΑΠ: Εδώ το ελληνικό πολιτικό καθεστώς είναι υποκριτικό γιατί γνωρίζει ότι για αυτό το ζήτημα το ελληνικό κράτος έχει δεσμευτεί με το άρθρο 4 της Διεθνούς Αντιρατσιστικής Σύμβασης του ΟΗΕ την οποία έχει υπογράψει και επικυρώσει και σύμφωνα με το οποίο οφείλει να κηρύξει παράνομες τις ναζιστικές και ρατσιστικές οργανώσεις. Αυτή η υποχρέωση έχει ανώτερη νομοθετική ισχύ. Επιπλέον το ελληνικό κράτος έχει δεχθεί να δίνει περιοδικές εκθέσεις για την τήρηση της σύμβασης στην αρμόδια επιτροπή του ΟΗΕ, η οποία συχνά κάνει ελέγχους και συστάσεις επειδή διαπιστώνει τη συστηματική παραβίαση αυτής της κρατικής υποχρέωσης. Μάλιστα το 2009 η Ελλάδα είχε αναγκαστεί να πει ψέματα σε αυτή την Επιτροπή ότι δεν υπάρχει καμία ναζιστική οργάνωση στη χώρα !!! Τους είχαμε καταγγείλει στέλνοντας στοιχεία από τη δράση της ναζιστικής συμμορίας της “Χρυσής Αυγής” (<http://www.antinazi.gr/articles/un.htm>).

Σε ότι αφορά το ίδιο ελληνικό σύνταγμα :

1. Σύμφωνα με το άρθρο 5 παρ. 2 “προστατεύεται το δικαίωμα της απόλυτης προστασίας της ζωής, της τιμής και της ελευθερίας όσων βρίσκονται στην ελληνική επικράτεια, ανεξάρτητα από φυλή, χρώμα, καταγωγή ή εθνική ή εθνολογική προέλευση”, και κατοχυρώνεται η αρχή της ισότητας (4§). Και ρωτάμε: Πως μπορούν να προστατευτούν όλα τα παραπάνω όταν είναι νόμιμο το ναζιστικό κόμμα;

2. Σε συνδυασμό με τα πιο πάνω άρθρα του Συντάγματος, το άρθρο 29: “Ελληνες πολίτες που έχουν το εκλογικό δικαίωμα μπορούν ελεύθερα να ιδρύουν και να συμμετέχουν σε πολιτικά κόμματα, που η οργάνωση και η δράση τους οφείλει να εξυπηρετεί την ελεύθερη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος”.

Συνεπώς για μας αντισυνταγματική είναι η δράση και η οργάνωση της ναζιστικής συμμορίας της “Χρυσής Αυγής” αλλά και η επιμονή των ελληνικών κοινοβουλευτικών κομμάτων να συνεχίζουν να λένε το τεράστιο αυτό ψέμα ότι δεν μπορεί η “Χρυσή Αυγή” να βγει “εκτός νόμου” με βάση το Σύνταγμα.

Ερώτηση Shades: Τι πιστεύετε για τη δίκη της χρυσής αυγής όπως εξελίσσεται;

Απάντηση ΑΠ: Η δίκη αυτή είναι μία παρωδία και αναμέναμε αυτή την εξέλιξη. Υποστηρίζουμε ότι μια τέτοια δίκη θα ήταν δίκαιη μόνο αν: 1. Είχε βγει εκτός νόμου το κόμμα της συμμορίας γιατί μόνο τότε τα θύματα και οι μάρτυρες κατηγορίας θα μπορούσαν να καταθέσουν ελεύθερα στο δικαστήριο και 2. Είχε προηγηθεί μια πλατιά πολιτική

συνέχεια δίπλα

ΣΤΟΧΟΣ ΤΗΣ “ΑΠΛΗΣ ΑΝΑΛΟΓΙΚΗΣ” ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 2

ρά τις καταγγελίες για “παζάρια” βοήθησε το συγκεκριμένο συριζέϊκό παζάρι και υπερψήφισε την κατάργηση του μπόνους των 50 εδρών για να ισχύσει με αυξημένο κύρος χάρη στις δικές του ψήφους για τις μεθεπόμενες εκλογές.

Εκλογικός νόμος και δημοκρατία. Χειρότερος είναι ο νόμος που προωθεί το φασισμό στην εξουσία

Η εφαρμογή της απλής αναλογικής είχε συζητηθεί ξανά το 2003, επί κυβέρνησης Σημίτη, όταν η ηγεσία Σημίτη πρότεινε να γίνει ο νόμος αναλογικότερος για να χτυπήσει την αυτοδυναμική τάση μέσα στο ΠΑΣΟΚ και να διευκολύνει τη συνεργασία ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ. Είχαμε γράψει τότε ότι το κριτήριο για τη δημοκρατικότητα του εκλογικού νόμου δεν είναι η μεγαλύτερη ή μικρότερη αναλογικότητά του: “*Το ποιο εκλογικό σύστημα είναι το πιο δημοκρατικό δεν είναι ένα ζήτημα αρχής όπως δεν είναι κανένα άλλο ζήτημα τυπικού δημοκρατισμού. Το πιο δημοκρατικό εκλογικό σύστημα απαντώντας γενικά είναι εκείνο που στις δοσμένες συνθήκες εξασφαλίζει την πιο δημοκρατική κυβέρνηση. Αν δηλαδή ένα εντελώς δημοκρατικό στη μορφή του σύστημα οδηγήσει στην άνοδο του φασισμού στην εξουσία, τότε αυτό το σύστημα δεν είναι καθόλου δημοκρατικό στην ουσία του*” (Νέα Ανατολή, φ. 388, 1/9/2003).

Στο ίδιο άρθρο αναλύαμε πως στην Ελλάδα το βασικό κριτήριο δημοκρατικότητας ενός εκλογικού νόμου είναι η κατάργηση του ορίου του 3%, ακριβώς γιατί αυτό θα χτυπούσε στην καρδιά τον έλεγχο της πολιτικής ζωής από το ρωσόδουλο διακομματικό σύστημα κορυφής, αλλά και γιατί θα επέτρεπε στις μειονότητες την κοινοβουλευτική εκπροσώπηση.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ θέλει τώρα την κατάργηση του μπόνους των 50 εδρών για το πρώτο κόμμα για να αποτρέψει μία αυτοδύναμη κυβέρνηση ΝΔ. Γιατί παρόλο που η ηγεσία της σήμερα ελέγχεται από τον ρωσόδουλο Μητσοτάκη δεν έχει τα στελέχη και την πολιτικο-ιδεολογική βάση για να επιβάλει μια πουτινικού τύπου δικτατορία στη χώρα όπως ο ΣΥΡΙΖΑ σε συμμαχία με τα ψευτοΚΚΕ και ΧΑ. Για παράδειγμα, μια ΝΔ στην εξουσία δεν θα μπορούσε ποτέ να περάσει ένα νόμο για τέσσερα κανάλια και να κλείσει το ΜΕΓΑ, λόγω αντίστασης της στελεχικής της βάσης.

Για αυτό ο νόμος δεν έχει τίποτα δημοκρατικό. Αυτό ισχύει ακόμα και για τη διάταξη για ψήφο στα 17 που την ψήφισε επίσης το ψευτοΚΚΕ. Η ψήφος στα 17 μπορεί να φαίνεται ένα προοδευτικό μέτρο γιατί ενισχύει πολιτικά το ρόλο της νεολαίας. Αλλά, στις δοσμένες συνθήκες δεν δίνεται στη νεολαία ψήφος για να μπορέσει να παίξει έναν ενεργό πολιτικό ρόλο που θα ανατρέψει την πιο μεγάλη απειλή για την επιβίωση της που είναι η ανεργία. Της δίνεται γιατί η δικαιολογημένη οργή της, ελλείψει μιας πλατειάς δημοκρατικής αριστεράς, έχει

αποδειχτεί ότι καναλιζάρεται ως τώρα κύρια στον σοσιαλφασιστικό, ακόμα και φασιστικό, δήθεν αντικαθεστωτισμό, δηλαδή στον ρωσόφιλο αντιευρωπαϊσμό και στον αντιδραστικό κρατικοφασιστικό αντικαπιταλισμό. Με τους δοσμένους πολιτικούς συσχετισμούς η ψήφος αυτή θα γίνει εργαλείο στα χέρια του ψευτοΚΚΕ και της εξωκοινοβουλευτικής ουράς του, ακόμα και των ναζιστών, που όλοι τους διακρίνονται για ένα πράγμα, ότι εμφανίζονται μπροστά στη νεολαία σαν σωτήρες μέσα στην παθητικότητα της και όχι σαν εκφραστές των δημοκρατικών της και επαναστατικών δημιουργικών διαθέσεων.

Βέβαια το καλύτερο για την κυβέρνηση θα ήταν να περάσει ο εκλογικός νόμος με άμεση εφαρμογή με 200 ψήφους. Αλλά γι αυτό μαζί με τους 144 του ΣΥΡΙΖΑ, τους 9 των ΑΝΕΛ, τους 9 του Λεβέντη (162 συνολικά) που έδωσαν θετική ψήφο, θα χρειαζόταν οπωσδήποτε το ΠΑΣΟΚ (16) και το Ποτάμι (10), που θα έπρεπε να ενισχυθούν από το ψευτοΚΚΕ (15), ή τους ναζιζήδες (18). Τόσο το ψευτοΚΚΕ όσο και οι ναζιζήδες ήταν διατεθειμένοι να τρέξουν να σώσουν το ΣΥΡΙΖΑ αν το μπορούσαν, και γι’ αυτό άφηναν ανοιχτά όλα τα ενδεχόμενα μέχρι την τελευταία στιγμή.

Ωστόσο, στο Ποτάμι έχει εκφραστεί μία ισχυρή αντι-ΣΥΡΙΖΑ τάση που μάλιστα, έχει ζητήσει ανοιχτά συνεργασία με το ΝΔ, και στο ΠΑΣΟΚ είναι ισχυρή επίσης η αντι-ΣΥΡΙΖΑ τάση που εκφράζεται κυρίως από το Βενιζέλο, και εκφράστηκε και πρόσφατα με τη συμμετοχή των στελεχών του στο κίνημα “Παραιτηθείτε”. Δεν ήταν εύκολο ούτε για το Θεοδωράκη, ούτε για τη Γεννηματά να στηρίξουν αυτή τη στιγμή το ΣΥΡΙΖΑ χωρίς να διασπαστούν άσχημα. Πάντως και ο Μητσοτάκης όσο μπορούσε προστάτησε τον Τσίπρα όταν απέδωσε την προώθηση του νέου εκλογικού νόμου στο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει τάχα “ακυβερνησία”. Μία κυβέρνηση που έχει πραξικοπηματικά προωθήσει τα στελέχη της στο σύνολο του κρατικού μηχανισμού, παραβιάζοντας με κάθε τρόπο θεσμοθετημένες αστοδημοκρατικές διαδικασίες, και που επιχειρεί να κλείσει και να φιώσει κανάλια με φασιστικούς νόμους μόνο για “ακυβερνησία” δεν μπορεί να κατηγορηθεί.

Οι ναζιζήδες για να μη διαταράξουν τη συμμαχία με τον μεγαλύτερο πολιτικό προστάτη τους, τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και για να μην τον εκθέσουν με τις ψήφους τους που ήταν περιττές στη συγκεκριμένη περίπτωση αφού η “απλή αναλογική” για τις μεθεπόμενες εκλογές, επιτεύχθηκε με τις ψήφους “πιο καθώς πρέπει” κομμάτων αποχώρησαν από την ψηφοφορία για να μη “γίνουν ουρά” κανενός όπως δήλωσε στη Βουλή ο υπόδικος Μιχαλολιάκος.

Το δεύτερο καλύτερο για την κυβέρνηση ήταν να περάσει το νόμο χωρίς να πληγεί στ’ αλήθεια πολιτικά, δηλαδή χωρίς να συσπειρωθεί εναντίον της ένα αντι-ΣΥΡΙΖΑ μέτωπο που καθόλου δεν θέλουν να συγκροτήσουν οι Κ. Μητσοτάκης, Στ. Θεοδωράκης και Φ. Γεννηματά, και αυτό έδειξαν με τις τοποθετήσεις τους στη Βουλή.

Το επόμενο πεδίο που θα μπορέσουν όλοι αυτοί να δώσουν χείρα βοήθειας στον Τσίπρα είναι η συνταγματική αναθεώρηση που έρχεται. Σε αυτήν θα συμπεριλαμβάνεται η πρόταση για εκλογή του προέδρου της δημοκρατίας από το λαό που θα συνεπάγεται αντίστοιχη ενίσχυση των εξουσιών του παρόλο που δεν μπαίνει ανοιχτά ένα τέτοιο ζήτημα από τώρα. Αυτό θα μπορούσε να λειτουργήσει σαν παράθυρο για τη διατήρηση του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία, με τον κατάλληλο “υπερκομματικό” εκφραστή που μπορεί να είναι πχ κάποιος Κουβέλης, κάποιος Καραμανλής κ.λπ.

Το πόσο απαραίτητο είναι για τους ρωσόδουλους να επιβάλουν μία δικτατορία στη χώρα, φαίνεται από το ότι ο λαός έχει ήδη αποσύρει την εμπιστοσύνη του από το ΣΥΡΙΖΑ, παρά τα ψέμματα που ακούει από το πρωί μέχρι το βράδυ

και τη γκαϊμπελίστικη δημαγωγία των στελεχών του. Όσο θα συνεχίζεται το σαμποτάζ της παραγωγής που είναι αναγκαίο για την αποικιοποίηση της χώρας, οπότε θα μεγαλώνει η εξαθλίωση του λαού, αυτός θα μαθαίνει από την εμπειρία του, όσο και να του δείχνουν σαν κύριο φταίχτη την Ευρώπη και τους δανειστές, ότι για να γλυτώσει από τα δεινά του πρέπει καταρχήν να απελευθερωθεί από αυτούς που κυβερνάνε. Όσο αυτοί θα ξεδιπλώνουν το φασισμό τους, και όσο θα αποκαλύπτεται η σαπίλα της υπόλοιπης, ας πούμε δυτικόφιλης, αστικής τάξης που τους καλύπτει και τους ακολουθεί, τόσο θα αρχίσει να ψάχνει την αλήθεια πίσω από τα ψέμματα που του λένε, και θα βρίσκει τη μόνη πειστική εξήγηση και διέξοδο στην ανάλυση και τη γραμμή της ΟΑΚΚΕ.

... ΔΙΚΗ ΠΑΡΩΔΙΑ

συνέχεια από δίπλα

καμπάνια καταγγελίας της συμμορίας οπότε η δίκη αυτή θα ήταν ανοιχτή στο λαό και θα τολμούσαν να εμφανιστούν τα χιλιάδες θύματα της 30χρονης εγκληματικής της δράσης. Επειδή δεν υπάρχουν οι πιο πάνω προϋποθέσεις ήταν φυσικό να αποβληθεί η πολιτική αγωγή που αφορά την κατηγορία εναντίον των βουλευτών της Χ.Α, να “σέρνεται” η δίκη εδώ και δύο χρόνια, να αποφυλακίζονται όλοι οι κατηγορούμενοι συμπεριλαμβανομένου του δολοφόνου του Παύλου Φύσσα και να υπάρχει κλίμα τρομοκρατίας εναντίον των μαρτύρων κατηγορίας. Έτσι όπως εξελίσσεται αυτή η δίκη - παρωδία, περιμένουμε το πολύ-πολύ να καταδικαστούν κάποιοι από τους ελάχιστους φυσικούς αυτουργούς που είναι κατηγορούμενοι και η συμμορία να μείνει ανέπαφη.

Ερώτηση Shades: Πολλοί λένε ότι η χρυσή αυγή είναι μια μαφία κυρίως και ότι ως τέτοια πρέπει να αντιμετωπίζεται και ότι ο ναζισμός ως ιδεολογία

είναι κάτι δευτερεύον γι’ αυτή. Τι γνώμη έχετε γι’ αυτό το επιχείρημα;

Απάντηση ΑΠ: Ο ναζισμός είναι το πρωτεύον γιατί είναι πολιτικό και ιδεολογικό ρεύμα και υπηρετεί συμφέροντα του πιο επιθετικού κομματιού του μεγάλου κεφάλαιου και του ιμπεριαλισμού. Όταν τον υποβιβάζεις σε μαφία σημαίνει ότι προστατεύεις τους προστάτες του, δηλαδή υποβιβάζεις ασύλληπτα την επικινδυνότητά του, και συγκριμένα την ικανότητά του να κινεί μάζες».

Αλλά πώς να καταφερθούν εναντίον του ναζισμού, η κυβέρνηση και οι κοινοβουλευτικές ηγεσίες που υπηρετούν τα συμφέροντα του πιο επιθετικού ιμπεριαλισμού, του διεθνούς κέντρου του ναζισμού σήμερα;

Ανάχωμα στο ναζισμό μπορούν να βάλουν μόνο οι δημοκράτες με κεντρικό αίτημα πάλης να σταματήσει εδώ και τώρα η ασυλία των ναζιστών για τα εγκλήματά τους και να βγει η ναζιστική συμμορία εκτός νόμου.

Προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ που μοιράστηκε σε καταστήματα της Μαρινόπουλος στην Αθήνα

συνέχεια από τη σελ. 4

λεύει ο αντίπαλός τους, το κεφάλαιο και η πολιτική εξουσία του, όχι μόνο στο χώρο δουλειάς τους αλλά γενικά στην κοινωνία.

Απαραίτητη λοιπόν προϋπόθεση για να οργανωθεί σωστά ο αγώνας για την επιβίωση των εργαζομένων στη “Μαρινόπουλος” είναι οι ίδιοι οι εργάτες να κινήσουν μαζικές διαδικασίες, συγκεντρώσεις σε κάθε χώρο δουλειάς, συζητήσεις κλπ. Πρέπει να ζωντανέψουν το επιχειρησιακό σωματείο και έτσι κι αλλιώς να εκλέξουν όργανα αγώνα, όπως Επιτροπές Αγώνα κεντρικά αλλά και σε κάθε πόλη και σε κάθε μεγάλο μαγαζί και να υπάρχει καθημερινή ενημέρωση και να συζητείται ό,τι καινούργιο υπάρχει και να οργανώνονται μαζικές διαμαρτυρίες των ίδιων των εργαζομένων και όχι των όποιων “σωτήρων”

απ’ έξω, οι οποίοι αρκετές φορές δεν έρχονται απλά σαν ανιδιοτελείς συμπαραστάτες, αλλά σαν αρχηγοί για να περάσουν το δικό τους.

Μόνο με τη διαρκή πρωτοβουλία και με δημοκρατική οργάνωση χωρίς καπέλα όλων των χιλιάδων εργαζομένων μπορούν να κρατηθούν οι θέσεις εργασίας, μπορεί να επιβιώσει η “Μαρινόπουλος” και μετά έτσι θα είναι σε ισχυρότερη θέση οι εργαζόμενοι και στα μισθολογικά, αν επιζηήσει η επιχείρηση. Μέσα από τέτοιες διαδικασίες μπορούν να αναζητηθούν σύμμαχοι εργαζόμενοι σε κάθε επιχείρηση που σχετίζεται με τη “Μαρινόπουλος”, αλλά και στα χιλιάδες θύματα της ίδιας κυβερνητικής και τραπεζικής πρακτικής, για να μη συνεχιστούν οι ίδιες εγκληματικές πρακτικές στο μέλλον.

ΠΩΣ ΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΠΟΔΟΠΑΤΕΙ ΤΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΜΕ ΤΗΝ ΕΓΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ

Μέρος του ιδεολογικού πολέμου που έχει κηρύξει η πουτινική Ρωσία στις δυτικές αστικές κοινωνίες διεξάγεται μέσω μιας νέας, τάχα “ανθρώπινης” ορθοδοξίας, που φορέας της σε κάθε χώρα είναι στην πραγματικότητα επίσκοποι και εκκλησιαστικά στελέχη πράκτορες του ρώσικου νεοχιτλερισμού, ακροδεξιοί, φασίστες και νεοναζί που οργανώνουν και καλλιεργούν στους πιστούς τον αντισημιτισμό και τον αντιδυτικό ρατσισμό, δηλαδή το μίσος στους λαούς που έχουν λίγο πολύ μάθει να ζουν με τις ιδέες του αστικού διαφωτισμού ή εννοείται, ακόμα περισσότερο του μαρξιστικού προλεταριακού διαφωτισμού όσο και αν οι άρχουσες τάξεις σε αυτές τις χώρες βυθίζονται στην ιμπεριαλιστική-μονπωλιακή αντιδημοκρατική και σκοταδιστική ιδεολογία.

Με αυτή την έννοια όποια εκκλησιαστική γραμμή έχει συμφιλιωθεί με μερικές στοιχειώδεις αρχές του αστικού διαφωτισμού, όπως πχ με την ανεξίτηρησμία ή με την αρχή του διαχωρισμού της εκκλησίας από το κράτος, αυτή γίνεται ο μεγαλύτερος εχθρός της πουτινικής ορθοδοξίας. Το χειρότερο κόκκινο πανί για τη ρώσικη ορθοδοξία είναι η ορθόδοξη γραμμή του πατριαρχείου της Κων/λης που τουλάχιστον σήμερα, κινείται μέσα στο αστοδημοκρατικό και γι’ αυτό ανεξίτηρησκό πολιτιστικό ρεύμα της Ενωμένης Ευρώπης. Η ακύρωση όμως του Οικουμενικού πατριαρχείου δεν είναι μια εύκολη υπόθεση, καθώς αυτό έχει συγκεντρώσει ιστορικά ένα πελώριο εκκλησιαστικό κύρος, τα λεγόμενα πρωτεία σε όλη την ορθοδοξία. Χάρη σε αυτά μπορεί να παραχωρεί την αυτονομία και την αυτοκεφαλία σε κάθε άλλη ορθόδοξη εκκλησία, που σημαίνει αντικειμενικά τη δυνατότητα να καλύπτει εκκλησιαστικά την πολιτική ανεξαρτησία κρατών που βάλλονται από τη ρώσικη ιμπεριαλιστική πολιτική και τη ρώσικη ορθόδοξη εκκλησία που υπηρετεί αυτήν την πολιτική. Η αυτοκεφαλία, είναι δηλαδή η εθνική ανεξαρτησία μιας χώρας σε εκκλησιαστικό επίπεδο όσο και αν απεχθάνεται αυτήν την πραγματικότητα το Οικουμενικό πατριαρχείο. Και την ανεξαρτησία αυτή μπορεί να τη δίνει το Οικουμενικό πατριαρχείο γιατί δεν έχει πίσω του εδώ και πολλά χρόνια μια κρατική ιμπεριαλιστική εξουσία. Η Μόσχα αντίθετα θέλει την υποταγή όλων των εκκλησιών του κόσμου και ειδικά των ορθόδοξων πληθυσμών της πρώην ΕΣΣΔ στο πατριαρχείο Μόσχας. Γι’ αυτό και ο στόχος του εκκλησιαστικού πολέμου της Μόσχας είναι η κατάρτιση των πρωτείων του Οικουμενικού Πατριαρχείου και η δημιουργία της τσαρικής έμπνευσης Τρίτης Ρώμης.

Η αδυναμία του Βαρθολομαίου να αποδώσει αυτοκεφαλία το 2008 στην ουκρανική εκκλησία, το πετράδι στο στέμμα της εκκλησιαστικής πολιτικής του Κρεμλίνου, επιτρέποντάς της να αποσπαστεί από την καταπιεστική διοίκηση του πατριαρχείου Μόσχας, ήταν μια ήττα για το Φανάρι. Ο πόλεμος όμως δεν είχε χαθεί αφού ο Βαρθολομαίος αντιστεκόταν υπογραμμίζοντας, ταυτόχρονα με την άρνησή του να παραχωρήσει σε εκείνη τη φάση το αυτοκέφαλο, τα δικαιώματά του στην παραχώρηση του αυτοκέφαλου στις σλαβικές εκκλησίες. Είχε φτάσει μάλιστα τότε -με τις δηλώσεις Δωρόθεου -να απειλήσει ακόμα και

το πατριαρχείο Μόσχας ότι μπορεί να καταργήσει την αυτοκέφαλη λειτουργία του αφού αυτή δεν έχει αναγνωριστεί από καμιά Σύνοδο, όπως πρέπει τυπικά να γίνει.

Η πολιτική απομόνωση του Φαναριού από τη Δύση

Από το 2008 οι διεθνείς συσχετισμοί άλλαξαν όμως σταδιακά ριζικά σε βάρος του Βαρθολομαίου. Η Ρωσία έχει από τότε πραγματοποιήσει δύο διαμελισμούς, αυτούς της Γεωργίας και της Ουκρανίας, σφάζει το συριακό λαό και τη δημοκρατική αντιπολίτευση με τον Άσαντ, προωθεί την υποταγή και το διαμελισμό της Τουρκίας με το PKK, και αποκτά με γρήγορους ρυθμούς τον πολιτικό έλεγχο όλης της Μέσης Ανατολής. Σ’ αυτή τη γεωπολιτική κυριαρχία το γουρουνοποιημένο δυτικό μονοπώλιο όχι μόνο δεν αντιδρά αλλά οι σάπιες πολιτικές ηγεσίες των μεγαλύτερων χωρών του (Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία) αναγνωρίζουν τη Ρωσία ως βασικό συμμαχικό τους παράγοντα στον πόλεμο κατά του Ισλαμικού Κράτους, και ως παράγοντα ειρήνης στη Συρία, στην Τουρκία, στο Ιράν στο Ιράκ, και στη Λιβύη και γενικά στη Μέση Ανατολή και Βόρεια Αφρική. Μέσα σ’ αυτό το κλίμα διάβρωσης των στοιχειωδών αστοδημοκρατικών πλαισίων εξωτερικής λειτουργίας της ΕΕ, ρωσόδουλοι φασίστες σαν τους Φάρατζ, Τζόνσον, Κόρμπιν κλπ ανοίγουν το δρόμο για τον παγκόσμιο πόλεμο πετώντας τη στρατιωτικά ισχυρή και αρκετά αντιπουτινική Βρετανία έξω από την ΕΕ, τρέφουν μαζί με τη σταζίτσια Μέρκελ και την παρέα της στην ΕΕ το ρατσισμό και το φασισμό με την προβοκατόρικη πολιτική τους για το μεταναστευτικό.

Την ίδια ώρα που η κρατικομονωπολιακή, μιλιταριστική και αστυνομική Ρωσία του Πούτιν προετοιμάζει παγκόσμιο πόλεμο ο πρώτος ιησούιτης πάπας των τελευταίων αιώνων, ο μοιραίος Φραγκίσκος, συντονισμένος με τους υπόλοιπους δυτικούς ρωσόφιλους συσφίγγει τις σχέσεις του με τη Ρωσία και μαχαιρώνει ασταμάτητα τον Βαρθολομαίο την ώρα που αυτός θέλει να κλείσει το ιστορικό ρήγμα της ανατολικής ορθόδοξης εκκλησίας με την καθολική εκκλησία και η Μόσχα θέλει να το ανοίξει. Χαρακτηριστικά ενώ ο Βαρθολομαίος αναγνωρίζει την καθολική εκκλησία ως χριστιανική εκκλησία και ο Κύριλλος της Μόσχας δεν την αναγνωρίζει, ο Φραγκίσκος

παλιός καλός φίλος της δικτατορίας Βιντέλα συμπαρατάσσεται επιδεικτικά με τον Κύριλλο και όχι με τον Βαρθολομαίο.

Όπως η κόμπρα υπνωτίζει το θύμα της πριν την επίθεση, έτσι και η συνεχώς ισχυροποιούμενη γεωπολιτικά Μόσχα, αφού είχε αποσπάσει από τον Βαρθολομαίο στο Σαμπεζύ της Ελβετίας την τεράστιας σημασίας στρατηγική υποχώρηση, να μην βάλει δηλαδή αυτός ζήτημα αυτοκεφαλίας της Ουκρανίας, απέφυγε στη συνέχεια τις άσκοπες συγκρούσεις και τις μεγάλες εντάσεις μαζί του αφού είχε και το πάνω χέρι λόγω της απομόνωσης του από τη Δύση. Έτσι εξηγείται και το γεγονός ότι ο Βαρθολομαίος έφυγε από το στόχαστρο της ρώσικης προπαγάνδας, τα τελευταία λίγα χρόνια και στη χώρα μας, ενώ παλιότερα την πρώτη περίοδο της εκκλησιαστικής επίθεσης της Μόσχας όπου ο Βαρθολομαίος ήταν πραγματικά ισχυρότερος ήταν για τους φασίστες και τους σοσιαλφασίστες ο Τούρκος και ο διάβολος.

Μέσα σε αυτό το κλίμα απομόνωσης ο Βαρθολομαίος προχωρά στην προσύνοδο του Σαμπεζύ όπου όλες οι ορθόδοξες εκκλησίες υπογράφουν στις 29/1/2016 ομόφωνα τα κείμενα της Συνόδου της Κρήτης και συμφωνούν για την πραγματοποίησή της. Τα κείμενα που βρίσκονται μισό βήμα από την αναγνώριση της ρωμαιοκαθολικής και της προτεσταντικής εκκλησίας, που επικυρώνουν τον εκκλησιαστικό διάλογο δεκαετιών και αναφέρονται στη συνεργασία των εκκλησιών, τα υπέγραψαν και η φαιο”κόκκινη” εκκλησία της Μόσχας και οι υποταγμένες σ’ αυτήν εκκλησίες ενώ δεν αναγνωρίζουν καμιά άλλη χριστιανική εκκλησία ως τέτοια και τις χαρακτηρίζουν όλες ως αιρετικές. Με αυτή την υπογραφή η εκκλησία της Μόσχας εμφανίζεται ως συναινετική και ενωτική φροντίζοντας να μην ενοχλήσει την αποχαυνωμένη από τους ρωσόδουλους ηγέτες της Δύση.

Η κόμπρα όμως δεν έχει επιτεθεί ακόμη γιατί θέλει, σε αντάλλαγμα των όπως αποδείχτηκε στη συνέχεια κούφιων και παραπλανητικών υποχωρήσεων της στο Σαμπεζύ, να εξασφαλίσει την άδεια από το Βαρθολομαίο για την επίσκεψη του Πούτιν στο Άγιο Όρος. Τη λαμπρότητα της επίσκεψης την εξασφάλισαν στο αφεντικό τους οι ντόπιοι ηγέτες όλων των κομμάτων της Βουλής αλλά και εκείνοι οι αγορείτες ηγούμενοι που πέρασαν από το πατριαρχείο Κων/λης στο ρώσικο στρατόπεδο για να σωθούν από το επιλεκτικό σκάνδαλο του Βατοπεδίου, μέσω του οποίου τους είχαν απειλήσει με εξόντωση ο ΣΥΡΙΖΑ, ο Καραμανλής, ο ΓΑΠ κλπ Η πολιτική κυριαρχία του Πούτιν στο Άγιο όρος χαρακτηρίζεται από το γεγονός ότι αυτός παρακολούθησε τη λειτουργία στο ναό του Πρωτάτου καθισμένος στο θρόνο ενώ ο Πρόεδρος της

ελληνικής δημοκρατίας αναγκάστηκε να φύγει από τη λειτουργία γιατί του έδωσαν ένα στασίδι να κάτσει κοντά στον Πούτιν σαν να ήταν ιπποκόμος του.

Την επομένη της 27/6/2016 τα ρώσικα ΜΜΕ μιλούν για τον Πούτιν που έκατσε στο θρόνο που προορίζονταν μόνο για τους Βυζαντινούς αυτοκράτορες και ότι έδωσε έτσι ένα σήμα στην Τουρκία να μην τολμήσει να επιτεθεί στη Ρωσία και στις ορθόδοξες χώρες Ελλάδα, Κύπρος, Αρμενία, Βουλγαρία κλπ. Ο νεοναζιστής θεωρητικός του Πούτιν, ο γνωστός μας Αλεξάντερ Ντούγκιν, δήλωσε ότι: “Θα έλεγα ότι οδούμε προς μια φυσική εκπλήρωση των προφητειών του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού και του Αγίου Παΐσιου του Αθωνίτη ότι θα αναστηθεί η Βυζαντινή Αυτοκρατορία με κορμό την Ορθοδοξία”. Οι έλληνες φασίστες τρελαίνονται με τον Πούτιν γιατί ο Ντούγκιν τους έχει πείσει ότι θα τους δώσει την Κωνσταντινούπολη όταν την καταλάβει αντί να την κρατήσει ο ίδιος για τον εαυτό του.

Η εγκατάλειψη του Βαρθολομαίου από τη Δύση εκφράστηκε στην πολιτική του απομόνωση και στη συνέχεια αυτός είχε να αντιμετωπίσει τη μαζική επίθεση της φαιο”κόκκινης” εκκλησιαστικής πολιτικής του υπουργείου εξωτερικών της Ρωσίας, της μεγαλύτερης διπλωματικής μηχανής του πλανήτη. Μέσα σ’ αυτό το κλίμα οι μέθοδοι προώθησης της πολιτικής του ρώσικου νεοχιτλερικού μονωπολίου παίρνουν ακραίες φασιστικές μορφές. Η απάτη, η ωμή υποκρισία, η απροκάλυπτη βία, οι δολοφονίες καθώς και οι μαζικές σφαγές περνούν “απαράτηρες”.

Τα πισώπλατα μαχαιρώματα του πάπα και η μαζική επίθεση της πουτινικής εκκλησίας στη Σύνοδο της Κρήτης

Ο πάπας Φραγκίσκος, που είχε συναντηθεί με τον Πούτιν το καλοκαίρι του 2015 και αναγνώρισε αυτόν τον σφαγέα του συριακού λαού ως προστάτη των χριστιανών του Μαγκρέμπ και της Μ. Ανατολής, δεκατέσσερις ημέρες μετά την προσύνοδο του Σαμπεζύ φρόντισε και συναντήθηκε στην Αβάνα με τον πατριάρχη Κύριλλο της Μόσχας επειδή όπως είπε “ήθελε να αγκαλιάσει τα ορθόδοξα αδέρφια του”. Δηλαδή αγκαλιάστηκε με εκείνα τα αδέρφια του που τον θεωρούν αιρετικό και όχι με τα αδέρφια του Οικουμενικού πατριαρχείου που τον αναγνωρίζουν ως εκκλησία.

Μέσα σε αυτό το κλίμα ξεκινά η Μόσχα τη μαζική της επίθεση στον Βαρθολομαίο με μεθόδους συριζαίων, κνιτών και ψευτοαναρχικών φασιστών που διαλύουν μια συνέλευση που δεν ελέγχουν αν και οι ίδιοι συμμετείχαν στη σύγκλησή της. Στις 13/6/2016, πέντε ημέρες πριν ξεκινήσουν οι εργασίες της Ορθόδοξης Συνόδου (18-26 Ιουνίου 2016) στην Κρήτη η εκκλησία της Μόσχας, μαζί με τις εκκλησίες δορυφόρους της, δηλαδή της Αντιοχείας, της Γεωργίας, της Σερβίας και της Βουλγαρίας παίρνουν πίσω την υπογραφή τους

και ζητούν να αναβληθεί η Σύνοδος. Στις 16/6 με επιστολή του ο Κύριλλος της Ρωσίας, εμφανίζεται ως ενωτικός αλλά χαρακτηρίζει ως απλή “συνάντηση” τη Σύνοδο που μπορεί να θεωρηθεί και ως προσύνοδος και στις 17/6 ο ίδιος στέλνει επιστολή εκθέτοντας τη “δημοκρατική” αντίληψη της ορθοδοξίας της Μόσχας σε αντιπαράθεση με αυτή του Φαναριού και απευθύνει “έκκληση” στην καταπιεστική εξουσία του Βαρθολομαίου για ενότητα. Σε όλη την επιστολογραφία ο πατριάρχης Μόσχας, όπως και τα πατριαρχεία που ελέγχει, δεν αναγνωρίζουν καμιά απόφαση της Συνόδου της Κρήτης γιατί η ομοφωνία με την οποία λειτουργούν οι Σύνοδοι δεν υπάρχει πια λόγω της απουσίας των τεσσάρων πατριαρχείων.

Ο Ιερώνυμος καταθέτει τροπολογία για την αναγνώριση όλων των άλλων χριστιανικών εκκλησιών ως αιρετικών

Εννοείται από την επίθεση του Κύριλλου στον Βαρθολομαίο και στη Σύνοδο της Κρήτης δεν θα μπορούσε να λείπει η Ιερά Σύνοδος της Ελλάδας με επικεφαλής τον εντελώς ρωσόδουλο και φιλοναζί Σεραφείμ του Πειραιά. Αυτοί αρνήθηκαν κάθε αναγνώριση των άλλων χριστιανικών εκκλησιών σε αντίθεση με την αναγνώριση “άλλων εκκλησιών και ομολογιών” που είχαν εγκρίνει μαζί με τους ρώσους προϊσταμένους τους στην προσύνοδο του Σαμπεζύ. Η πλήρης διευκρίνιση ποιες ακριβώς είναι οι εκκλησίες που αναγνωρίζονται και ποιες όχι αφέθηκε στις μελλοντικές επαφές και συζητήσεις, όμως ήταν προφανές ότι η ρωμαιοκαθολική εκκλησία ήταν η πρώτη υποψήφια για μελλοντική αναγνώριση. Όμως στη συνέχεια, και αφού ο Πούτιν είχε κάτσει στο θρόνο του Αγίου Όρους, η Ιεραρχία της Ελλάδας σε απόλυτο συγχρονισμό με την πολιτική της Μόσχας αποφάσισε και κατέθεσε τροποποίηση στην Σύνοδο που δεν αναγνώριζε καμιά από τις άλλες μη ορθόδοξες χριστιανικές εκκλησίες. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Σεραφείμ έθεσε ως θέμα συζήτησης στην Ιερά Σύνοδο της Ελλάδας την εκλογή του πάπα από... ορθόδοξα εκκλησιαστικά όργανα!

Η άρνηση αναγνώρισης της ενότητας της βάσης των χριστιανών πιστών από το Κρεμλίνο, είναι η αντανάκλαση στο θρησκευτικό επίπεδο του μίσους που αυτό σταλάζει στους πιστούς της Ορθοδοξίας ενάντια στις συντριπτικά περισσότερες χώρες της Ευρώπης στο καθαρά πολιτικό επίπεδο. Το θρησκευτικό μίσος των ορθοδόξων ενάντια στην υπόλοιπη Ευρώπη είναι βασικός όρος εξαπόλυσης του κατακτητικού πολέμου της νεοχιτλερικής Ρωσίας ενάντια της.

Στο τελικό κείμενο της Συνόδου της Κρήτης αυτό που μπόρεσε να αποσπάσει ο Βαρθολομαίος από τον Ιερώνυμο ήταν να γίνει αποδεκτή απλά η “ιστορική ονομασία” των μη αναγνωριζόμενων επί της ουσίας άλλων χριστιανικών εκκλησιών. Δηλαδή ο Βαρθολομαίος αποδέχτηκε την εξής διατύπωση-τροπολογία του Ιερώνυμου στο τελικό κείμενο της Συνόδου: “...Η Ορθόδοξη Εκκλησία αποδέχεται την ιστορική ο-

νομασίαν των μη ευρισκομένων εν κοινωνία μετ’ αυτής άλλων ετεροδόξων Εκκλησιών και Ομολογιών...”, που σημαίνει ότι κέρδισε ένα μικρό παράθυρο επανόδου στο μέλλον στο θέμα της αναγνώρισης του ιστορικού εκκλησιαστικού περιεχομένου που αντιστοιχεί σε αυτό το ιστορικό όνομα.

Ο συριζαίος Ιερώνυμος που έφερε πίσω τις προσπάθειες πολλών δεκαετιών προσέγγισης της Καθολικής με τις Ορθόδοξες εκκλησίες, εμφανίζεται και ως άτυπος εκφραστής του Σεραφείμ και όλου του ρωσόδουλου φασιστικού συναφιού κρατώντας βέβαια και τις αποστάσεις από αυτούς για τα μάτια της Ευρώπης. Ο φίλος του Τσίπρα θριαμβολογεί με δήλωσή του ότι πέτυχε με την τροπολογία του μια ιστορικής σημασίας νίκη γιατί αναγνωρίστηκε ΜΟΝΟ, όπως ακριβώς με κεφαλαία γράφει, το ιστορικό όνομα των άλλων εκκλησιών και όχι η ιστορική τους ύπαρξη. Έτσι αυτοπροβάλλεται αυτός ο υπηρέτης της ρωσικής εκκλησίας, ως ο ΕΝΑΣ, λέμε εμείς, που έκλεισε το θέμα υπέρ της μόνιμης διεκκλησιαστικής διάσπασης των χριστιανών πιστών.

Βέβαια η Ιερά Σύνοδος της Μόσχας που πραγματοποιήθηκε στις 15/7/2016 και ασχολήθηκε με την Σύνοδο της Κρήτης, τα θέλει όλα δικά της και για αυτό δεν συμμερίστηκε τον “θρίαμβο” του έλληνα εκπροσώπου της. Το παρακάτω απόσπασμα δείχνει ότι η Ιερά Σύνοδος της Μόσχας διαφωνεί με το επίσημο κείμενο της Συνόδου της Κρήτης, δηλαδή ακόμα και με την πελώρια υποχώρηση του Βαρθολομαίου αφού δεν διατυπώθηκε εκεί καθαρά η μη αναγνώριση των άλλων εκκλησιών, και υπογραμμίζει ότι μερικοί ιεράρχες δεν υπέγραψαν την αλλαγή της τροποποίησης του Ιερώνυμου από την Σύνοδο: “ Η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ρωσίας μέχρι σήμερα δεν έχει λάβει επίσημως τα κείμενα τα οποία ενεκρίθησαν από τη Σύνοδο στην Κρήτη. Σύμφωνα με πληροφορίες ορισμένοι Ιεράρχες των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών, οι οποίοι συμμετείχαν στη Σύνοδο, δήλωσαν ότι δεν υπέγραψαν το κείμενο “Σχέσεις της Ορθόδοξης Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικό κόσμο” λόγω της μη συμφωνίας τους προς το περιεχόμενό του”.

Η άθλια στάση της ελληνικής αστικής τάξης

Η σιωπή των ελληνικών κομματικών ηγεσιών και των Μέσων Ενημέρωσης για ότι συνέβαινε πριν κατά τη διάρκεια και μετά την Σύνοδο είναι χαρακτηριστική της αθλιότητας συνολικά της ελληνικής αστικής τάξης. Όλοι μαζί συντονίστηκαν να κρύψουν από τους πιστούς και τους πολίτες την εκκλησιαστική σύγκρουση ανάμεσα στο Κρεμλίνο και στο υποτιθέμενο “δικό τους” ελληνορθόδοξο Οικουμενικό πατριαρχείο με αφορμή την Σύνοδο της Κρήτης στερώντας το από κάθε πολιτική υποστήριξη. Μόνο δύο εκπομπές της κρατικής τηλεόρασης που έγιναν τα ξημεράματα ασχολήθηκαν με το ζήτημα.

Η πραγματική διάθεση αντίστασης του Φαναριού στη Μόσχα προδίδεται ασταμάτητα από την ελληνική αστική τάξη, που δεν μπορεί να είναι ούτε καν εθνικιστική μπροστά στην συντριπτική πολιτική ηγεμονία του ρωσικού σοσιαλιμπεριαλισμού στη χώρα.

Η Μόσχα μέσω των κυβερνήσεων και των κομματικών ηγεσιών εκβιάζει από την εποχή του Χριστόδουλου το Φανάρι ότι η ελληνική εκκλησία πρέπει να είναι με τη Ρωσία γιατί αυτό επιτάσσει το εθνικό (δηλαδή το ρωσικό) συμφέρον. Οπότε αν το Φανάρι τολμήσει να αντισταθεί μέχρι ρήξης με τη Μόσχα, τότε η Αθήνα θα του θυμίσει ότι κινδυνεύει να χάσει και την οικονομική του αυτάρκεια και την ίδια την ιστορική και διοικητική βάση του στο Βόσπορο. Η οικονομική αυτάρκεια του Φαναριού στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό σε μητροπόλεις μέσα στην ελληνική επικράτεια, στις λεγόμενες “νέες χώρες” και στην Κρήτη αλλά και στις εκκλησίες της ελληνικής ομογένειας που επίσης επηρεάζονται καιρίαια από την ελληνική κρατική πολιτική. Και από την άλλη η διοικητική και πολιτική υποστήριξη του Φαναριού στην Τουρκία στηρίζεται σε καίριο βαθμό πάνω στην πολιτική προστασία του από το ελληνικό κράτος. Αλλά ακόμα και αν ο Βαρθολομαίος προσπαθούσε να στηριχθεί στην σημερινή τούρκικη κρατική εξουσία πάλι θα τον έφτανε η ρωσική διπλωματία βάζοντας τους φίλους της και στην Τουρκία και κυρίως στην Ευρώπη να τον κατηγορήσουν για νεοοθωμανική παρέκκλιση.

Πάντως ο ελληνικός ορθοδοξοφασισμός ήδη συσπειρώνεται εναντίον του Βαρθολομαίου με την κατηγορία ότι θέλει να παραχωρήσει την αυτονομία στις λεγόμενες “νέες χώρες”, να αφαιρέσει δηλαδή την **επιτροπική διοίκηση** από την εκκλησία της Ελλάδας και να εντάξει τις “νέες χώρες” πλήρως στο Φανάρι. Η σύγκρουση για τις “νέες χώρες” του Χριστόδουλου με τον “Τούρκο” πατριάρχη, όπως ονόμαζαν το Βαρθολομαίο οι αγανακτισμένοι ορθοδοξοφασιστές είναι γνωστή. Το ίδιο και τελευταία επί μήνες η Ιεραρχία της Ελλάδος, πριν την Σύνοδο, συσπείρωνε τον ορθοδοξοφασισμό κατηγορώντας τον Βαρθολομαίο ότι θέλει να αποσπάσει τις νέες χώρες με την ευκαιρία της Συνόδου. Μάλιστα είχε ετοιμάσει και τροποποίηση στο κείμενο της Συνόδου ώστε τουλάχιστον να διατηρηθεί το σημερινό καθεστώς. Το ζήτημα έληξε προς το παρόν με μια απλή δήλωσή του Βαρθολομαίου, που την δέχτηκε ο Ιερώνυμος, ότι δεν θα δώσει αυτονομία.

Από το 2008 μέχρι σήμερα η Μόσχα έχει κάνει άλλο ένα βήμα. Κατηγορεί για αντιδημοκρατικότητα τον Βαρθολομαίο και την εξουσία του Οικουμενικού πατριαρχείου ως δικτατορική. Ο υπεύθυνος εξωτερικών υποθέσεων του πατριαρχείου Μόσχας και επομένως και οι Ιεράρχες στην Ελλάδα ήθελαν πολύ νωρίς την συμμετοχή όλων των ιεραρχών στη Σύνοδο, περίπου εφτακοσίων, όπως έλεγε, και την μετατροπή της επομένως σε συνέλευση για να ανατραπεί δημοκρατικά από τη “βάση” η εξουσία του Βαρθολομαίου. Είναι χα-

ρακτηριστικές οι απόψεις εκκλησιαστικά χαμηλόβαθμου στο άρθρο του Romfea με τίτλο “ Το Φανάρι φέρεται ως δικτάτωρ”: “ Ο διάκονος Βλαντίμιρ σχολιάζοντας το σημερινό ανακωνοθέν, ανέφερε ότι “το Οικουμενικό Πατριαρχείο περιφρονεί υπεροπτικά Εκκλησίες και Προκαθήμενους, κάτι που είναι ενάντια στην ενότητα της Ορθόδοξης Εκκλησίας, δημιουργώντας έτσι μια εκκλησιαστική δικτατορία.”

“Η Κωνσταντινούπολη θέλει να σφετεριστεί το δικαίωμα της οικουμενικής δικαιοδοσίας, δηλαδή το δικαίωμα να χαρίζει και να στερεί της αυτοκεφαλίας, με άλλα λόγια να διευθύνει οποιαδήποτε ορθόδοξη εκκλησία”, είπε ο π. Βλαντίμιρ.”

Κλείνοντας ο π. Βλαντίμιρ υπογράμμισε ότι τα κείμενα είναι ημιτελή, αντιδογματικά, ενώ πολλές φράσεις κειμένων χρειάζονται αντικατάσταση που αφορούν σχέσεις της Ορθόδοξης Εκκλησίας προς τον υπόλοιπο Χριστιανικό κόσμο”.

Σε ένα σημαντικό άρθρο μας του 2008 για τη σύγκρουση της ρωσικής εκκλησίας με το Φανάρι γράφαμε ότι: “Ο εκκλησιαστικός πόλεμος του Μόσχας Αλέξιου ενάντια στο Φανάρι προετοιμάζει το θερμό πόλεμο ενάντια στην Ουκρανία” και αναλύαμε την εκκλησιαστική εισβολή του πατριαρχείου Μόσχας στην Ουκρανική εκκλησία και στις άλλες ορθόδοξες εκκλησίες των χωρών της πρώην ΕΣΣΔ προβλέποντας ότι η εκκλησιαστική επέμβαση στο Κίεβο προετοιμάζει τη στρατιωτική επέμβαση της Ρωσίας στην Ουκρανία. Ανάλογη πολιτική προετοιμασία στο εκκλησιαστικό επίπεδο έγινε από την Μόσχα και για την στρατιωτική επέμβαση της στη Συρία. Πρώτα υποτάχτηκε το πατριαρχείο Αντιοχείας στη Μόσχα καθώς και τα εγγύς πατριαρχεία Ιεροσολύμων και Αλεξανδρείας, ερχόμενα ουσιαστικά σε σύγκρουση με το Φανάρι, και μετά ακολούθησε η στρατιωτική εισβολή της Ρωσίας με τη συμφωνία βέβαια των ρωσόφιλων δυτικών ηγετών. Σήμερα ο χασάπης Άσαντ είναι ο προστάτης των χριστιανών στη Συρία κατά το πατριαρχείο Αντιοχείας.

Η εγκατάλειψη από τις ελληνικές κομματικές ηγεσίες και κυρίως από τους ηγέτες των μεγαλύτερων χωρών της Δύσης Βαρθολομαίου δίνει στη ρωσική εκκλησία το δικαίωμα να επελαύνει ηγεμονικά σε όλο τον ορθόδοξο κόσμο και να ποδοπατεί κυνικά όχι απλά τα πρωτεία του πατριαρχείου της Κων/λης αλλά κάθε ορθόδοξη εκκλησία που δεν υποτάσσεται στα πολιτικά κελεύσματα του Κρεμλίνου. Η ανεξάρτητη εκκλησιαστική επιβίωση του Οικουμενικού πατριαρχείου θα εξαρτηθεί από το βαθμό της πολιτικής ωριμότητας που θα δείξουν οι ευρωπαϊκοί λαοί και ο ελληνικός ανάμεσά τους, δηλαδή το κατά πόσο βαθμό θα διαλέξουν άλλο δρόμο από τις μονοπωλιακές αστικές τους τάξεις που τόσο πολύ συμφιλιώνονται με τους χειρότερους ιμπεριαλιστές τραμπούκους και τελικά υποτάσσονται σε αυτούς.

ΣΥΡΙΑ: ΤΩΡΑ ΔΙΝΕΙ Η ΑΛ-ΝΟΥΣΡΑ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΡΠΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΙΚΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΤΗΣ

Ενώ η εκκευρία δεν έχει επίσημα παραβαστεί στη Συρία, οι δυνάμεις του καθεστώτος Άσαντ με τη βοήθεια της ρωσικής αεροπορίας επιτίθενται στο Χαλέπι και κλείνουν την τελευταία δίοδο ανεφοδιασμού της αντίστασης μέσα στην πόλη, που ελέγχει το ανατολικό τμήμα της. Το πρόσημα για αυτή την επιχείρηση ήταν ότι μέσα στις γραμμές της αντίστασης δραστηριοποιείται ένα παρακλάδι της αλ-Κάιντα, το Μέτωπο αλ-Νούσρα. Όμως στην πραγματικότητα είναι το ίδιο το καθεστώς που έχει ευνοήσει την προβοκατορική δράση των Νούσρα και ΙΚ, με στόχο τη στρατιωτική-διπλωματική αποδυνάμωση της πραγματικής αντίστασης.

Η τελευταία αποτέλεσε πάντα τον κύριο στόχο των στρατιωτικών επιθέσεων του Άσαντ και των συμμάχων του, ενώ το ΙΚ έμενε στο απυρόβλητο για να χρησιμεύσει σαν εργαλείο συστοίχισης των δυτικών μονοπωλιστών πίσω από τη στρατηγική της ρωσικής υπερδύναμης (υποστήριξη του καθεστώτος της Δαμασκού και του ΡΚΚ, απομόνωση της Τουρκίας). Ο συντάκτης του Guardian και ειδικός στα μεσανατολικά ζητήματα Μάρτιν Τσουλφ συνηγορεί ως προς αυτό λέγοντας ότι «Ο Άσαντ δε θα είχε επικρατήσει ενάντια στη θέληση του δρόμου. Έτσι προσπάθησε να μετατρέψει την εξέγερση σε κάτι που να κινείται από το διεθνώς σπριζόμενο παγκόσμιο τζάχαντ. Το ISIS αναπτύχθηκε μέσα από το χάος. Ευδοκίμησε με την άμεση και έμμεση στήριξη του Άσαντ μέχρι που έγινε ένα τέρας που κανείς δε μπορούσε να ελέγξει» (The Guardian, 12/7).

Με τη σειρά της η αλ-Νούσρα, ενισχυμένη υλικά και διπλωματικά από το ρωσόφιλο Κατάρ, κατάφερε να αναπτυχθεί σε βάρος άλλων οργανώσεων. Σαν η πιο καλά οπλισμένη ομάδα έχει σήμερα οδηγήσει ένα τμήμα της αντίστασης να ανέχεται τη συμμετοχή της στις πολεμικές επιχειρήσεις. Οι Financial Times της 14/7 γράφουν σχετικά:

«Η Ρωσία ισχυρίζεται ότι η υποστήριξη της

στην επίθεση του καθεστώτος στο Χαλέπι είναι δικαιολογημένη επειδή οι δυνάμεις της Νούσρα πολεμούν ανάμεσα στους αντάρτες γύρω από την πόλη.

Η πρόκληση μιας αμερικανό-ρωσικής συμφωνίας με στόχο την ομάδα της Αλ Κάιντα ήταν πάντα ότι οι δυνάμεις της αναμινύονται με αντάρτες, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που υποστηρίζουν οι ΗΠΑ, που συχνά μοιράζονται την ίδια γραμμή πυρός ενάντια στο καθεστώς.

Την περασμένη βδομάδα, εκπρόσωποι της αντιπολίτευσης που μίλησαν στους Financial Times είπαν ότι ελπίζουν να πείσουν τους αντάρτες να απομακρυνθούν από τις δυνάμεις της Νούσρα σαν τμήμα μιας διεθνώς κανονισμένης συμφωνίας. Αλλά με το Χαλέπι σχεδόν περικυκλωμένο, αυτό λένε είναι αδύνατο. Πράγματι, οι δυνάμεις της Νούσρα βοηθούν την προσπάθεια των ανταρτών να ξαναοιζούν διαδρόμους μέσα στον πόλη.

«Είμαστε αναγκασμένοι να πολεμάμε μαζί τους – δεν έχουμε καν την επιλογή», είπε ένας ηγέτης των ανταρτών στη Συρία, που ζήτησε να μην κατονομαστεί. «Έχουμε μία νεότερη γενιά μαχητών που αισθάνονται ότι είναι η Νούσρα που έρχεται να τους προσφέρει βοήθεια, βοηθώντας τους να σώσουν τις οικογένειές τους... Η Νούσρα θα μας πάρει μαζί της στο χαμό».

Ακριβώς αυτή ήταν η δουλειά της Αλ-Νούσρα από την πρώτη στιγμή που χώθηκε στην συριακή πατριωτική και δημοκρατική αντίσταση: να την πάρει στο λαιμό της εκθέτοντάς την αρχικά πολιτικά και μετά στρατιωτικά στα ρώσικα χτυπήματα. Αυτήν την επισήμανση την είχαμε κάνει από την πρώτη στιγμή της εμφάνισης της Αλ-Νούσρα στο αντι-Άσαντ μέτωπο.

Βέβαια το σχετικό δυνάμωμα της Αλ-Νούσρα θα ήταν αδύνατο χωρίς την προδοτική για τη συριακή αντιπολίτευση πολιτική που ακολουθεί η ηγεσία της αμερικανικής υπερδύναμης, αλλά και εκείνης της Γαλλίας, της Ιταλίας και της Αγγλίας. Ενώ στα λόγια οι δυτικές δυνά-

μεις υποστηρίζουν την κοσμική δημοκρατική αντίσταση (με κυριότερη δύναμη τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό), έμπρακτα της στερούν τη δυνατότητα να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τις επιθέσεις του ασαντικού στρατού και της ρωσικής αεροπορίας, αντιδρώντας πεισματικά στο αίτημά της για προμήθεια ισχυρών όπλων, κυρίως αντιαεροπορικών. Έτσι αφήνουν την Αλ Νούσρα να είναι καλά οπλισμένη από τους σκοτεινούς χρηματοδότες της και να έχει αρκετές νίκες στο έδαφος ώστε να συσπειρώνει όλο και περισσότερο τα πολιτικά καθυστερημένα τμήματα του πληθυσμού. Την ίδια στιγμή οι ΗΠΑ εξοπλίζουν τους κουρδούς σοσιαλιστές του ΡΚΚ με το επιχείρημα ότι αυτοί πολεμάνε στο έδαφος ενάντια στο ΙΚ, όπως άλλωστε κάνει και ο Άσαντ. Έτσι οι ΗΠΑ έχουν επιβάλει σε συνεργασία με τη ρωσική υπερδύναμη μία εκκευρία ανάμεσα στην πατριωτική αντίσταση και στις δυνάμεις του ασαντικού καθεστώτος ενώ δεν ισχύει το ίδιο για τους ισλαμοναζήδες της αλ-Νούσρα. Αυτές οι εκκευρίες, που διαρκώς παραβιάζονται από τους Πούτιν-Άσαντ, χρησιμεύουν αφενός στην ενίσχυση και παραπέρα διεξόδωση των προβοκατορών της αλ-Νούσρα μέσα στο αντι-Άσαντ στρατόπεδο και αφετέρου στην κατοχύρωση των κάθε φορά νέων καθεστωτικών κερδών στο έδαφος σε βάρος της αντίστασης. Η αμερικανική ηγεσία όχι μόνο δεν αντιδρά σ' αυτή την προέλαση αλλά τελευταία, δια στόματος Κέρρυ, πρότεινε μία στενή στρατιωτική συνεργασία με το Κρεμλίνο που θα αφορά ανταλλαγή πληροφοριών και συντονισμένα αεροπορικά χτυπήματα κατά του ΙΚ και του Μετώπου αλ-Νούσρα. Τόσο εξόφθαλμα ρωσόφιλο ήταν αυτό το σχέδιο ώστε ένας αριθμός στρατιωτικών και πληροφοριακών αξιωματούχων καθώς και διπλωματών των ΗΠΑ που εμπλέκονται στο συριακό εξαγριώθηκαν στο άκουσμά του (Reuters, 14/7). Αυτό είναι ένα μάθημα για τον συριακό και για όλους τους λαούς που αγωνίζονται για την επιβίωσή τους, ότι δε θα πρέπει ποτέ να στηρίζονται κύρια στη βοήθεια των

ιμπεριαλιστικών χωρών, πόσο μάλλον των υπερδυνάμεων, ούτε να βλέπουν με δέος τον τοίχο που υψώνουν όλοι αυτοί απέναντί τους γιατί ο τοίχος αυτός είναι σαθρός.

Όμως το πιο σοβαρό μάθημα που πρέπει να πάρουν τα δημοκρατικά και πατριωτικά αντάρτικα από τη συριακή εμπειρία είναι ότι δεν πρέπει ποτέ, μα ποτέ να πέφτουν θύματα πολιτικής προβοκάτσιας. Η θανάσιμη προβοκάτσια στο συριακό είναι η ανοχή που επέτρεψε στον εαυτό της η συριακή αντίσταση απέναντι στην Αλ-Νούσρα, δηλαδή στην Αλ Κάιντα. Κανένα λαϊκό κίνημα αντίστασης δεν πρέπει ποτέ να επιτρέπει στον εαυτό του συνεργασία με δυνάμεις που σε άλλες χώρες σφάζουν μαζικά άμαχους πολίτες όπως κάνει η Αλ Κάιντα. Γιατί αυτές οι δυνάμεις είναι μισητές στους λαούς όλου του κόσμου και έτσι τα κινήματα που συμμαχούν μαζί τους έστω και τακτικά απομονώνονται πολιτικά και τελικά συντρίβονται στρατιωτικά από τους κτηνωδέστερους ιμπεριαλιστές.

Αν ένα κανιβαλικό κίνημα σαν την Αλ Κάιντα προτείνει τακτικό μέτωπο ή έστω ανοχή σε ένα δημοκρατικό ή πατριωτικό αντάρτικο, αυτό πρέπει όχι απλά να αρνηθεί αυτήν την πρόταση, αλλά να επιλέξει σαν πρώτη, άμεση και ζωτική επιλογή του τη συντριβή των κανιβαλών αυτών πριν ακόμα και από την συντριβή του όποιου κύριου στρατηγικού εχθρού. Για την ακρίβεια ακόμα και αν δεν ήξερε το συριακό κίνημα ότι η Αλ Κάιντα είναι ένα προβοκατορικό εργαλείο του ρώσικου νεοχιτλερισμού, θα έπρεπε να της εναντιωθεί κατά προτεραιότητα για να μην χάσει την πολιτική υποστήριξη των λαών του κόσμου.

Γιατί καμιά μάχη δεν μπορεί να κερδηθεί στρατιωτικά αν δεν κερδηθεί πρώτα πολιτικά.

Προϋπόθεση γι' αυτό είναι ασφαλώς η σωστή πολιτική γραμμή που θα απομονώσει τους προβοκατόρες κάθε μορφής και θα οδηγήσει στη νίκη τη συριακή επανάσταση.

Η κρυφή γοητεία του Τσίπρα...

...ΚΑΙ ΝΕΚΡΟΥΣ ΑΝΑΣΤΑΙΝΕΙ

Θυμάστε τον Κοκό; Οι παλιότεροι σίγουρα. Οι νεότεροι όχι, μια και έτσι αποκαλούσαν στο παρελθόν κοροϊδευτικά τον πρώην βασιλιά Κωνσταντίνο. Τότε, θα μπορούσε να ρωτηθεί κανείς, τι χρειάζεται να ξεθάβεις φαντάσματα από το παρελθόν;

Να μας συγχωρείτε, αλλά δε φταίμε εμείς γι' αυτό: την 1η Ιουνίου παρουσιάστηκε στην τηλεοπτική εκπομπή του ΣΚΑΪ Ιστορίες μια συνέντευξη που πήραν από τον Κωνσταντίνο οι δημοσιογράφοι Αλέξης Παπαχελάς και Σία Κοσιώνη. Στη συνέντευξη αυτή επιβεβαιώθηκε για μια ακόμη φορά η πολιτική ανυποληψία του ανδρός, αφού για πολλοστή φορά παρέμεινε πεισματικά αδιόρθωτος στην εμμονή του για το παλιό του αξίωμα: «Εγώ δεν είμαι ο πρώην βασιλεύς Κωνσταντίνος· είμαι ο βασιλεύς Κωνσταντίνος, τελεία και παύλα. Αυτό δεν αλλάζει με τίποτα. Είμαι ο πρώην ή τέλος ή ό,τι προτιμάτε βασιλεύς της Ελλάδος, ναι, αλλά το ότι είμαι ο βασιλεύς Κωνσταντίνος δεν πρόκειται να αλλάξει ποτέ».

Επίσης, παρά το γεγονός ότι έχει απομακρυνθεί από το αξίωμα αυτό με το δημοψήφισμα του 1974, που ήταν συντριπτικά εναντίον του, αυτός επιμένει να αφήνει ανοιχτό το θέμα της επιστροφής του: «Δεν υπάρχει τέλος και δεν υπάρχει αρχή. Εγώ βλέπω την όλη υπόθεση αυτή να εξελίσσεται στα χέρια του ελληνικού λαού. Αυτοί αποφασίζουν τι θέλουν, αυτοί αποφάσισαν δύο φορές, αν θυμάμαι καλά, να επαναφέρουν τη βασιλεία αφού είχε φύγει. Τώρα, αν τη θέλουν πάλι, δικό τους δικαίωμα είναι (...). Δε θα κουνήσω το δάχτυλό μου για να πάρω τη βασιλεία πίσω, θα το κάνουν οι Έλληνες, εγώ δεν θα το κάνω (...) Εγώ δεν θα το επιδιώξω αυτό. Δεν πρόκειται να το κάνω (...) Εάν γίνει μόνο του, τότε θα το δεχθώ».

Μια από τις σοβαρότερες κατηγορίες που έχουν διατυπωθεί κατά του Κωνσταντίνου είναι και το ότι είχε ορκίσει την κυβέρνηση των δικτατόρων Παπαδόπουλου-Παπακώστα του 1967, όταν αυτοί είχαν αναρριχηθεί στην εξουσία με στρατιωτικό πραξικόπημα. Ρωτήθηκε λοιπόν στη διάρκεια της συνέντευξης αν θα ορκίσει και πάλι την κυβέρνηση της χούντας. Ενώ του δόθηκε η ευκαιρία να δείξει, έστω και τώρα, μετανιωμένος για την ενέργειά του αυτή, που σ' ένα βαθμό νομιμοποιούσε, πολιτικά, τη χούντα στα μάτια του ελληνικού λαού και στον διεθνή περίγυρο, αυτός απάντησε ως εξής: «Οπωσδήποτε θα την ορκίζα, οπωσδήποτε, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία, διότι μην ξεχνάτε ότι βρισκόμαστε στο άγνωστο· και, όταν λέω άγνωστο, εννοώ ότι κανένας δεν είχε εξουσία εκείνη τη στιγμή. Ο μόνος που είχε εξουσία, εάν ήθελε να την ασκήσει, ήμουν εγώ, αλλά και ποιος με άκουγε εκείνη τη στιγμή, ήταν πολύ περιέργη η κατάσταση, αλλά θα την ορκίζα την κυβέρνηση». Και σε μια άλλη συνέντευξη του στο ΡΙΚ είχε δικαιολογηθεί λέγοντας: «Αν δεν ορκίζα τη χούντα, θα γινόταν εμφύλιος».

Αμετανόητος λοιπόν ο Κοκός,

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΤΣΙΠΡΑ

Όμως τίποτε απ' όσα είπαμε ως τώρα δε θα χρειάζονταν να γραφτεί, αν η συζήτηση δεν έφτανε και στο σήμερα, στο ζουμί της υπόθεσης. Άλλωστε, το να χτυπάς ένα πολιτικό πτώμα δεν είναι και ό,τι πιο γενναίο.

Όπως λοιπόν αποκάλυψε ο ίδιος, συναντήθηκε με τον Τσίπρα τυχαία στο αεροδρόμιο όταν είχε αναλάβει πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ. Και επειδή είχε κάνει μια δήλωση στους Sunday Times ότι Έλληνες και Ευρωπαίοι θα πρέπει

να δώσουν στον Τσίπρα μια ευκαιρία, ρωτήθηκε αν σωστά ερμηνεύτηκε αυτό ως δήλωση υποστήριξης. Κι αυτός απάντησε: «Είναι αδύνατον να πάρεις θέση σε έναν άνθρωπο, και πόσο μάλλον αν αυτός ο άνθρωπος μόλις έγινε πρωθυπουργός, πρέπει να του δώσεις ευκαιρία, τι θα πεις, να τελειώνουν οι αριστεροί κτλ., αυτά είναι σαχλαμάρες. Να δεις τι θα κάνει ο άλλος. Και δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι οι προσπάθειες που κάνει, είτε καλές είτε όχι, υπάρχουν, δουλεύει σκληρά ο άνθρωπος, δεν υπάρχει θέμα για να πετύχει αυτό που θέλει».

Μα ούτε εμείς αμφισβητούμε ότι ο Τσίπρας δουλεύει νυχθημερόν «για να πετύχει αυτό που θέλει». Το ζήτημα ακριβώς είναι τι θέλει να πετύχει. Και το σίγουρο από τον 1,5 χρόνο διακυβέρνησής του είναι ότι μόνο την ευημερία του ελληνικού λαού δε θέλει. Αντίθετα, σε ελάχιστο διάστημα κατάφερε (γιατί για επίτευγμα πρόκειται) να φορτώσει τη χώρα με καμιά εκατοστή δισεκατομμύρια ευρώ πλέον αυτών που ήδη χρωστάει.

Αλλά ο Κοκός δε βλέπει τίποτα απ' ό' αυτά: «Η σημασία είναι ότι γίνεται μεγάλη προσπάθεια. Εγώ νομίζω ότι δεν έχω καταλάβει πόσο προσπαθεί ο πρωθυπουργός να λύσει τα προβλήματα (...) Μην ξεχάσετε αυτό που είπατε στην αρχή, ότι είναι η πρώτη αριστερή κυβέρνηση».

Να και τα εσθημα από τον Κοκό!

Και συνεχίζει απότομος υπέρ του Τσίπρα, χύνοντας ταυτόχρονα κροκοδείλια δάκρυα για το λαό που υποφέρει: «Εμείς περάσαμε πολύ δύσκολη περίοδο. Γίνεται προσπάθεια απ' όλους τους Έλληνες και σιγά σιγά βγαίνουμε από την κρίση. Το γεγονός ότι ο λαός υποφέρει δεν μπορούμε να το αγνοήσουμε. Οι μειώσεις σε μισθούς και συντάξεις με απασχολούν πά-

ρα πολύ (...) Γίνεται κολοσσιαία προσπάθεια από την κυβέρνηση και την αντιπολίτευση για να βρούμε απ' αυτό το χάος. (...) Όταν άρχισε η κρίση, οι ξένοι δεν μιλούσαν με τα καλύτερα λόγια για την Ελλάδα. Είχε χάσει την αξιοπιστία της. Τώρα γίνεται μεγάλη δουλειά».

Πού θα έβρισκε πιο θερμό υποστηρικτή ο Τσίπρας;

Μπορεί λοιπόν να αναρωτηθεί κανείς: Γιατί τόσο αγάπη ο Κοκός στον Τσίπρα; Τι τον έπιασε ξαφνικά; Τι έχει αυτός να κερδίσει από μια τέτοια υποστήριξη;

Το πρώτο που μπορούμε να πούμε είναι ότι είναι η ιδεολογική τους συγγένεια αυτή που τους έφερε πιο κοντά. Ο ένας δεν είχε, κατά ομολογία του, κανένα πρόβλημα να ορκίσει τη χουντική κυβέρνηση, ο άλλος είναι κλασικός σοσιαλφασίστας, που όχι τυχαία ρίχνει από την πρώτη στιγμή που ήρθε στην εξουσία γέφυρες προς τους ναζί της Χρ. Αυγής μέσω των δύο προέδρων της Βουλής που διαδixικά διόρισε, την Κωσταντίνοπουλου και τον Βούτση. Ε, φυσικό είναι που τακimiάσανε τα παιδιά.

Υπάρχει όμως και κάτι πιο πρακτικό, πιο άμεσο. Σε πολλούς έκανε εντύπωση που ο Κωνσταντίνος δεν απάντησε με σαφήνεια για τυχόν πολιτικά σχέδια του γιου του Νικόλαου, όταν ρωτήθηκε για το ενδεχόμενο να ασχοληθούν οι γιοι του με την πολιτική: «Γιατί πρέπει ο ένας από τους δύο να μπει στην πολιτική; Για να εξυπηρετήσει λαϊκούς πολιτικούς; Εγώ θέλω το καλό του τόπου. Αν είναι γι' αυτό, ναι. Αν είναι για την εξυπηρέτηση πολιτικών, όχι!».

Όλοι αυτοί οι τύποι για «το καλό του τόπου» θυσιάζονται. Ποτέ για το δικό τους!

Όταν ρωτήθηκε αν υπάρχει πρόταση στο γιο του να ενταχθεί σε κάποιο κόμμα, απάντησε με τη σαφήνεια που τον διακρίνει: «Α, δεν ξέρω, μπορείτε να ρωτήσετε!».

Είναι λοιπόν φανερό ότι τα αρραβωνιάσματα του Κωνσταντίνου με το τσιπρικό καθεστώς έχουν ήδη γίνει. Άντε και καλά στέφανα!